

ÍNDICE

A. AFECCIÓNS DO MEDIO FÍSICO

A01. COSTAS	44
A02. DOMINIO HIDRÁULICO	47
A03. MONTES	49
A04. MEDIO AMBIENTE	51

B. AFECCIÓNS ÁS INFRAESTRUTURAS

B01. TRANSPORTE	
B01(a). Estradas Rede Estatal	55
B01(b). Estradas Rede Autonómica	58
B01(d). Rúas	60
B01(e). Ferrocarril	61
B02. PORTOS	64
B03. AERONÁUTICA	67
B04. ENERXÍA	
B04(a). Liñas eléctricas	68
B04(b). Hidrocarburos. Gases e líquidos	69
B04(c). Eólica	70
B05. TELECOMUNICACIÓNS	71
B06. DEFENSA	73

C. AFECCIÓNS DO PATRIMONIO

C02. CAMIÑOS DE SANTIAGO	74
--------------------------	----

D. AFECCIÓNS E LIMITACIÓNS DO MEDIO ANTRÓPICO

D04. ACTIVIDADES E EXPLOTACIÓNS	
D04(a). Explotacións gandeiras e cinexéticas	
D04(a).2. Explotacións bovinas	75
D04(a).3. Explotacións porcinas	77
D04(a).7. Explotacións cinexéticas	79
D04(b). Actividades industriais	80
D04(f). Farmacias	81

E. LIMITACIÓNS CIVÍS

E01. CÓDIGO CIVIL	82
-------------------	----

Os textos legais aos que se fai referencia nas presentes fichas sectoriais non son obxecto de transcripción literal nas mesmas, senón unha síntese do seu contido. Teñen, por tanto, carácter soamente informativo, prevalecendo, en caso de discrepancia, o previsto na correspondente normativa sectorial, estatal ou autonómica, mencionada nas referidas fichas. No **Anexo** inclúense os artigos literais daqueles apartados sinalados mediante (*).

A01. COSTAS (a)

SUMARIO DISPOSICIÓNS XERAIS

Artigo 21 LC

Para os efectos do disposto no artigo anterior, os terreos lindeiros co dominio público marítimo-terrestre estarán sometidos ás limitacións e servidumes que se determinan no presente título, prevalecendo sobre a interposición de calquera actuación. As servidumes serán en todo caso imprescritibles.

Quedan exentos desta suxeición os terreos expresamente declarados de interese para a seguridade e defensa nacional, de acordo coa súa lexislación específica.

As disposicións neste título teñen o carácter de regulación mínima e complementaria ás que diten as Comunidades Autónomas no ámbito das súas competencias.

BENS DE DOMINIO PÚBLICO MARÍTIMO TERRESTRE (Título I Capítulo I LC)

Artigo 4

Pertencen así mesmo ao dominio público marítimo-terrestre estatal:

1. Os accesos á beira do mar por depósito de materiais ou por retirada do mar, calquera que sexan as causas.
2. Os terreos recuperados ao mar como consecuencia directa ou indirecta de obras, e terreos drenados das súas ribeiras.
3. Os terreos cuxa superficie estea invadida polo mar por causas distintas ás previstas no último parágrafo do artigo 3.1, letra a), e en todo caso terán esta consideración os terreos inundables que sexan navegables.
4. Os terreos acantilados substancialmente vertical, que estea en contacto co mar ou con espazos de dominio público marítimo-terrestre, ata a súa culminación.
5. Os terreos delimitados como dominio público que por calquera causa perderan as súas características naturais de praia, acantilado ou zona marítimo-terrestre, salvo o previsto no artigo 18.
6. Os illotes en augas interiores e mar territorial.
7. Os terreos incorporados polos concesionarios para completar a superficie dunha concesión de dominio público marítimo-terrestre que lles fose concedida, cando así se estableza nas cláusulas da concesión.
8. Os terreos lindeiros á beira do mar que se adquieran para a súa incorporación ao dominio público marítimo-terrestre.
9. As obras e instalacións construídas polo Estado no devandito dominio.
10. As obras e instalacións de alumeadado e sinalización marítima de costas, construídas polo Estado independentemente da súa localización, así como os terreos afectados para o seu servizo, salvo o disposto no artigo 18.
11. Portos e instalacións portuarias de titularidade estatal, que se regularán pola súa lexislación específica.

Artigo 5

Tamén son de dominio público estatal as illas que se forman ou se forman por causas naturais no mar territorial ou en augas interiores ou nos ríos a onde se fagan sensibles as mareas, agás as que sexan de titularidade privada de particulares ou entidades públicas ou procedan da súa orixe. o desmembramento, en cuxo caso a súa zona marítimo-terrestre, praias e demais bens que teñan este carácter serán de dominio público, de conformidade co disposto nos artigos 3 e 4.

Artigo 6

1. Os propietarios dos terreos ameazados pola invasión do mar ou da area das praias, por causas naturais ou artificiais, poderán construír obras de defensa, previa autorización ou concesión, sempre que non prexudiquen a praia ou o mar. -terrestre, nin menoscaba as correspondentes limitacións legais e servidumes.
2. Nos demais casos, os terreos invadidos pasarán a formar parte do dominio público marítimo-terrestre, segundo determine o límite correspondente.
3. Todo isto enténdese sen prexuízo da aplicación do artigo 13 bis, se é o caso.

SERVIDUMES LEGAIS (Título II Capítulo II LC)

SERVIDUME DE PROTECCIÓN (arts. 23 a 26 LC e arts. 44 a 51 RGC)

Artigo 23 LC

A servidume de protección recaerá nunha superficie de 100 metros medidos terra dentro desde o límite interior da ribeira do mar.

A ampliación desta zona poderá ser ampliada pola Administración do Estado, de acordo coa da Comunidade Autónoma e o Concello correspondente, ata un máximo doutros 100 metros, cando sexa necesario para garantir a efectividade da servidume, en atención ao peculiaridades do tramo de costa en cuestión.

Nas marxes dos ríos a onde sexan sensibles as mareas, a extensión desta zona poderá ser reducida pola Administración do Estado, de acordo coa Comunidade Autónoma e o Concello correspondente, ata un mínimo de 20 metros, tendo en conta as características xeomorfolóxicas, aos seus ambientes de vexetación, e á súa distancia da desembocadura, de acordo co previsto legalmente.

Artigo 24 LC

Nos terreos comprendidos nesta zona poderán realizarse cultivos e plantacións sen necesidade de autorización, sen prexuízo do disposto no artigo 27.

Nos primeiros 20 metros desta zona poderán depositarse temporalmente obxectos ou materiais lanzados polo mar e realizar operacións de salvamento marítimo; non se poderán realizar cerramentos, agás cerramentos relacionados con muros de edificacións debidamente autorizadas, valados perimetrais de cerramentos de parcelas lindeiras ao DPMT, segundo a planificación urbanístico municipal, e só poderán ser totalmente opacos ata unha altura de 1 m e os cerramentos vinculados a unha concesión en DPMT coas características determinadas no título demanial.

Os danos causados polas ocupacións a que se refire o parágrafo anterior serán obxecto de indemnización segundo o disposto na Lei de Expropiación Forzosa.

Artigo 25 LC

Na zona de servidume de protección quedarán prohibidos:

- a) As edificacións destinadas a residencia ou vivenda (incluídos os hoteis);
- b) A construción ou modificación de vías de transporte interurbano e aquelas con intensidade de tráfico superior a 500 vehículos diarios;
- c) As actividades que impliquen a destrución de depósitos de áridos naturais ou non consolidados, entendéndose como tales, lugares onde hai acumulacións de materiais detriticos como area ou grava;
- d) O tendido aéreo de liñas eléctricas de alta tensión;
- e) A vertedura de residuos sólidos, entullos e augas residuais sen depuración;
- f) A publicidade a través de carteis ou paneis ou por medios acústicos ou audiovisuais.

Con carácter ordinario só se admitirán nesta zona obras, instalacións e actividades que, pola súa natureza, non poidan ter outro emprazamento, tales como establecementos mariños de cultivo ou salinas marítimas, ou aquelas que presten servizos necesarios ou convenientes para o aproveitamento do mar. -o dominio público terrestre, así como as instalacións deportivas descubertas. En todo caso, a execución de terrapléns, rozas con altura inferior a 3 metros ou tala de árbores deberán reunir as condicións que regulamentariamente se determinen para garantir a protección do dominio público.

Excepcionalmente e por razóns de utilidade pública debidamente acreditadas, o Consello de Ministros poderá autorizar as actividades e instalacións a que se refiren as letras b) e d) do apartado 1 deste artigo. Do mesmo xeito, os edificios a que se refire a letra a) e instalacións industriais en que non cumpran os requisitos do apartado 2, que teñan excepcional importancia e que, por razóns económicas xustificadas, a súa localización no litoral, sempre que, ambos os casos, sitúanse en zonas de servidume correspondentes a tramos de costa que non constitúan praias, zonas húmidas ou outras zonas de especial protección. As actuacións que se autoricen segundo o disposto neste apartado deberán acomodarse na planificación urbanística aprobado polas Administracións competentes

Reglamentariamente estableceranse as condicións nas que se poderá autorizar a publicidade a que se refire a letra f) do apartado 1 deste artigo, sempre que forme parte integrante ou acompañe ás instalacións ou actividades permitidas e non sexa incompatible coa finalidade da servidume de protección.

Artigo 26.2 LC

Se a actividade estivese vinculada directamente ao emprego do dominio público marítimo-terrestre será necesario, no seu caso, dispor previamente do correspondente título administrativo outorgado conforme a esta Lei (art. 26.2 LC).

SERVIDUME DE TRÁNSITO (art. 27 LC e art. 52 RGC)

A servidume de tránsito recaerá nunha franxa de 6 metros, medidos terra dentro desde o límite interior da ribeira do mar. Esta zona deberá quedar aberta permanentemente para o paso público de peóns e para os vehículos de vixilancia e salvamento, agás nos espazos especialmente protexidos.

Nos lugares de tránsito difícil ou perigoso poderase aumentar esta anchura segundo sexa necesario, ata un máximo de 20 metros.

Esta zona poderá ser ocupada excepcionalmente por obras a realizar no dominio público marítimo-terrestre. Neste caso, a zona de servidume substituirase por outra nova en similares condicións, na forma que indique a Administración do Estado. Tamén se pode utilizar para a realización de paseos marítimos.

Só se admitirán obras, instalacións e actividades que, pola súa natureza, non poidan ter outra localización nin prestar servizos necesarios ou convenientes para o uso do dominio público marítimo terrestre, así como instalacións deportivas abertas e paseos marítimos.

SERVIDUME DE ACCESO AO MAR (art. 28 LC e arts. 53 a 56 RGC)

Artigo 28 LC

A servidume de acceso público e gratuito ao mar recaerá, na forma que se determina nos números seguintes, nos terreos lindeiros ou contiguos ao dominio público marítimo-terrestre, na lonxitude e anchura que esixa a natureza e finalidade do acceso. Para garantir o aproveitamento público do dominio público marítimo-terrestre, os plans e normativas territoriais e urbanísticas do litoral establecerán, agás nos espazos clasificados como de especial protección, a disposición de acceso suficiente ao mar e aparcadoiro, fóra do público marítimo. dominio - terra. Para estes efectos, nas zonas urbanas e urbanizables, a circulación viaria deberá estar separada entre si un máximo de 500 metros, e a circulación peonil en 200 metros. Todos os accesos deberán estar sinalizados e abertos ao público ao finalizar.

Os terreos necesarios para a construción ou modificación doutros accesos públicos ao mar e aparcamentos son declarados de utilidade pública, para os efectos de expropiación ou imposición do dereito de paso pola Administración do Estado, non incluídas no apartado anterior.

En ningún caso se permitirán obras ou instalacións que interrompan o acceso ao mar sen que os interesados propoñan unha solución alternativa que garanta a súa eficacia en condicións análogas ás anteriores, a xuízo da Administración do Estado (art. 28 LC).

ZONA DE INFLUENCIA (art. 30 LC e art. 59 RGC)

Artigo 30 LC

A ordenación territorial e urbanística dos terreos comprendidos nunha zona, cuxa anchura se determinará nos instrumentos correspondente e que se situará como mínimo a 500 metros do límite interior da ribeira do mar, respectará as esixencias de protección do dominio público marítimo-terrestre a través dos seguintes criterios:

a) a) Nos tramos con praia e con acceso ao tráfico rodado, dotaranse de reservas de solo para aparcadoiros de vehículos en cantidades suficientes para garantir o estacionamento fóra da zona de tránsito;

b) As construcións deberán adaptarse ao disposto na lexislación urbanística. Debe evitarse a formación de pantallas arquitectónicas ou a acumulación de volumes, sen que, para estes efectos, a densidade de edificacións poida ser superior á media do solo urbanizable programado ou apto para urbanizar no termo municipal respectivo.

Para o outorgamento de licenzas de obra ou uso que supoñan a realización de vertidos ao dominio público marítimo-terrestre requirirase a obtención previa da correspondente autorización de vertido.

Artigo 59 RGC

Nos tramos con praia e con acceso ao tráfico rodado, dotaranse de reservas de terreo para o estacionamento de vehículos en cantidade s suficiente para garantir o estacionamento fóra da zona de circulación.

A01. COSTAS (b)

PEQUENOS ESTABLECEMENTOS DE COMIDA E BEBIDAS

SERVIZOS DE TEMPORADA NA ZONA DE SERVIDUME DE PROTECCIÓN (arts. 18 a 27 DRCG)

Artigo 18 DRCG

Para os efectos do disposto neste apartado, enténdese por servizo de tempada o establecemento que comercializa alimentos e bebidas ao servizo do uso e desfrute do dominio público marítimo-terrestre, así como as actividades de servizo público para o goce do litoral e a práctica de usos comúns de acordo coa natureza do dominio público marítimo terrestre; así como elementos desmontables vinculados a establecementos fixos preexistentes.

Artigo 20.1 DRCG

A época estival fixase entre o 1 de maio e o 31 de outubro de cada ano natural, sen prexuízo do disposto no artigo 15 deste decreto.

Artigo 20.2 DRCG

Sen prexuízo do sinalado no punto anterior, poderá solicitarse autorización para este tipo de instalacións durante o periodo de Semana Santa (art. 20.2 DRCG).

INSTALACIÓNS PERMANENTES

Artigo 28 DRCG

Sen prexuízo do disposto no apartado 2, poderase conceder autorización autonómica para a instalación permanente de establecementos de venda de alimentos e bebidas ao servizo do uso e desfrute do dominio público marítimo-terrestre.

Para iso, deberase ter en conta a natureza e condicións do servizo ofertado e a xustificación da necesidade da súa demanda continuada na praia ou localización.

O outorgamento da autorización determinará o compromiso coa prestación efectiva do servizo con carácter permanente, circunstancia que deberá recollese expresamente na resolución que se dite.

Así mesmo, en atención á preservación dos valores do litoral marítimo ,o outorgamento da autorización estará condicionado á adecuada integración da proposición no contorno en que se insira,

que será obxecto de xustificación no procedemento de tramitación de autorizacións, de acordo co sinalado neste artigo.

Ademais da documentación prevista no artigo 8, deberá achegarse o proxecto técnico para a valoración da calidade arquitectónica da proposición, así como toda a documentación necesaria para acreditar o cumprimento das seguintes condicións:

Necesidade e xustificación da prestación permanente e continuada do servizo previsto no lugar solicitado.

Adecuación do emprazamento desde o punto de vista da súa integración ambiental e paisaxística no contorno inmediato. As correccións topográficas serán as mínimas necesarias para permitir o establecemento da instalación proposta en condicións axeitadas de uso e, en todo caso, adoptaranse todas as medidas para conseguir a mellor protección da paisaxe. O proxecto deberá indicar todas as medidas ambientais precisas que se deban adoptar.

A tipoloxía da construción e os materiais e cores empregados deberán ser coherentes e garantir a súa integración na paisaxe litoral, recomendando o emprego de materiais lixeiros que faciliten a reversibilidade da actuación e a posterior recuperación das condicións orixinais do terreo, en todo caso.

Serán de aplicación as condicións previstas no artigo 21 para os servizos estacionais, agás as relativas ás dimensións que, no caso de instalacións permanentes, poidan ter unha ocupación máxima de 200 metros cadrados, dos cales 150 poderán destinarse á instalación. descansar nunha terraza pechada por elementos desmontables. A esta zona poderán engadirse outros 70 metros cadrados de ocupación aberta e extraíble, así como unha zona de aseos, que non poderá superar os 30 metros cadrados.

A tramitación do procedemento de autorización de instalacións permanentes axustarase ao disposto con carácter xeral neste decreto para as autorizacións na zona de servidume de protección..

CONDICIÓNS DE INSTALACIÓN

SERVIZOS DE TEMPORADA

Artigo 21 DRCG

Os servizos de tempada, ademais de cumprir as disposicións que lles sexan de aplicación xeral e as específicas que regulan a súa actividade, deberán cumprir os seguintes criterios de distancias, dimensións e condicións:

- Con carácter xeral, a distancia mínima a calquera outra instalación fixa ou desmontable será de 100 metros. Non obstante, esta distancia poderá modificarse de forma xustificada no procedemento de outorgamento de autorización para solicitudes de usos que presten distintos servizos, para facilitar a utilización dos servizos urbanísticos existentes (saneamento, abastecemento de luz ou auga, recollida de residuos) ou outros) ou ben. pola correcta xestión da praia e da súa contorna, co fin de garantir a calidade do servizo.
- As instalacións terán unha ocupación máxima de 70 metros cadrados, dos cales un máximo de 20 metros poderán ser
- destinado a unha instalación pechada.
- Non se poderán almacenar fóra do establecemento os contedores, caixas, caldeiros ou elementos que menoscaben a estética visual correspondente á localización da instalación.
- Todas as tubaxes de servizo do establecemento terán que estar soterradas. O sistema de saneamento garantizará a eliminación eficaz das augas residuais, así como a ausencia de malos cheiros.
- Non computará ocupación , para os efectos sinalados neste artigo, a instalación provisional de aseos químicos públicos e gratuítos.

A02. DOMINIO HIDRÁULICO

DOMINIO PÚBLICO HIDRÁULICO DPH

Artigo 2 RDPH

Constitúen o dominio público hidráulico do Estado, coas excepcións expresamente establecidas na Lei:

- a) As augas continentais, tanto superficiais como subterráneas renovables, independentemente do tempo de renovación;
- b) As canles de correntes naturais, continuas ou descontinuas;
- c) Os leitos de lagos e lagoas e os de encoros superficiais en canles públicas; Acuíferos subterráneos, para os efectos de actos de eliminación ou afectación de recursos hidráulicos (art. 2 TR da LA).

CANLES,RIBEIRAS E MARXES (Título I, Capítulo II RDPH)

CANLES

Artigo 4 LA e Artigo 4.1 ol RDPH)

Álveo ou canle natural de corrente continua ou descontinua é o terreo cuberto polas augas nas crecidas máximas ordinarias.

Artigo 5 LA e Artigo 5 RDPH

As canles polas que ocasionalmente discorren as augas pluviais son de dominio privado, sempre que atravesen, dende a súa orixe, só propiedades de dominio privado.

O dominio privado destas canles non autoriza a realización de obras nelas nin a construción de obras que poidan modificar o curso natural das augas en prexuízo do interese público ou de terceiros, ou cuxa destrución pola forza das avenidas poida causar danos ás persoas ou cousas.

RIBEIRAS

Artigo 6 RDPH

Enténdese por ribeiras as franxas laterais das canles públicas situadas por riba da baixa auga e marxes son os terreos que bordean as canles.

Os obxectivos fundamentais da protección do dominio público hidráulico son os recollidos no artigo 92 do texto refundido da Lei de Augas. Sen prexuízo das técnicas específicas dedicadas ao cumprimento dos ditos obxectivos, as marxes dos terreos que lindan con ditas canles quedan suxeitas en toda a súa extensión lonxitudinal:

- a) A unha zona de servidume de 5 metros de ancho de uso público, que se regula neste regulamento.
- b) Unha zona de policía de 100 metros de ancho, na que se condicionará o uso do terreo e as actividades que nel se desenvolvan.

A regulación destas zonas ten por obxecto acadar os obxectivos de preservar o estado do dominio público hidráulico, previr o deterioro dos ecosistemas acuáticos, contribuír á súa mellora, e protexer o réxime de caudais nas avenidas, favorecendo a función dos terreos adxacentes ás canles na laminación de fluxos e carga sólida transportada.

Nas zonas próximas á desembocadura do mar, na contorna inmediata dos encoros ou cando as condicións topográficas ou hidrográficas das canles e marxes o fagan necesario para a seguridade das persoas e dos bens, a anchura das ditas zonas poderá ser modificada en na forma determinada neste Regulamento.

ZONA DE SERVIDUME DE USO PÚBLICO

Artigo 7 RDPH

A zona de servidume de uso público definida no artigo anterior terá as seguintes finalidades:

- a) Protección do ecosistema fluvial e do dominio público hidráulico.
- b) Paso público de peóns e para o desenvolvemento dos servizos de vixilancia, conservación e salvamento, salvo que por razóns ambientais ou de seguridade a entidade de conca considere oportuna a súa limitación.

- c) Varada e amarre de embarcacións ocasionalmente e se é o caso.

Os propietarios destas zonas de servidume poderán sementar e plantar libremente especies non arbóreas, sempre que non deterioren o ecosistema fluvial nin impidan o paso sinalado no apartado anterior.

A tala ou plantación de especies arbóreas requirirá autorización da entidade de conca.

Con carácter xeral, nesta zona non se poderá realizar ningún tipo de construción salvo que resulte conveniente ou necesario para o aproveitamento do dominio público hidráulico ou para a súa conservación e restauración. Só se poderán autorizar edificacións en zonas de servidume en casos moi xustificados.

As edificacións que se autorizan executaranse nas condicións menos desfavorables para a propia servidume e coa ocupación mínima desta, tanto no seu terreo como no seu voo. Deberá garantirse a eficacia da servidume, garantindo a súa continuidade ou localización alternativa e a comunicación entre as zonas do seu trazado que estean limitadas ou recortadas pola mesma.

ZONA DE POLICÍA

Artigo 9 RDPH

Na zona de policía de 100 metros de ancho medidos horizontalmente desde a canle, están suxeitas ao disposto neste Regulamento as seguintes actividades e usos do solo:

- a) Alteracións substanciais do relevo natural do terreo.
- b) Extraccións de áridos.
- c) Construcións de todo tipo, sexan definitivas ou provisionais.
- d) Calquera outro uso ou actividade que supoña un obstáculo para o caudal de enchente ou que poida provocar a degradación ou deterioración do estado da masa de auga, do ecosistema acuático e, en xeral, do dominio público hidráulico.

Sen prexuízo da modificación dos límites da zona policial, cando concorran algunha das causas sinaladas no artigo 6.2 do Texto Refundido da Lei de Augas (TRLA), a zona de policía poderá ampliarse, se é o caso, para incluír a zona ou zonas onde se concentre preferentemente o caudal, coa finalidade específica de protexer o réxime de caudais nas avenidas, e reducir o risco de danos a persoas e bens. Nestas zonas ou vías preferentes de caudal só poderán autorizarse aquelas actividades que non sexan vulnerables ás inundacións e que non supoñan unha redución significativa da capacidade de drenaxe das ditas zonas, nos termos previstos nos artigos 9 bis, 9 ter e 9. quáter.

A zona de fluxo preferente é a zona constituída pola unión da zona ou zonas onde se concentra preferentemente o caudal durante as riadas, ou vía de intenso desaugadoiro, e a zona onde, para a enchente de 100 anos de período de retorno, poidan producirse danos graves sobre as persoas e bens, quedando delimitado o seu límite exterior pola envolvente de ambas zonas.

Para os efectos da aplicación da definición anterior, considerarase que poden producirse danos graves a persoas e bens cando as condicións hidráulicas durante a inundación cumpran un ou varios dos seguintes criterios:

Que o calado sexa superior a 1 m.

Que a velocidade sexa superior a 1 m/s.

Que o produto de ambas variables sexa superior a 0,5 m2/s.

Enténdese por vía de intenso desaugadoiro a zona pola que pasaría a riada de 100 anos de período de retorno sen producir un desnivel superior a 0,3 m, respecto á cota da lamina de auga que se produciría con esa mesma riada tendo en conta toda a chaira de inundación existente. A sobreelevación anterior poderá reducirse, segundo o criterio da organización de conca, a 0,1 m cando o aumento da inundación poida causar danos graves ou aumentar ata 0,5 m no medio rural ou cando o aumento da inundación cause danos leves.

Na delimitación da zona de caudal preferente empregarase toda a información histórica e xeomorfolóxica existente, co fin de garantir a adecuada coherencia dos resultados coa evidencia física dispoñible sobre o comportamento hidráulico do río.

A modificación dos límites da zona de policía, cando concorran algunha das causas sinaladas no apartado 2 deste artigo, só poderá ser promovida pola Administración Xeral do Estado, autonómica ou local.

A competencia para acordar a modificación corresponderalle á entidade de conca, debendo instruír para o efecto o oportuno expediente no que se debe realizar o trámite de información pública e a audiencia dos concellos e comunidades autónomas en cuxo territorio estean situados os terreos gravados e os propietarios afectados. A resolución deberá ser motivada e publicada, polo menos, no Boletín Oficial das provincias afectadas.

A02. DOMINIO HIDRÁULICO

A execución de calquera obra ou obra na zona de policía de canles requirirá autorización administrativa previa da entidade de conca, sen prexuízo dos supostos especiais regulados neste regulamento. A devandita autorización será independente de calquera outra que deba ser outorgada polos distintos órganos das Administracións públicas.

A03. MONTES (a)

CONCEPTOS BASE

MONTES OU TERREOS FORESTAIS (art. 2 LMG e art. 2.1 LMFA)

Para os efectos desta lei, enténdese por monte ou terreo forestal todo terreo no que vexetan especies forestais, arbustivas, matogueiras ou herbáceas, de xeito espontáneo ou de sementeira ou plantación, que cumpran ou poidan cumprir funcións ambientais, protectoras, produtivas. culturais, paisaxísticas, sociais ou recreativas.

Tamén se consideran montes ou terreo forestal, os terreos ermos, rochosos e areais; as construcións e infraestruturas destinadas a dar servizo ao monte no que se sitúan, así como os equipamentos e infraestruturas de uso socio-recreativo; terreos de antigo uso agrario e con polo menos dez anos continuados de abandono, sempre que teñan adquirido sinais inequívocos do seu carácter forestal, cando formen parte de superficies continuas de polo menos 5 hectáreas, salvo que se trate de terreos que se inclúan para tal fin nun banco de terras ou instrumento similar; todo terreo que, sen reunir as características anteriormente descritas, se ceda coa finalidade de ser repoboada ou transformada en actividade forestal, de acordo coa normativa aplicable; enclaves forestais en terreos agrícolas cunha superficie mínima de 5 hectáreas, salvo que os devanditos enclaves estivesen compostos por masas de especies forestais frondosas do anexo 1 cunha antigüidade media de polo menos dez anos, reducindo, nestes casos, a dita superficie mínima ata 1 hectárea.

Non teñen a consideración de solo de monte ou terreo forestal: o solo urbano e o solo de núcleo rural; o solo urbanizable delimitado, coas excepcións sinaladas na disposición transitoria quinta; terreos de dominio público, agás os que integran o dominio público forestal; terreos rústicos de protección ordinaria destinados ao cultivo agrícola; solos rústicos de especial protección agraria, sen prexuízo do disposto no artigo 61 desta lei.

Nos solos rústicos de especial protección, a explotación forestal rexerase polo disposto nesta lei en todo o que non sexa de aplicación a súa normativa específica.

Non obstante, para os únicos efectos do cumprimento das obrigas establecidas nesta lei, poderán ser consideradas monte aquelas superficies que estean clasificadas como solo rústico de protección agropecuaria que reúnan as características contempladas no artigo 5.1 da Lei 43./2003, sempre que persista o uso forestal.

LIMITACIÓNS

REDES DE FRANXAS DE XESTIÓN DA BIOMASA

REDES PRIMARIAS (art. 20.3 LPDIF)

As redes primarias de cintos de xestión da biomasa son infraestruturas lineais de prevención e defensa, situadas ao longo de: a rede de autoestradas, autovías, corredores, vías rápidas e estradas convencionais; de infraestruturas ferroviarias; de instalacións de produción de enerxía eléctrica eólica ou solar, liñas de transporte e distribución de enerxía eléctrica, subestacións eléctricas, liñas de transporte e distribución de gas natural, estacións de regulación e medida de gas e depósitos de distribución de gas e estacións de telecomunicacións.

REDES SECUNDARIAS (art. 20.4 LPDIF)

As redes secundarias de franxas de xestión da biomasa teñen un ámbito municipal e teñen a función prioritaria de protección de núcleos de poboación, infraestruturas, equipamentos sociais, áreas construídas, parques e polígonos industriais.

REDES TERCIARIAS (art. 20.5 LPDIF)

As redes terciarias de franxas de xestión da biomasa sitúanse en terreos forestais e zonas de influencia forestal e están vinculadas a infraestruturas de uso público, así como ás seguintes infraestruturas de prevención e defensa contra incendios forestais: camiños, vías, vías forestais cortalumes, pista auxiliar. franxas, zonas cortalumes e outras infraestruturas ou construcións relacionadas coa prevención e defensa contra incendios forestais.

Os artigos 20 bis, 21 e 21 bis desenvolven as obrigas dos responsables dos espazos definidos en cada. rede de franxas..

DISTANCIAS MÍNIMAS A RESPECTAR

NAS REDES DE FRANXAS

REDE DE FRANXAS PRIMARIA (artigo 20 bis LPDIF):

Nos espazos definidos como redes primarias de franxas de xestión de biomasa, será obrigatorio para os responsables, nos termos establecidos no artigo 21 ter desta lei:

- a) En toda a rede de autoestradas, autovías, corredores, vías rápidas e estradas convencionais, a biomasa vexetal deberá xestionarse, de acordo cos criterios establecidos nesta lei, nos terreos incluídos no ámbito de dominio público. Así mesmo, nos ditos terreos non poderán existir árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira.
- b) En toda a rede ferroviaria, a biomasa vexetal deberá xestionarse, de acordo cos criterios establecidos nesta lei, nos terreos incluídos no ámbito de dominio público. Nesta franxa non poderán existir árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira.
- c) Nas instalacións de produción de enerxía eólica eléctrica, a biomasa deberá xestionarse na superficie afectada en pleno control e voo, de acordo co establecido no Plan sectorial eólico de Galicia, arredor de cada aeroxerador de produción de enerxía eléctrica eólica instalado.

Así mesmo, nos camiños interiores das devanditas instalacións, a xestión da biomasa vexetal, no estrato arbustivo e subarbustivo, farase nos 5 metros dende a aresta exterior do camiño. Neste último caso, non será necesaria a retirada de árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira.

Nas liñas de transporte, distribución e evacuación de enerxía eléctrica, sen prexuízo do necesario respecto das especificacións da normativa electrotécnica sobre distancia mínima entre condutores, árbores e demais vexetación, a biomasa deberá xestionarse nunha franxa de 5 metros dende o saliente dos condutores eléctricos máis externos, considerando a súa máxima desviación producida polo vento segundo a normativa sectorial vixente. Así mesmo, nunha franxa de 5 metros do límite da infraestrutura non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira.

Nas instalacións de produción de enerxía solar eléctrica e nas subestacións eléctricas, a biomasa deberá xestionarse nunha franxa de 5 metros dende o último elemento vivo e desde os muros dos edificios non destinados a persoas. Así mesmo, na dita franxa non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira.

Se nas subestacións eléctricas existisen edificacións destinadas a albergar oficinas, naves ou flotas móbiles, a ditas edificacións será de aplicación o disposto no artigo 21 para as edificacións illadas ou vivendas.

Para todas as instalacións sinaladas neste escrito, a xestión da biomasa incluírá a súa retirada por parte do responsable segundo o artigo 21 ter.

Para estes efectos, o responsable deberá remitir un aviso ao taboleiro de anuncios do concello, con quince días de antelación ás operacións de xestión da biomasa, para que os propietarios dos terreos poidan executalas previamente, no caso de estar interesados. Transcorrido este prazo sen efectuarse a correspondente xestión da biomasa, o responsable estará obrigado a realizala. No caso de que o propietario do terreo non teña realizado a xestión da biomasa e non lle conceda autorización ao titular da instalación para realizar esta xestión, a persoa titular da instalación deberá comunicalo ao órgano competente en materia de prevención. e defensa contra os incendios forestais para a adopción das medidas oportunas, segundo o previsto no artigo 22, por ser de interese xeral evitar a xeración e propagación dos incendios forestais. Desde o momento en que o titular da instalación remita a citada comunicación ao órgano competente, será o propietario do terreo quen pase a ser responsable para os efectos do disposto nesta lei.

- d) Nas conducións de transporte de gas natural, a biomasa debe xestionarse nunha franxa de 1 metro e medio a cada lado do Nas estacións do seu eixe.

- e) Nas estacións telecomunicacións a biomasa terá que ser xestionada nunha franxa de 5 metros das infraestruturas de telecomunicacións e dos muros dos edificios non destinados a persoas. Ademais, en dita franxa non poderá haber árbores das especies sinaladas na disposición adicional terceira

Nas estacións de telecomunicacións, se existisen edificios destinados a albergar oficinas, almacéns ou parques móbiles, a estes edificios será de aplicación o disposto no artigo 21 para as edificacións ou vivendas illadas.

No caso de estacións de regulación e medida de gas e depósitos de distribución de gas, a biomasa deberá xestionarse tendo en conta a normativa derivada da súa normativa específica, sendo en todo caso, como mínimo, unha franxa de 5 metros desde as infraestruturas e desde os muros de edificios non destinados a persoas.

REDE DE FRANXA SECUNDARIA (artigo 21 LPDIF)

Nos espazos definidos anteriormente como redes secundarias de franxas de xestión da biomasa nos plans municipais de prevención e defensa contra incendios forestais, será obrigatorio a xestión da biomasa vexetal por parte das persoas que sexan competentes segundo o artigo 21 ter, de acordo co criterios establecidos nesta lei e nas súas normas de desenvolvemento, nunha franxa de 50 metros:

- a. Perímetro do solo urbano, rústico e núcleo urbanizable (dende o límite), sen prexuízo do disposto na disposición transitoria..
- b. En torno a edificios destinados a persoas, vivendas illadas, urbanizacións (dos límites exteriores), vertederos de lixo, cámpings (dende o peche perimetral), gasolineiras e parques e instalacións industriais (dende os límites das instalacións) situados a menos de 400 metros do monte.
- c. Ao redor das edificacións illadas destinadas a persoas en terreo rústico situado a máis de 400 metros do monte.

Con carácter xeral, na mesma franxa de 50 metros mencionada no número anterior non poderá haber árbores da especie. indicado na disposición adicional terceira.

As distancias mencionadas neste artigo mediranse, segundo o caso:

- a. Desde o límite do solo urbano, núcleo rural e urbanizable.
- b. Desde os muros exteriores de edificios, vivendas illadas e urbanizacións, ou os límites das súas instalacións anexas.
- c. Desde o límite das instalacións no caso de depósitos de lixo, gasolineiras e parques e instalacións industriais.
- d. Desde o peche perimetral no caso dos cámpings.

REDE DE FRANXA TERCIARIA (artigo 21 bis LPDIF)

Nos espazos anteriormente definidos como redes terciarias de franxas de xestión da biomasa nos plans de prevención e defensa contra incendios forestais do distrito, que en todo caso se actualizarán incluídas as infraestruturas preventivas contempladas nos proxectos de ordenación ou ordenación forestal do ámbito da comarca correspondente, será obrigatorio para os responsables, nos termos establecidos no artigo 21 ter desta Lei::

- a) Xestionar a biomasa vexetal en toda a superficie das infraestruturas de uso público ou zonas recreativas, así como nunha franxa perimetral de 50 metros.
- b) Xestionar a biomasa vexetal en todas as parcelas que se atopen dentro dunha franxa circundante de 50 metros arredor de zonas forestais de alto valor, especificamente declaradas por orde da consellería competente en materia de montes, de acordo co establecido nos Criterios de xestión da biomasa definidos nesta lei e nas súas normativa de desenvolvemento.
- c) Nas vías e camiños forestais a xestión da biomasa vexetal farase, no estrato arbustivo e subarbustivo, na plataforma de rodaxe do camiño e a menos de 2 metros do aresta exterior da vía ou camiño.
- d) No resto das infraestruturas de prevención e defensa contra incendios forestais (cortalumes, franxas auxiliares de pista, rozas, zonas de cortalumes e outras infraestruturas de prevención e defensa contra incendios forestais), a xestión da biomasa vexetal realizarase de acordo co establecido na normativa de prevención e defensa contra os incendios forestais nos distritos, que deberán contemplarse nos instrumentos de ordenación ou xestión forestal.

A04. MEDIO AMBIENTE

ESPAZOS NATURAIS PROTEXIDOS ENP (LPNBE e LPN BG)

DEFINICIÓN ENP

Artigo 28 LPNBE

Terán a consideración de espazos naturais protexidos os espazos do territorio nacional, incluídas as augas continentais, e do medio mariño, xunto coa zona económica exclusiva e a plataforma continental, que cumpran polo menos un dos seguintes requisitos e sexan declarados como tales:

- a) Conter sistemas ou elementos naturais representativos, únicos, fráxiles, ameazados ou de especial interese ecolóxico, científico, paisaxístico, xeolóxico ou educativo
- b) Dedicarse especialmente á protección e mantemento da diversidade biolóxica, xeodiversidade e recursos naturais e culturais asociados.

Os espazos naturais protexidos poderán abarcar exclusivamente zonas terrestres, simultaneamente zonas terrestres e mariñas, ou exclusivamente zonas mariñas dentro do seu perímetro.

Artigo 21 LPN BG

Son espazos naturais protexidos da Comunidade Autónoma de Galicia aqueles que sexan declarados como tales pola administración competente, cando concorran algún dos seguintes requisitos:

- a) Conter sistemas ou elementos naturais representativos, singulares, fráxiles, ameazados ou de especial interese ecolóxico, científico, paisaxístico, xeolóxico ou educativo;
- b) Contribuír a garantir o bo estado de conservación dos hábitats, comunidades e especies presentes en calquera das fases do seu ciclo vital, que estean ameazados ou que, ao amparo dos convenios internacionais subscritos por España ou disposicións específicas, requiran unha protección especial;
- c) Dedicarse especialmente á protección e mantemento da diversidade biolóxica, da xeodiversidade e dos recursos naturais e culturais asociados, así como dos procesos evolutivos, de conectividade e migración de especies, e das funcións e procesos ecolóxicos esenciais;
- d) Conter elementos de especial interese para a interpretación e estudo do medio natural e dos valores culturais asociados.

Con carácter xeral, os espazos naturais protexidos non poderán incluír os terreos que teñan a condición de solo urbano nun instrumento de ordenación urbanística aprobado na data de inicio do procedemento de declaración de espazo natural como protexido, salvo que a súa inclusión se xustifique expresamente por necesidades específicas medidas de conservación.

CATEGORÍAS ENP (art. 30 LPNBE e art. 22 LPN BG)

En función dos bens e valores a protexer, e dos obxectivos de xestión que se cumpran, os espazos naturais protexidos, sexan terrestres ou mariños, clasifícanse, polo menos, nalgunha das seguintes categorías: a) Parques; b) Reservas Naturais; c) Áreas Mariñas Protexidas; d) Monumentos Naturais; e) Paisaxes Protexidas.

En función dos bens e valores que se vaian protexer e dos obxectivos de xestión que se cumpran, os espazos naturais protexidos regulados nesta lei clasifícanse nas seguintes categorías: a) Reserva natural; b) Parque; c) Monumento natural; d) Zona húmida protexida; e) Paisaxe protexida; f) Espazo protexido da Rede Natura 2000; g) Espazo natural de interese local; h) Espazo privado de interese natural.

Os espazos naturais protexidos de xurisdición autonómica poderán abranguer no seu perímetro zonas terrestres ou zonas terrestres e mariñas cando exista continuidade ecolóxica do ecosistema mariño co espazo natural terrestre obxecto de protección, apoiada na mellor evidencia científica existente.

No ámbito territorial dun espazo natural protexido poderán coexistir categorías de protección distintas ás previstas no apartado 1 deste artigo.

Non obstante, aqueles espazos xa declarados nalgunha das categorías da Rede Galega de Espazos Protexidos non poderán ser declarados como espazos naturais de interese local ou espazos privados de interese natural.

SOLO RÚSTICO PARA PROTECCIÓN DE ESPAÇOS

USOS E ACTIVIDADES

Artigo 35 LSG

Os usos e actividades admisibles en solo rústico serán os seguintes:

- a) Actuacións sobre o solo ou subsolo que impliquen movementos de terras, tales como dragaxes, defensa de ríos e rectificación de leitos, abancalamientos, desmontes e recheos;
- b) Muros de contención, así como valados de predios
- c) Actividades de lecer, como deportes organizados, acampada dun día e actividades comerciais ambulantes;
- d) Campamentos de turismo e instalacións de praia e actividades de carácter deportivo, sociocultural, recreativo e de baño, de carácter público ou privado, de uso individual ou colectivo, que se desenvolvan ao aire libre, coas obras e instalacións imprescindibles para o uso de que se trate.
- e) Actividades científicas, escolares e divulgativas;
- f) Depósito de materiais, almacenamento e parques de maquinaria e estacionamento exterior ou exposición de vehículos ao aire libre;
- g) Construcións e instalacións agrícolas en xeral, tales como as destinadas ao apoio das explotacións hortícolas, almacéns agrícolas, talleres, garaxes, parques de maquinaria agrícola, viveiros e invernadoiros;
- h) Construcións e instalacións destinadas ao apoio á gandaría extensiva e intensiva, granxas, currais domésticos e establecementos nos que se aloxan, manteñan ou críen animais e instalacións apícolas;
- i) As construcións e instalacións forestais destinadas á xestión forestal e as de apoio á explotación forestal, así como as de defensa forestal, talleres, garaxes e parques de maquinaria forestal;
- j) Construcións e instalacións para establecementos de acuicultura;
- k) As actividades e instalacións comprendidas no ámbito da lexislación mineira, incluídos os establecementos de beneficio e pirotecnias
- l) As instalacións vinculadas funcionalmente ás estradas e previstas na súa ordenación sectorial, así como as estacións de servizo;
- m) Instalacións e infraestruturas hidráulicas, telecomunicacións, produción e transporte de enerxía, gas, abastecemento de auga, saneamento e xestión e tratamento de residuos, sempre que non impliquen a urbanización ou transformación urbanística dos terreos polos que discorren;
- n) Construcións destinadas a usos residenciais vinculados á explotación agrícola ou gandeira;
- ñ) As construcións de carácter artesanal ou pequeno que acoñan actividades complementarias de transformación primaria, almacenamento e envasado de produtos do sector primario, sempre que garden relación directa coa natureza, extensión e destino do predio ou explotación do recurso natural.
- o) As construcións e rehabilitacións destinadas ao turismo que sexan potenciadoras do medio onde se localicen
- p) Construcións e instalacións para equipamentos e dotacións públicos ou privados;
- q) Outros usos análogos que se determinen regulamentariamente e coordinados entre a lexislación sectorial e esta lei.

Os restantes usos en solo rústico son usos prohibidos..

Artigo 36 LSG

- Os usos e actividades enumerados no artigo anterior son admisibles en calquera categoría de solo rústico, sen prexuízo do disposto nos instrumentos de ordenación do territorio e, se é o caso, logo da obtención do título habilitante municipal de carácter urbanístico.
- En todo caso, nos solos rústicos de especial protección será necesario obter autorización ou informe favorable do órgano que teña a competencia sectorial correspondente con carácter previo á obtención do título habilitante municipal ou da autorización autonómica nos casos en que esta sexa preceptiva segundo o disposto no número seguinte.
- Os usos contemplados nas letras n) e ñ) do artigo anterior deberán ser obxecto de autorización pola persoa titular do órgano autonómico competente en materia de urbanismo con anterioridade á obtención do título habilitante municipal.
- Os usos contemplados nas letras o) e p) do artigo anterior requirirán a aprobación dun plan especial de infraestruturas e dotacións, agás que a actuación poida encadrarse no disposto no artigo 40 para as edificacións existentes de carácter

- tradicional. No caso de se implantar en solo rústico especialmente protexido, será preciso obter autorización ou informe favorable do órgano sectorial correspondente.*
5. *Así mesmo, poderán implantarse no solo rústico aqueles usos previstos nos instrumentos de ordenación do territorio. logo da obtención do título municipal habilitante e sen necesidade de autorización urbanística territorial.*

Artigo 37 LSG

1. *No solo rústico non está permitida a apertura de camiños que non estean expresamente recollidos na planificación urbanística ou nos instrumentos de ordenación do territorio, agás no caso dos camiños rústicos contemplados nos proxectos aprobados pola administración competente na materia de agricultura, minas, montes ou de medio ambiente.*
2. *As novas aperturas de camiños deberán adaptarse ás condicións topográficas do terreo, coa menor alteración posible da paisaxe e minimizándose ou corrixíndose o seu impacto ambiental.*

ADAPTACIÓN AO MEDIO AMBIENTE E PROTECCIÓN DA PAISAXE

Artigo 91 LSG

- As construcións e instalacións deberán adaptarse ao ambiente no que estean situadas, e para tal efecto:*
- a) *As construcións en lugares inmediatos a un edificio ou conxunto de edificacións de carácter histórico ou tradicional deberán harmonizar con el.*
- b) *Nos lugares con paisaxe aberta ou natural, ou nas perspectivas que ofrezan os conxuntos urbanos de características históricas ou tradicionais e nas inmediacións de estradas ou camiños de traxecto pintoresco, non se permitirá que a situación, masa ou altura das construcións, muros e cerramentos, ou a instalación doutros elementos, limiten o campo visual para contemplar as belezaas naturais, rompan a harmonía da paisaxe, desfiguren a perspectiva propia ou limiten ou impidan a contemplación do conxunto.*
- c) *A tipoloxía das construcións e os materiais e cores empregadas deberán favorecer a integración no contorno inmediato e na paisaxe.*
- d) *As construcións deberán presentar todos os seus muros exteriores e cubertas totalmente terminados.*
- e) *Queda prohibida a publicidade estática que polo súas dimensións, localización ou cor non cumpra as anteriores prescricións.*
- f) *Nas zonas de fluxo preferente e nas areas ameazadas por graves riscos naturais ou tecnolóxicos como explosión, incendio, contaminación, afundimento ou outros análogos, só se permitirán construcións e usos permitidos polas lexislacións sectoriais correspondentes..*

ZONAS HUMIDAS PROTEXIDAS

Artigo 4 DHP

Para os efectos deste decreto, entenderanse por zonas húmida protexidas as extensións de marismas, pantanos, turbeiras ou superficies cubertas de auga, sexan naturais ou artificiais, permanentes ou temporais, estancadas ou correntes, doces, salobres ou salgadas, incluídas as extensións de auga mariña nas que a profundidade na marea baixa non supere os seis metros, que cumpran ao mesmo tempo unha función de importancia internacional, nacional ou autonómica na conservación dos recursos naturais e que sexan declaradas como tales.

Poderán incluír zonas ribeiregas, costeiras ou adxacentes, así como illas ou zonas mariñas cunha profundidade superior a seis metros en marea baixa cando estean dentro da zona húmida.

SERVIDUMES ENP

ZONAS PERIFÉRICAS DE PROTECCIÓN ZPP

Artigo 38 LPNBE

Nas declaracións de espazos naturais protexidos poderán establecerse zonas periféricas de protección para evitar impactos ecolóxicos ou paisaxísticos do exterior. Cando proceda, as limitacións necesarias estableceranse na propia norma de creación.

Artigo 36 LPNBE

1. *Nas declaracións dos espazos incluídos na Rede Galega de Espazos Protexidos poderán establecerse unhas zonas periféricas de protección destinadas a evitar impactos ecolóxicos ou paisaxísticos do exterior. Cando proceda, na propia norma de creación estableceranse as limitacións necesarias.*
2. *As zonas periféricas de protección non terán a consideración de espazo natural protexido.*
3. *Nas zonas periféricas de protección fomentaranse a realización de resulten compatibles coa conservación do espazo natural protexido. Nelas poderán establecerse infraestruturas de uso público que non poidan situarse no devandito espazo natural protexido.*

ÁREAS DE INFLUENCIA SOCIOECONÓMICA AIS

Artigo 39 LNPBE

Co fin de contribuír ao mantemento dos espazos naturais protexidos e promover o desenvolvemento socioeconómico das poboacións locais de forma compatible cos obxectivos de conservación do espazo, nas súas disposicións regulamentarias poderán establecerse Zonas de Influencia Socioeconómica, con especificación do réxime económico e as compensacións adecuadas ao tipo de limitacións. Estas Áreas estarán integradas, polo menos, polo conxunto de termos municipais onde se atope o espazo natural de que se trate e a súa zona periférica de protección.

Artigo 37 LPNBE

1. *As normas pola que se declaren os espazos incluídos na Rede Galega de espazos protexidos poderán delimitar áreas de influencia socioeconómica co fin de contribuír ao mantemento dos ditos espazos e favorecer o desenvolvemento socioeconómico das poboacións locais de forma compatible cos obxectivos de conservación do espazo.*
2. *O establecemento destas áreas de influencia socioeconómica incluírá a especificación do réxime económico e as compensacións adecuadas ao tipo de limitacións.*
3. *As áreas de influencia socioeconómica estarán integradas, cando menos, polo conxunto de termos municipais onde se atope o espazo natural protexido e a súa zona periférica de protección. Estas áreas tamén poderán englobar outros municipios limítrofes cando concorran unha unidade territorial ou económica que o recomende, ou cando concorran causas obxectivas que o xustifiquen e así se dispoña na norma declarativa do espazo.*
4. *A Administración autonómica promoverá nestas áreas o desenvolvemento de actividades tradicionais sustentables ligadas á dinamización da contorna do espazo natural protexido, e para o efecto poderá conceder axudas técnicas, económicas ou financeiras.*
5. *Dentro do necesario respecto á normativa específica aplicable, poderase prever o uso de marcas que fagan referencia á denominación de espazos naturais protexidos por parte de produtos procedentes de actividades tradicionais sustentables do espazo natural protexido de que se trate ou da súa área de influencia socioeconómica.*

SERVIDUME DE INSTALACIÓN DE SINAIS SIS

Artigo 34 LPNBE

1. *Os terreos comprendidos dentro dun espazo incluído na Rede Galega de espazos protexidos estarán sometidos á servidume forzosa de instalación de sinais indicadores do súa condición e réxime, nos termos previstos neste artigo.*
2. *A declaración e imposición desta servidume efectuaranse mediante resolución emitida pola consellería competente en materia de conservación do patrimonio natural, logo de tramitación do correspondente procedemento, no que, con audiencia das persoas interesadas, se deberá xustificar a conveniencia e necesidade técnica da súa instalación.*
3. *A imposición da servidume leva consigo a obriga dos predios serventes de dar paso e permitir a realización de traballos necesarios para a súa instalación, conservación ou renovación.*

PLAN DIRECTOR DA REDE NATURA 2000 DE GALICIA (Anexo II DZEC)

ZONIFICACIÓN E USOS

Artigo 15 Anexo II DZEC

A Lei 9/2001, do 21 de agosto, establece a necesidade de que os plans de ordenación dos recursos naturais conteñan a zonificación do espazo natural, entendéndose como a delimitación de diferentes para as que se aplican limitacións xerais e específicas derivadas das necesidades de conservación de espazos e especies.

Neste plan director da Rede Natura 2000 de Galicia adóptase un sistema xerárquico de zonas como ferramenta básica para a planificación e xestión dos compoñentes da biodiversidade co fin de garantir os obxectivos de conservación e aproveitamento sostible dos recursos naturais en cada espazo protexido e en toda a Rede Natura 2000.

Nos ámbitos incluídos no anexo I que non estean incluídos na ordenación realizada no anexo III por non formar parte da proposta de actualización dos límites dos LIC, será de aplicación as disposicións de ámbito xeral contidas nos artigos 21 a 62. incluído, deste decreto e, en particular, o réxime preventivo dos artigos 6.2 e 6.3 da Directiva 92/43/ CEE e dos artigos 45.2 e 45.4 da Lei 42/2007, do 13 de decembro.

Naqueles territorios incluídos no ámbito territorial do plan director, que pola súa condición de parque nacional ou parque natural dispoñan dun plan de ordenación dos recursos naturais, será de aplicación a ordenación do anexo III sen prexuízo da ordenación recollida nos instrumentos. de ordenación específica como consecuencia da planificación máis detallado, zonificación que seguirá vixente. Seguirase entón a regulación de usos prevista neste plan director, sen prexuízo da aplicación das limitacións específicas recollidas nos citados instrumentos.

Artigo 16 Anexo II DZEC

A Zona de Protección estrutúrase en torno a territorios cun valor de conservación moi elevado, constituídos por unha porción importante de hábitats prioritarios ou hábitats de interese comunitario ou ben núcleos de poboación e hábitats de especies de interese para a conservación (especies dos anexos II e IV da Directiva 92/43). / CEE, especies de aves migratorias e aves do anexo I da Directiva 2009/147/ CE, especies incluídas no Catálogo español de especies ameazadas e no Catálogo galego de especies ameazadas).

A configuración destas zonas e, consecuentemente , a súa biodiversidade, está ligada ao mantemento de usos tradicionais compatíbles que presentan un alto grao de compatibilidade co mantemento dos compoñentes, estrutura e funcionamento dos ecosistemas.

Artigo 17 Anexo II DZEC

A Área de Conservación inclúe territorios cun alto e medio valor de conservación, cunha porción variable de hábitats do anexo I da Directiva 92/43/ CEE, de elevada naturalidade e diversidade, que mostran xeralmente unha maior representación territorial dos hábitats de interese comunitario fronte aos de carácter prioritario, ou ben, unha porción significativa das áreas prioritarias de especies silvestres de flora e fauna de interese para a conservación. Diferéncianse, non obstante, porque estas unidades están integradas nun territorio cun nivel importante de humanización, no que tamén existe unha porción importante de hábitats de interese comunitario, cuxa composición, estrutura e dinámica está intimamente ligadas ao mantemento do uso tradicional. . Nestas áreas regúlanse as actividades non tradicionais que poidan levar consigo unha mingua ou diminución do estado de conservación dos hábitats e das poboacións de especies de flora e fauna de interese para a conservación, co obxectivo fundamental de conseguir o aproveitamento ordenado dos recursos naturais.

Artigo 18 Anexo II DZEC

A Zona de Uso Xeral abrangue territorios cun valor de conservación medio ou baixo nos que predominan os medios seminaturais de reducida naturalidade e os medios sinantrópicos desvinculados, na maioría dos casos, dos sistemas de explotación tradicional dos recursos naturais. Tamén se inclúen dentro desta zona as áreas cun importante nivel de urbanización, así como grandes áreas destinadas ao uso público. A xestión destas zonas debe estar dirixida a evitar a fragmentación e o illamento das zonas de maior valor.

Na zona 3 inclúense os asentamentos e núcleos rurais que presentan esta condición de acordo coa normativa estatal e autonómica de ordenación do territorio e urbanismo. Así mesmo, tamén abrangue as áreas de dominio público das infraestruturas de comunicación de titularidade estatal, autonómica, provincial ou local.

En consecuencia, na ordenación de cada espazo protexido, a Zona 3 debe ser capaz de absorber a maioría das actividades recreativas, co fin de reducir a súa presión sobre as áreas que presentan hábitats ou especies cunha elevada fragilidade.

Artigo 19 Anexo II DZEC

Como consecuencia deste plan director, prodúcese unha ordenación homoxénea da totalidade (389.565,9 ha) dos espazos protexidos incluídos no seu ámbito de aplicación. A superficie ocupada pola Zona 1 (Área de Protección) ascende a 102.721,0 ha, o que supón algo máis da cuarta parte (26,4%). A Zona 2 (Área de Conservación) é a zona con maior representación superficial, cun total de 263.310,2 ha, o que supón algo máis de dous terzos (67,6%) da superficie. Finalmente, a Zona 3 (Zona de Uso Xeral) ocupa unha superficie de 23.534,7 ha, o que representa o 6% do ámbito territorial deste documento.

A cartografía de ordenación de cada un dos espazos protexidos incluídos no ámbito de aplicación deste plan director recóllese como anexo III.

ÁRBORES E FORMACIÓNS SENLLEIRAS

Artigo 9 CAS

1. Considéranse protexidas a todos os efectos as árbores e formacións senlleiras incluídas no catálogo.
2. A protección implica a prohibición de calquera actuación que poida afectar negativamente á súa integridade, saúde e aspecto. No caso de formacións naturais, esta protección tamén se entenderá aplicable a toda o seu cortexo florístico.
3. Os proxectos cuxa execución poida ameazar os valores naturais, culturais, científicos, educativos ou doutro tipo das árbores ou formacións senlleiras requirirán autorización administrativa previa da Dirección Xeral de Conservación da Natureza.
4. A realización de actuacións como podas ou tratamentos fitosanitarios, cando sexan necesarias para a propia conservación do exemplar, só requirirá comunicación previa á xefatura territorial, asumindo o correspondente plan de ordenación. En caso contrario, estarán sometidas á autorización administrativa da xefatura territorial, que deberá outorgarse no prazo máximo de tres meses, entendéndose concedida de non haberse ditado resolución expresa no dito prazo, de conformidade co disposto nos artigos 42 e 43. da Lei 30. / 1992, do 26 de novembro.
5. En caso de perigo ou risco inmediato para a seguridade das persoas, así como nos casos de especial gravidade en materia de sanidade vexetal, solicitarase autorización previa da xefatura territorial correspondente da consellería competente en materia de conservación da natureza. poder realizar podas, tratamentos fitosanitarios e mesmo retirada da árbore ou adestramento, autorización que está sometida á previa comprobación e acreditación desta situación polo servizo de conservación da natureza da xefatura territorial correspondente. De non resolverse a dita solicitude no prazo de 15 días, entenderase aprobada a solicitude de autorización de acordo co disposto no artigo 43 da Lei 30/1992, do 26 de novembro.

ÁMBITO DE APLICACIÓN DA AVALIACIÓN DE IMPACTO AMBIENTAL (art. 7 LEA)

AVALIACIÓN IMPACTO AMBIENTAL AIA

Serán obxecto de avaliación de impacto ambiental ordinaria os seguintes proxectos:

a) Os Incluídos no anexo I, así como os proxectos que, presentados fraccionados, acaden os limiares do anexo I acumulando as magnitudes ou dimensións de cada un dos proxectos. considerado;

b) Os incluídos no apartado 2, cando así o decida caso por caso o órgano ambiental, no informe de impacto ambiental segundo os criterios do anexo III;

c) Calquera modificación das características dun proxecto relacionado no anexo I ou no anexo II, cando a dita modificación cumpra, por si mesma, os limiares establecidos no anexo I;

d) Os proxectos incluídos no apartado 2, cando o solicite o promotor.

AIA SIMPLIFICADA

Serán obxecto de avaliación simplificada de impacto ambiental::

a) Os proxectos incluídos no anexo II;

b) Proxectos non incluídos no anexo I ou no anexo II que poidan afectar sensiblemente, directa ou indirectamente, aos Espazos Protexidos da Rede Natura 2000;

c) Calquera modificación das características dun proxecto do anexo I ou do anexo II, distintas das modificacións descritas no artigo 7.1.c) xa autorizadas, executadas ou en proceso de execución, que poidan ter efectos negativos significativos sobre o medio ambiente. Entenderase que esta modificación pode ter importantes efectos adversos sobre o medio ambiente cando supoña:

1.º Un incremento significativo das emisións á atmosfera;

2.º Un incremento significativo das verteduras ás canles públicas ou ao litoral

3.º Incremento significativo da xeración de residuos;

4.º Incremento significativo no uso dos recursos naturais;

5.º Un incremento nos Espazos Protexidos da Rede Natura 2000;

6.º Un impacto significativo no patrimonio cultural;;

d) Os proxectos que, sendo presentados fraccionados, acaden os limiares do anexo II acumulando as magnitudes ou dimensións de cada un dos proxectos considerados;

e) Proxectos do anexo I que sirvan exclusiva ou principalmente para desenvolver ou probar novos métodos ou produtos, sempre que a duración do proxecto non supere os dous anos.

B01. TRANSPORTE

B01(a). Estradas Rede Estatal

ZONAS DE PROTECCIÓN DA ESTRADA: DISPOSICIÓN XERAIS

Artigo 28 LEE

1.

Para os efectos desta lei establécense as seguintes zonas de protección da estrada: de dominio público, servidume, de afección e de limitación á edificabilidade.
2.

Nestas zonas non se poderán realizar obras ou instalacións, nin se permitirán máis usos ou servizos que os que se compatible coa seguridade viaria e coas previsións e a correcta explotación da estrada.

A realización de calquera actividade que poida afectar o réxime de zonas de protección precisa de autorización do Ministerio de Transportes, Mobilidade e Axenda Urbana, sen prexuízo das demais competencias concorrentes.

O Ministerio de Transportes, Mobilidade e Axenda Urbana poderá autorizar a colocación de instalacións facilmente desmontables entre o bordo exterior da zona de dominio público e o da zona de limitación da edificación, sempre que non se vexa menoscabada a seguridade viaria ou a correcta explotación da estrada e non se comprometa o uso da zona de servidume para os fins previstos nesta lei.

O disposto no parágrafo anterior será especialmente aplicable aos puntos de recarga de vehículos e ás marquesiñas e instalacións que estes requiran para o seu correcto funcionamento, sempre que poidan considerarse facilmente desmontables.

No caso de que as citadas instalacións teñan que ser desmanteladas por calquera causa, o custo da seu desmonte correrá en todo caso a cargo do titular da instalación. Tales causas inclúen as necesidades de ampliación, mellora ou explotación da estrada afectada, así como as condicións de seguridade, especialmente a seguridade viaria.
3.

A prohibición e necesidade de autorización a que se refire o apartado anterior operarase tanto respecto das vías construídas como das proxectadas ou en obras unha vez aprobado definitivamente o correspondente estudo informativo ou, no seu defecto, o anteproxecto ou proxecto, calquera que sexa o prazo previsible da actuación contemplada no estudo.
4.

Sen prexuízo do sinalado no artigo 33.2, débese considerar que para os efectos do réxime xurídico de protección do dominio público viario e para a determinación das limitacións á titularidade dos terreos lindeiros, enlaces viarios, ramais de enlaces, cambios de sentido, interseccións e carrís de viraxe, carrís colectores - os distribuidores e os carrís laterais consideraranse estradas convencionais.

Así mesmo consideraranse no caso das vías de servizo, pero só para os efectos da existencia dunha zona de dominio público, non das restantes zonas de protección.

As limitacións á propiedade non se estenderán aos restantes elementos funcionais da vía, sen prexuízo da prevalencia das zonas de protección das estradas ás que serven.
5.

As licenzas de uso e transformación do solo outorgadas para a realización de actuacións nas zonas de protección deberán estar sempre expresamente condicionadas á obtención das autorizacións a que se refire esta lei.

Serán nulas de pleno dereito as autorizacións e licenzas administrativas que fosen outorgadas en contravención dos preceptos desta lei.

LIMITACIÓNS EN CADA ZONA DE PROTECCIÓN
DOMINIO PÚBLICO

Artigo 29 LEE

1.

O ámbito de dominio público constitúe os terreos ocupados polas propias estradas do Estado, os seus elementos funcionais e unha franxa de terreo a cada lado da vía, de 8 metros de ancho en autoestradas e autovías e de 3 metros de ancho nas estradas convencionais, estradas multicarril e vías de servizo, medidos horizontalmente desde a aresta exterior da explanación e perpendiculares á devandita aresta.
2.

A aresta exterior da explanación defínese pola intersección da rasante do desmonte ou terraplén ou, se é o caso, dos muros de contención ou de apoio, co terreo natural.

No caso de existiren cunetas fóra dos bordos dos ditos noiros ou muros, ou en terreos rasos, o aresta exterior da explanación coincidirá co bordo da cuneta máis afastada da calzada.

- No caso de tramos urbanos e travesías nos que exista encintado de beiravía que separe a plataforma das beirarrúas, zonas axardinadas ou medianeiras, a aresta exterior da explanación coincidirá co bordo da beiravía máis próximo á estrada máis periférica da Rede do Estado. Autoestradas.

3. Nos casos especiais de túneles, pontes, viadutos e outras estruturas, cimentacións, ancoraxes, estabilización de pendentes, elementos de drenaxe ou obras análogas, poderá establecerse de forma xustificada outra delimitación do bordo exterior da rasante, en cuxo caso. deberá figurar expresamente no estudo viario que deberá ser obxecto de información pública; No seu defecto, o dito bordo exterior da rasante será a liña de proxección vertical do bordo da obra sobre o terreo natural.

En todo caso, serán de dominio público os terreos que ocupen os apoios das pontes e viadutos e todos os seus cimentos, así como a franxa de terreo que deba escavar no seu contorno para a súa construción cunha anchura mínima de 1 metro. salvo excepcións debidamente xustificadas.

4. Só se poderán realizar obras, instalacións ou outros usos no ámbito do dominio público cando a prestación dun servizo público de interese xeral así o requira, por establecerse por disposición legal ou, con carácter xeral, cando se xustifique debidamente que non existe outra alternativa técnica ou economicamente viable, ou pola construción ou substitución de accesos ou acometidas autorizadas.

En todo caso será necesaria a autorización previa do Ministerio de Fomento, sen prexuízo das demais competencias concorrentes.
5. O aproveitamento especial do dominio público establecido no apartado anterior ou a súa ocupación comportará a obriga, por parte do beneficiario da correspondente autorización de uso ou ocupación, de aboar unha taxa.

O feito impoñible da dita taxa constitúe a ocupación de terreos ou uso de bens de dominio público que se realice en virtude das autorizacións reguladas nesta lei e das concesións de áreas de servizo nas estradas estatais.

Serán responsables da taxa os titulares das autorizacións e os concesionarios das zonas de servizo.

No caso de autorizacións de ocupación ou aproveitamento especial do dominio público, a base para fixar o importe do imposto será o valor dos terreos ocupados, tendo en conta o valor da súa adquisición polo Estado e o dos predios lindeiros . O tipo tributario anual será do 5 por cento do valor da base indicada.

A taxa poderá ser revisada proporcionalmente ás variacións experimentadas no valor da base utilizada para fixala, aínda que estas revisións só poderán realizarse ao remate dos prazos que neste caso se expresen nas condicións do autorización ou concesión.

No caso de concesións de zonas de servizo, o importe da taxa será o establecido no artigo 26.4.

6. A explotación por terceiros de obras, instalacións ou servizos públicos relacionados coas estradas estatais, que impliquen a o pagamento de contraprestacións económicas por parte dos seus usuarios implicará a obriga de pagar unha taxa á administración.

O suxeito pasivo da dita taxa será a persoa física ou xurídica que teña titularidade da dita explotación en virtude da correspondente autorización ou concesión. O feito impoñible será a ocupación e aproveitamento especial dos bens de dominio público obxecto de explotación polo suxeito pasivo, a base para a fixación do importe do imposto será o valor dos terreos ocupados e dos bens públicos, inmobles e instalacións suxeitos a de explotación, cun tipo impositivo do 5 por cento sobre o valor da base indicada, con devindicación anual e posibilidade de revisión na súa contía proporcional ás variacións experimentadas no valor da base utilizada para fixala, aínda que estas revisións só poderá realizarse ao remate dos prazos que neste caso se expresen nas condicións da autorización ou concesión.

Estarán exentos do pagamento da taxa por ocupación do dominio público viario a Administración xeral do Estado e os organismos autónomos dependentes dela que non teñan carácter comercial ou industrial. Cando as devanditas entidades cedan o uso da instalación que ocupa o citado dominio público a terceiros, que en todo caso requirirán autorización previa do seu xestor, os cesionarios estarán obrigados ao pagamento da taxa correspondente.

Así mesmo, o Ministerio de Fomento estará exento de aboar taxas por ocupación de dominio público a outros departamentos ministeriais da Administración xeral do Estado e organismos autónomos dependentes que non teñan carácter comercial ou industrial.

7. A ocupación do dominio público, no suposto previsto neste artigo, non suporá a cesión do mesmo, nin o seu uso suporá a transferencia das competencias administrativas da Administración xeral do Estado, nin a asunción por esta de responsabilidades de calquera índole respecto do titular do dereito de ocupación ou de terceiros.

O citado titular responderá dos danos e prexuízos que as obras e actividades poidan ocasionar ao dominio público e privado, agás no caso en que estas teñan a súa orixe nalgunha cláusula imposta pola administración ao propietario e que sexa ineludible o cumprimento desta.

O Ministerio de Fomento conservará en todo momento as competencias de tutela e policía sobre o dominio público afectado, quedando obrigado o titular da ocupación ou actividade a comunicarlle as incidencias que se produzan en relación cos devanditos bens e a cumprir as instrucións dítadas ao respecto.

8. Finalizadas as obras de construción de novas vías ou actuacións nelas, o Ministerio de Fomento procederá, ou empresa concesionaria, se é o caso, para delimitar os terreos de titularidade pública mediante a súa sinalización. As características específicas desta actuación serán definidas polo Ministerio de Fomento.

9. Os bens e dereitos de titularidade pública afectados polo servizo público de vías, obtidos mediante expropiación, transmisión ou permuta, inscribiranse no Rexistro da Propiedade.

A inscrición pola Administración xeral do Estado dos citados bens e dereitos será gratuita.

10. No caso de actuacións promovidas por terceiros e debidamente autorizadas, que pasen a formar parte do dominio público viario estatal, a citada inscrición será competencia do promotor sen que sexa de aplicación ningunha exención de aranceis.

11. En toda a información rexistral que se facilite en relación con predios lindeiros ao dominio público da estrada estatal, así como nas notas de cualificación ou expedición referidas a elas, farase constar a dita circunstancia, como información territorial asociada e con efectos meramente informativos, para que se coñeza que o dito límite impón limitacións ás facultades inherentes ao dereito de propiedade.

ZONA DE SERVIDUME

Artigo 31 LEE

1. A zona de servidume das estradas do Estado está formada por dúas franxas de terreo a ambos lados das mesmas, delimitadas interiormente pola zona de dominio público e exteriormente por dúas liñas paralelas ás arestas exteriores da explanación, a unha distancia 25. metros en autoestradas e autovías e 8 metros en estradas convencionais e estradas multicarriís, medidos horizontalmente desde as citadas arestas.
2. Na zona de servidume non se poderán realizar obras ou instalacións, nin se permitirán máis usos que os compatibles coa seguridade viaria e a correcta explotación da vía, previa autorización, en todo caso, do Ministerio de Fomento., e sen prexuízo doutras competencias concorrentes.
3. O Ministerio de Fomento poderá utilizar ou autorizar a terceiros para o uso da zona de servidume por razóns de interese xeral ou cando o requira o mellor servizo da estrada.
4. Indemnizaranse a ocupación da zona de servidume e os danos e perxuízos ocasionados polo seu uso.

ZONA DE AFECCIÓN

Artigo 32 LEE

- 1.A superficie afectada polas estradas do Estado está formada por dúas franxas de terreo a ambos lados destas, delimitadas interiormente pola zona de servidume e exteriormente por dúas liñas paralelas ás arestas exteriores da explanación, a unha distancia de 100. metros en autoestradas e autovías e 50 metros en estradas multicarril e convencionais, medidos horizontalmente desde os citados arestas.
No caso especial dos túneles e os seus elementos auxiliares, a zona afectada será o terreo situado entre os salientes verticais dos dous saíntes exteriores dos mesmos e tamén dúas franxas adicionais de terreo de 50 metros de ancho, unha a cada lado dos devanditos salientes. perpendicularmente ao eixe dos túneles ou elementos auxiliares, salvo que en aplicación do disposto no artigo 31.3 se derive un grao de protección diferente.
2. Para executar na zona de afección calquera tipo de obras ou instalacións fixas ou provisionais , modificar o uso ou destino das existentes e plantar ou cortar árbores, será necesaria a autorización previa do Ministerio de Fomento, sen prexuízo doutras competencias concorrentes.
A solicitude de autorizacións poderá realizarse, en todo caso, polos medios telemáticos previstos na lexislación de procedemento administrativo e as súas normas de desenvolvemento.
- 3 Poderán realizarse obras de reparación ou mellora nos edificios e instalacións existentes na zona afectada, con anterioridade á correspondente autorización, unha vez comprobada a súa finalidade e contido, sempre que non supoñan aumento do volume da construción e sen que se teña en conta para os efectos expropiatorios o incremento de valor que supoñan, todo isto, así mesmo, sen prexuízo das demais competencias concorrentes.
4. A denegación de autorización na parte da zona afectada que se encontre fóra da liña límite de edificación definida no artigo 33.1 só poderá fundamentarse en razóns de seguridade viaria, ou na correcta explotación da vía, ou nas previsións dos planos,

estudos ou proxectos de construción, conservación, ampliación ou variación de estradas do Estado nun futuro non superior a dez anos, contados a partir da data da autorización ou orde para a realización do correspondente estudo.

ZONA DE LIMITACIÓN DA EDIFICABILIDADE

Artigo 33.1 LEE

1. A ambos lados das estradas do Estado establécese a liña límite de edificación, que se sitúa a 50 metros nas autoestradas e autovías a 25 metros nas estradas convencionais e estradas multicarrís, medidos horizontal e perpendicularmente desde o aresta exterior da estrada máis próxima. A aresta exterior da calzada é o bordo exterior da parte da estrada destinada á circulación de vehículos en xeral.
A franxa de terreo comprendida entre as liñas límite de edificación establecidas nas respectivas marxes dunha estrada denomínase zona de limitación edificable. Prohíbese nesta zona calquera tipo de obra de construción, reconstrución ou ampliación, incluídas as que se realicen subterráneas, ou cambio de uso, agás aquelas que sexan imprescindibles para a conservación e mantemento dos edificios ou instalacións existentes.
Así mesmo, estarán suxeitos o edificio de vivendas, e o asimilado a el en relación coa ordenación e inmisión acústica de acordo coa lexislación vixente en materia de rúidos, independentemente da súa distancia de separación con respecto á estrada, ás restricións derivadas do establecemento das zonas de servidume acústica que se definan como consecuencia dos mapas ou estudos específicos de ruído realizados polo Ministerio de Fomento, e a súa posterior aprobación logo do correspondente trámite de información pública.
2. Para os efectos do disposto no apartado anterior, os nós viarios e cambios de sentido, interseccións, vías de xiro e ramais viarios terán a liña límite de edificación a 50 metros medidos horizontal e perpendicularmente desde a aresta exterior da vía en cada caso.
3. O Ministerio de Fomento, logo de informe non vinculante das comunidades autónomas e das entidades locais afectadas para emitir nun prazo non superior a dous meses poderá, por razóns xeográficas ou socioeconómicas, establecer unha liña límite de edificación inferior á establecida con carácter xeral, aplicable a determinadas estradas estatais en zonas ou tramos perfectamente delimitado.
4. Sen prexuízo do disposto nos apartados anteriores, nas variantes ou circunvalacións, calquera que sexa a súa clasificación, que se realicen co fin de evitar o seu paso polas poboacións, a liña límite de edificación situarase a 50 metros, medidos horizontal e perpendicularmente ao eixe. , partindo do bordo exterior da calzada, en toda a lonxitude da variante.
5. As modificacións da liña límite da edificación derivadas da posta en servizo de novas actuacións en estradas do Ministerio de Fomento conferirán dereito a indemnización a favor dos titulares de dereitos reais sobre os terreos comprendidos no ámbito de limitación ao territorio.
edificabilidade así como os afectados por restricións en zonas de servidume acústica que acrediten a menoscabo dos seus dereitos e non puidesen exercelos noutros lugares.
Tamén serán indemnizables os prexuízos ocasionados neste sentido por actuacións debidamente autorizadas de terceiros, públicos ou privados, aínda que estas actuacións ou algúns dos seus elementos puidesen ser en última instancia de uso ou titularidade pública; conferirá dereito a unha indemnización a favor de quen acredite a menoscabo dos dereitos recoñecidos e que non puidese exercer noutros lugares, que será aboada por quen promova a acción.
Será indemnizable a depreciación orixinada polos predios contiguos a estradas que se constrúen ou actuacións que neles se realicen con posterioridade á entrada en vigor desta lei, como consecuencia do menoscabo da situación xurídica do inmovle, incluída a perda de edificabilidade que tiñan recoñecidas os predios situados nas zonas de protección dos ditas estradas e non se puidesen exercer noutros emprazamentos.
6. Onde, por ser moi grande a proxección horizontal da explanación, a liña límite de edificación se atope dentro do dominio público ou zonas de servidume, a liña límite da edificación coincidirá co bordo exterior da zona de servidume.
Onde se superpoñan liñas de límite de edificación distintas, segundo a súa medición se realice dende a estrada principal ou desde interseccións, nós viarios, cambios de sentido, carrís de viraxe e ramais, en todo caso, prevalecerá o máis afastado da estrada ou elemento intervinte.
7. A clasificación e cualificación dos terreos incluídos na zona de limitación da edificabilidade non poderá ser modificada en ningún caso se isto entra en contradición co disposto nesta lei..

PUBLICIDADE

Artigo 37 LEE

1. Fóra dos tramos urbanos das vías, queda prohibida a publicidade en calquera lugar visible desde as calzadas da estrada e, en xeral, calquera anuncio que poida captar a atención dos condutores que circulan por ela. Esta prohibición non dará lugar en ningún caso a dereito a indemnización.

2. A citada prohibición será de aplicación a todos os rótulos e carteis, inscricións, formas, logotipos ou imaxes independentemente da súa tipoloxía, dimensión ou elemento que os sustente.

3. Para os efectos deste artigo non teñen a consideración de publicidade os carteis informativos autorizados polo Ministerio de Fomento. Os rótulos informativos son rótulos ou carteis que informan exclusivamente sobre a identidade corporativa da actividade desenvolvida no inmovible onde estean situados, e aqueles outros que regulamentariamente se establezan.

4. Sen prexuízo do disposto neste artigo, o Ministerio de Fomento poderá ordenar, incluso durante as travesías, a retirada ou modificación daqueles elementos publicitarios ou informativos que poidan afectar á seguridade viaria ou á correcta explotación da vía, sen que se dea dereito a indemnización.

No caso de que estean situadas no dominio público da vía ou no seu equipamento, o Ministerio de Fomento poderá proceder á súa retirada ou supresión por conta dos responsables da infracción, segundo se determine regulamentariamente, e sen prexuízo. das responsabilidades e sancións que poidan derivarse.

SOLO URBANO

Artigo 46 LEE

1. Para os efectos desta lei, considérase travesía aquela parte da vía na que existan edificacións consolidadas en polo menos dous terzos da lonxitude de ambas marxes e unha rede de rúas conectadas a ela en polo menos unha das os seus bancos.

2. Cando atravesese as estradas do Estado, correspóndelle ao Ministerio de Fomento, previo informe do concello correspondente, outorgar as autorizacións relativas á propia estrada ou aos terreos e edificacións lindeiros cando afecte aos elementos da estrada ou da zona de a dominio público. No caso de que a travesía non estea comprendida dentro dalgún dos tramos urbanos definidos no artigo 47, o outorgamento de autorizacións nas restantes zonas de protección da vía corresponderalle tamén ao Ministerio de Fomento, previo informe do concello correspondente. .

O silencio administrativo sobre as solicitudes de autorización indicadas será sempre negativo. Considéranse lindeiros os terreos e edificacións contiguas á aresta exterior da explanación .

Cando existan beirarrúas, illas, xardíns ou medianeiras adxacentes á plataforma, con ou sen interposición de vías de servizo de titularidade estatal, esta consideración referirase a aquelas situadas a unha distancia máxima de 2 metros do bordo exterior da plataforma, ou a o bordo da beirarrúa máis afastado da estrada se a súa distancia á beiravía é inferior a 2 metros.

Artigo 47 LEE

1. Para os efectos desta lei, considéranse tramos urbanos os das estradas do Estado que discorren por terreos clasificados como urbanos polo correspondente instrumento de ordenación urbanística e que se recoñezan como tales nun estudio de delimitación de tramos urbanos aprobado polo Ministerio de Desenvolvemento, mediante expediente tramitado por propia iniciativa ou por instancia do concello interesado.

2. Nos tramos urbanos de vías correspóndelle ao Ministerio de Fomento, previo informe do concello correspondente, outorgar as autorizacións relativas á vía ou aos terreos e edificacións lindeiras cando se trate de elementos da vía ou zonas de uso público. dominio son afectados e servidume.

Cando estes tramos tamén teñan a consideración de travesías, prevalecerá o disposto no artigo 46.2.

O silencio administrativo terá sempre carácter negativo respecto das solicitudes de autorización sinaladas.

B01(b). Estradas da Rede Autonómica

SUMARIO DISPOSICIÓNS XERAIS (Título I LEG)

Artigo 2. Dominio público viario.

O dominio público viario regulado nesta lei estará constituído por::

- a) As estradas de titularidade da Comunidade Autónoma ou das entidades locais de Galicia.
- b) Os terreos ocupados polos elementos funcionais dos ditas estradas, así como as edificacións e instalacións existentes neles.
- c) Zonas de dominio público adxacentes ás estradas de titularidade Comunidade Autónoma ou das entidades locais de Galicia e os seus elementos funcionais..

Artigo 3. Concepto de estradas.

- 1. Son estradas as vías de dominio e uso público deseñadas e construídas fundamentalmente para a circulación de vehículos a motor.
- 2. Para os efectos desta lei, non terán a consideración de estradas, nin se incluírán, polo tanto, nas redes da Comunidade Autónoma ou das entidades locais:
 - a) Vías urbanas, entendidas como as que integran a rede de comunicacións internas dunha poboación, agás os cruces e tramos urbanos de vías.
 - b) Camiños públicos ou privados, que inclúen os camiños de servizos, veciñais, agrícolas, forestais ou pecuarios..

Artigo 4. Clases de estradas.

- 1. As estradas clasifícanse, en atención, das súas características técnicas, en autoestradas, autovías, estradas para automóviles e estradas convencionais.
- 2. As autoestradas son as estradas que están especialmente proxectadas, construídas e sinalizadas como tales para a circulación de vehículos automóviles e reúnen as seguintes características:
 - a) Constan de distintas calzadas para cada sentido de circulación, separadas entre si, agás en puntos singulares e con carácter temporal, por unha franxa de terreo non destinada á circulación ou, en casos excepcionais, por outros medios.
 - b) Non cruzan nin son cruzadas ao mesmo nivel por outro vía de comunicación ou servidume, pasos de peóns, vías ciclistas, liña de ferrocarril ou outra infraestrutura.
 - c) As propiedades lindeiras non teñen acceso directo a elas.
 - d) Están valadas, en ambas as marxes, en toda a súa lonxitude.
- 3. As autovías son estradas que están especialmente proxectadas , construídas e sinalizadas como tales e teñen as seguintes características:
 - a) Constan de calzadas distintas para cada sentido de circulación, separadas entre si, ag en puntos singulares e con carácter temporal, por unha franxa de terreo non destinada á circulación ou por outros medios.
 - b) Non cruzan nin son cruzadas ao mesmo nivel por outro vía de comunicación ou servidume, pasos de peóns, vías ciclistas, liña de ferrocarril ou outra infraestrutura.
 - c) As propiedades lindeiras non teñen acceso directo a eles, agás no caso excepcional de que se autorice a conexión. de vías de servizo ás calzadas principais, para realizar unha reordenación de accesos ou por outras razóns de interese público.
 - d) Están valadas, en ambas as marxes, en toda a súa lonxitude.
- 4. Son vías para automóviles as estradas reservadas á circulación exclusiva de vehículos automóviles e que reúnen as seguintes características:
 - a) Constan dunha única calzada, poden ser proxectadas con previsión da súa futura duplicación.
 - b) Non cruzan nin son cruzadas ao mesmo nivel por outro vía de comunicación ou servidume, pasos de peóns, vías ciclistas, liña de ferrocarril ou outra infraestrutura, salvo as excepcións que regulamentariamente se establezan.
 - c) As propiedades lindeiras non teñen acceso directo a eles, agás no caso excepcional de que se autorice a conexión de vías de servizo á calzada principal, para realizar unha reordenación de accesos ou por outros motivos de interese público.
 - d) Están valadas, en ambas as marxes, en toda a súa lonxitude.
- 5. As estradas convencionais son aquelas que non posúen as características de autoestradas, autovías ou vías para automóviles.

LIMITACIÓNS EN CADA ZONA DE PROTECCIÓN

DOMINIO PÚBLICO

Artigo 43 LEG

- 1. Na explanación e na dos seus elementos funcionais só poderán autorizarse os seguintes usos:
 - a) Travesías subterráneas ou aéreas imprescindibles para dar continuidade ás redes e infraestruturas de servizo público ou para conectarse a elas;
 - b) Pasos inferiores ou superiores;
 - c) Obras de acceso á propia estrada;
 - d) Excepcionalmente, soportes para redes aéreas e infraestruturas aéreas de servizos públicos cando sexan empregados de xeito compartido coa rede de iluminación pública en estradas convencionais e elementos funcionais, fóra dos seus tramos urbanos e sempre que non sexan soportes para redes eléctricas de alta tensiónAsí mesmo, reposición de apoios ás redes aéreas e infraestruturas dos servizos públicos afectados por obras viarias, no caso de que estas obras sexan promovidas pola administración titular da vía.
- e) Excepcionalmente, as conducións subterráneas lonxitudinais correspondentes a redes e infraestruturas de servizo público, cando se xustifique debidamente que, polas condicións extremadamente dificultosas da orografía do terreo, ou pola súa condición urbana, non existe outra solución tecnicamente viable e sitúanse preferentemente fóra da estrada e, cando sexa posible, tamén das súas beiravías
- f) Os elementos, obras, actuacións e instalacións necesarias para que as administracións públicas poidan exercer as súas competencias, cando pola súa natureza ou finalidade non poidan ter outra localización;
- g) Instalacións temporais, con prazo fixo, asociado a actividades de interese ou uso público.
- h) Instalacións provisionais, cun prazo fixado, asociadas a actividades de interese, uso ou acceso público, ou para a realización de actividades relacionadas coa conservación ou construción de instalacións ou edificios industriais, así como obras, instalacións e usos provisionais de especial interese. nos terreos afectados por anteproxectos, proxectos de trazado e proxectos de construción que fosen aprobados definitivamente e cuxas obras non se iniciaran.
- 2. Na zona de dominio público adxacente só poderán autorizarse os seguintes usos:
 - a) Usos autorizados na explanada e os seus elementos funcionais;
 - b) Conduitos lonxitudinais subterráneos correspondentes a redes e infraestruturas de servizo público;
 - c) Excepcionalmente, soportes para redes e infraestruturas aéreas de servizos públicos, cando polas condicións orográficas do terreo resulte tecnicamente inviable a súa retirada a maior distancia, en vías convencionais e elementos funcionais, fóra dos seus tramos urbanos e sempre que non supoña apoios para redes eléctricas de alta tensión.
 - d) A instalación dun soporte único pertencente a unha rede aérea ou infraestrutura de servizos públicos para cada paso dende a rede aérea ata a canalización subterránea, e de subterránea a aérea.
- 3. En ningún caso se autorizarán obras na, instalacións ou calquera outra actividade zona de dominio público que prexudiquen a integridade da vía, a seguridade viaria ou a súa correcta explotación.

ZONA DE SERVIDUME

Artigo 44 LEG

- 1.Nos terreos de servidume das estradas só se poderán autorizar os seguintes usos:
 - a) Usos autorizados na zona de dominio público adxacente;
 - b) Cultivos agrícolas;
 - c) Plantación e corta de arboredo;
 - d) Peches totalmente diáfanos, sobre piquetes sen cimentación de obra de fábrica, por circunstancias especiais de aproveitamento agrícola ou gandeiro debidamente acreditadas;
 - e) Movementos de terras e escavacións;
 - f) Excepcionalmente, vías, aparcadoiros, illas e zonas axardinadas de uso público.
- 2. En ningún caso se autorizarán na zona de servidume obras, instalacións ou calquera outra actividade que prexudiquen a integridade da estrada, a seguridade viaria ou a súa correcta explotación.

ZONA DE AFECCIÓN

Artigo 45 bis Usos suxeitos a declaración responsable na zona de servidume e na zona afectada da LEG

1. Son usos suxeitos a declaración responsable as obras menores de conservación e mantemento dos edificios, instalacións e peches situados na zona de servidume ou na zona afectada pola estrada.
2. Considéranse obras menores de conservación e mantemento de edificios, instalacións e peches as seguintes obras, sempre que sexan de pouca complexidade e entidade técnica ou económica e non produzan un cambio de uso ou un incremento do volume construído por encima ou por debaixo da explanación, nin que afecten á estrutura ou á cimentación:
 - a) Pintura e impermeabilización de fachadas.
 - b) O cambio de fiestras.
 - c) A substitución de cubertas.
 - d) Calquera outra actuación de mera conservación e mantemento de edificios, instalacións e peches.
3. As obras menores de conservación e mantemento que requiran a ocupación da zona de dominio público con algún elemento auxiliar (como estadas, guindastres ou calquera outro) non serán usos suxeitos a declaración responsable, para o que será necesario obter a correspondente autorización.

ZONA ENTRE A ESTRADA E A LIÑA LÍMITE DE EDIFICACIÓN

Artigo 46 LEG

Entre a estrada e a liña límite da edificación, prohibese calquera tipo de construción de nova planta, por riba ou por baixo da rasante de terreo, os peches non ditáfonos ou de fábrica, así como a instalación, agás cruzamentos, dos apoios das redes e infraestruturas aéreas de servizos públicos, coas excepcións establecidas nesta lei ou no seu regulamento, cando se trate de elementos que non teñan carácter edificatorio.

Artigo 143.1 RLEG

Nas edificacións, instalacións e peches preexistentes poderán autorizarse, sempre que se garanta a seguridade viaria na estrada e o seu acceso e non se produza ningún cambio de uso ou incremento de volume construído, por riba ou por baixo da rasante do terreo:

- a) *En xeral, as obras de mantemento, conservación e rehabilitación;*
- b) *Excepcionalmente, as obras de rehabilitación estrutural, naqueles supostos de interese público ou social, así cualificados (Decreto adicional 1o LEG).*

B01(d). Rúas

APROXIMACIÓN AOS EDIFICIOS (CTE DB SI 5_1.1)

1 As vías de acceso dos vehículos de bombeiros aos espazos de manobra a que se refire o apartado 1.2 deberán reunir as seguintes condicións:

- a) ancho libre mínimo 3,5 m;
- b) Altura libre mínima ou libre 4,5 m;
- c) Capacidade portante da estrada 20 kN/m².

2 Nos tramos curvos, o carril de rodaxe deberá estar delimitada polo contorno dunha coroa circular cuxos radios mínimos Deben ter 5,30 m e 12,50 m, cunha anchura libre de circulación de 7,20 m.

CONTORNO DOS EDIFICIOS (CTE DB SI 5_1.2)

1 1 Os edificios cunha altura de evacuación descendente superior a 9 m deberán dispoñer dun espazo de manobra para bombeiros que reúna as seguintes condicións ao longo das fachadas nas que se sitúen os accesos, ou no interior da edificación, ou ben ao espazo libre interior no que estean situados:

- a) Ancho libre mínimo: 5m
- b) Altura libre: a do edificio
- c) Separación máxima do vehículo contra incendios da fachada do edificio:

9m < H < 15m	23m
15m < H < 20m	18m
20m < H	10m
- d) Distancia máxima a calquera acceso á edificación: 30m
- e) Pendente máxima: 10%
- f) Resistencia á perforación do solo: 100kn sobre 20cm

2 A condición referida ao punzonado deberá cumprirse nas tapas de rexistro das canalizacións de servizo público situadas nese espazo, cando as súas dimensións sexan superiores a 0,15 m x 0,15 m, e deberán axustarse ás especificacións da norma UNE-EN 124:2015.

3 O espazo de manobra deberá manterse libre de mobiliario urbano, árbores, xardíns, lindeiros ou outros obstáculos. Así mesmo, onde se preveña a o acceso a unha fachada con escaleiras ou plataformas hidráulicas, evítanse elementos como cables eléctricos aéreos ou ramas de árbores que poidan interferir nas escaleiras, etc.

4 No caso de que o edificio estea dotado de columna seca, deberá existir un acceso para equipos de bombeo a menos de 18 m de cada punto de conexión ao mesmo. O punto de conexión será visible dende o camión bomba.

5 Nas vías de acceso sen saída de máis de 20 m de lonxitude haberá espazo suficiente para a manobra dos vehículos do servizo de extinción de incendios.

6 Nas zonas urbanizadas limítrofes ou interiores coas zonas forestais deberán cumprirse as seguintes condicións:

- a) Deberá existir unha franxa de 25 m de ancho que separe a edificación da superficie forestal, libre de matogueiras ou vexetación que poida propagar un incendio na zona forestal, así como unha senda perimetral de 5 m, que poderá incluírse na citada franxa;
- b) A zona construída ou urbanizada deberá dispor preferentemente de dúas vías de acceso alternativas, cada unha das cales deberá reunir as condicións establecidas no apartado 1.1;
- c) cando non se dispoñan dos dous itinerarios alternativos sinalados no parágrafo anterior, o acceso único deberá rematar nunha rúa sen saída circular cun radio de 12,50 m, na que se cumpran as condicións expresadas no parágrafo primeiro desta sección.

ACCESIBILIDADE POR FACHADA (CTE DB SI 5_2.1)

1 As fachadas a que se refire o apartado 1.2 deberán contar con ocos que permitan o acceso desde o exterior ao persoal do servizo de extinción de incendios. Estes ocos deben cumprir as seguintes condicións:

- a) Facilitar o acceso a cada unha das plantas da edificación, de xeito que a altura da soleira con respecto ao nivel da planta á que accede non sexa superior a 1,20 m;

b) As súas dimensións horizontal e vertical deberán ser, como mínimo, de 0,80 m e 1,20 m respectivamente. A distancia máxima entre os eixes verticais de dous ocos consecutivos non deberá superar os 25 m, medidos en fachada;

c) Non se deberán instalar na fachada elementos que impidan ou dificulten a accesibilidade ao interior da edificación a través dos ditos ocos, agás os elementos de seguridade situados nos ocos das plantas cuxa altura de evacuación non supere os 9 m.

B01(e). Ferrocarril

LIMITACIÓNS DE PROPIEDAD (Tít. II, Cap. III LSF)

ZONA DE DOMINIO PÚBLICO ZDP

Artigo 13 LSF

- 1. Comprenden a zona de dominio público os terreos ocupados polas liñas de ferrocarril que forman parte da Rede Ferroviaria de Interese Xeral e unha franxa de terreo de 8 m a cada lado da plataforma, medidos horizontal e perpendicularmente ao eixe da mesma , desde a aresta exterior da explanación.
- 2. O Ministerio de Transportes, Mobilidade e Axenda Urbana poderá determinar regulamentariamente unha distancia inferior á establecida no apartado anterior para delimitar a zona de dominio público, en función das características técnicas da liña ferroviaria de que se trate e das características do terreo polo que discorre dita liña.
Nos terreos clasificados polo planificación urbanística como urbano ou urbanizable delimitado, sectorizado, programado ou categoría equivalente, a distancia establecida no apartado anterior para a zona de dominio público será de 5m. Nestes terreos, a superficie de dominio público poderá ser reducida polos administradores xerais das infraestruturas ferroviarias mediante a adopción das medidas de control de riscos necesarias para facelo aceptable de acordo co método común de seguridade para a avaliación e avaliación de riscos, sempre que a necesidade e o interese público dos que se acredite a redución, e non se produzan prexuízos á regularidade, conservación e libre tránsito do ferrocarril, así como cando non sexa incompatible coa construción de novas infraestruturas correspondentes á planificación prevista polo Ministerio de Transportes, Mobilidade e Axenda Urbanística e seguindo o seu informe, sen que, en ningún caso, a superficie de dominio público sexa inferior a 2m. A solicitude de redución deberá ir acompañada, polo menos, dunha memoria explicativa e planos e planos de alzado que describan con precisión a finalidade da redución e dunha análise, elaborada por técnico competente, da avaliación e valoración do risco de acordo co establecido na normativa común. método de seguridade.
Nos terreos clasificados pola planificación urbanístico como non urbanizable ou non delimitados, sectorizados, programados ou de categoría equivalente que pasen a ser delimitados, sectorizados, programados ou urbanizables equivalentes, a redución a 5 m dos núcleos urbanos. Neste caso, a Zona de Dominio Público permanecerá a 8 m do bordo exterior da explanada, salvo que os administradores de infraestruturas ferroviarias empreguen o procedemento previsto neste apartado para determinar esta redución.
As decisións que adopten os administradores de infraestruturas serán postas en coñecemento da Axencia Estatal de Seguridade Ferroviaria (AESF) con periodicidade semestral na forma que esta dispoña, para o eventual exercicio das súas competencias de control.
- 3. O bordo exterior da explanación é a intersección da rasante do desmonte, do terraplén ou, se é o caso, dos muros de apoio contiguos ao terreo natural. No caso de muros de apoio, entenderase que a intersección coincide coa cara exterior dos ditos muros desde os terreos do ferrocarril.
No caso de zonas de estación onde existan vías, o bordo exterior da explanación coincidirá coa aresta interior da plataforma, sempre que non existan instalacións ferroviarias máis afastadas da infraestructura, como postes de catenaria, conducións de instalación (fibra óptica). , eléctricos, etc.) necesarios para o funcionamento do ferrocarril, caso en que o bordo deberá situarse inmediatamente detrás deles. En todo caso, as plataformas formarán parte da zona de dominio público, ata o seu bordo exterior ou límite coas edificacións lindeiras.
Naqueles casos en que as características do terreo non permitan definir o bordo exterior da rasante, o devandito bordo exterior formará unha liña imaxinaria, paralela ao eixe da calzada, situada a unha distancia de 3 m medidos, perpendicular ao dito eixe. , dende o bordo fóra do carril exterior.
- 4. Nos casos especiais de pontes, viadutos, estruturas ou obras análogas, como regra xeral, as liñas de proxección verticais do bordo das obras sobre o terreo poderán fixarse como arestas exteriores da explanación, sendo, en todo caso, as liñas de proxección verticais do bordo das obras sobre o terreo o dominio público o terreo comprendido entre as citadas liñas. Naqueles casos en que a altura da estrutura sexa suficiente, só poderá delimitarse como zona de dominio público a superficie necesaria para garantir a conservación e mantemento da obra e, en todo caso, o contorno dos apoios e estribos e unha franxa perímetro suficiente arredor destes elementos.

- 5. No caso de túneles, os arestas exteriores da explanación terán a consideración de liñas de proxección verticais do bordo das obras sobre o terreo, sendo o terreo comprendido entre as citadas liñas unha zona de dominio público. Neses casos nos que a cobertura dos túneles sexa suficiente ou nos que se arbitre un sistema construtivo que permita, de acordo coa oportuna e previa autorización de obra do Administrador de Infraestruturas Ferroviarias, a utilización do subsolo ou o voo sobre el, con total seguridade. Para o servizo ferroviario só se poderá delimitar como zona de dominio público a zona necesaria para garantir a conservación e mantemento da obra e, en todo caso, o contorno das boquillas e unha franxa perimetral suficiente arredor destes elementos.

ZONA DE PROTECCIÓN ZP

Artigo 14 LSF

- 1. A zona de protección das liñas de ferrocarril consta dunha franxa de terreo a cada lado das mesmas, delimitada, interiormente, pola ZDP definida no artigo anterior e, exteriormente, por dúas liñas paralelas situadas a 70 m entre si. Das arestas exteriores da explanación. En solo urbano (SU) ou urbanizable (SURZ) será de 8m. Estas distancias poderán ser reducidas sempre que se acredite a necesidade ou interese público da dita redución. Esta liña non será de aplicación en túneles e liñas soterradas ou cubertas.
- 2. No solo clasificado pola planificación urbanística como urbano ou urbanizable delimitado, sectorizado, programado ou categoría equivalente, a distancia establecida no apartado anterior para a protección da infraestructura ferroviaria será de 20 m, contados en todo caso dende as arestas exteriores da explanación.
- 3. No caso dos túneles, a zona de protección comprenderá a zona delimitada por dúas liñas imaxinarias situadas nunha distancia de 20 m desde a proxección vertical da cara exterior de cada un dos pinches.

LIÑA LÍMITE DE EDIFICACIÓN LE

Artigo 15 LSF

- 1. A ambos os dous lados das liñas ferroviarias que forman parte da Rede Ferroviaria de Interese Xeral establécese a liña límite de edificación, desde a cal ata a liña ferroviaria queda prohibida calquera tipo de construción, reconstrución ou ampliación de edificacións existentes agás aquelas que resulten imprescindibles para a conservación e mantemento das edificacións existentes no momento da entrada en vigor desta lei e esta sen prexuízo da reserva establecida no apartado 4 seguinte.
A liña límite de edificación non será de aplicación nos seguintes casos:
 - a. En túneles e en vías soterradas ou cubertas con lousa.
 - b. Cando a obra que se vaia executar sexa un valado ou cerramento ou un muro de contención ou de apoio de desmontes e terrapléns que redunden en beneficio da seguridade ferroviaria.
 - c. Cando se trate de construcións ou instalacións correspondentes a terminais de transporte non ferroviario ou estacións de autobús, metro ou tranvía que constitúan un núcleo de intercambio modal de transporte.
 - d. Cando a obra de edificacións ou instalacións correspondentes ás instalacións de servizos sinaladas no artigo 42 desta lei ou instalacións de mantemento pesado de vehículos ferroviarios.
 - e. A edificacións temporais ou desmontables que non precisen ningún tipo de cimentación nin a instalacións extraíble.
- 2. A liña límite da edificación sitúase a 50 m do aresta exterior máis próximo da plataforma, medidos horizontalmente desde a citada aresta. Onde, por ser moi grande a proxección horizontal da explanación, a liña límite da edificación se atope dentro das zonas de dominio público, a liña límite da edificación coincidirá co bordo exterior da dita zona de dominio público.
Nas liñas de ferrocarril que forman parte da Rede Ferroviaria de Interese Xeral e que transcorren por núcleos urbanos, a liña límite da edificación sitúase a 20 m do bordo máis próximo á plataforma. Para estes efectos, considéranse zonas urbanas os terreos clasificados como solo urbanos ou solos urbanizables delimitados, programados ou sectorizados, ou categorías equivalentes.

O Ministerio de Transportes, Mobilidade e Axenda Urbana poderá rdeterminar regulamentariamente unha distancia inferior á prevista no parágrafo anterior para a liña límite de edificación, en función das características das liñas.

Nos solos clasificados pola planificación urbanístico como non urbanizable ou urbanizable non delimitado, sectorizado, programado ou categoría equivalente que pase a ter a clasificación urbanizable delimitado, sectorizado, programada ou urbanizable equivalente, non será de aplicación a redución de núcleos urbanos. Neste caso, a liña límite do edificio permanecerá a 50 m do bordo exterior máis próximo á plataforma a menos que os administradores infraestruturas ferroviarias utilizen o procedemento previsto no apartado terceiro deste artigo para fixar unha liña límite de edificación distinta por razóns xeográficas ou socioeconómicas.

3. Así mesmo, os administradores xerais de infraestruturas, logo de informe das comunidades autónomas e das entidades locais afectadas, poderán, por razóns xeográficas ou socioeconómicas, fixar unha liña de límite de edificación distinta á establecida con carácter xeral, aplicable a determinadas liñas ferroviarias que formen parte da Rede Ferroviaria de Interese Xeral, en zonas ou zonas delimitadas, adoptando as medidas de control de riscos necesarias para que sexa aceptable de acordo co método común de seguridade para a avaliación e valoración de riscos. Esta redución non afectará a puntos específicos, pero aplicarase en tramos completos de lonxitude importante.

As decisións adoptadas polos administradores de infraestruturas serán postas en coñecemento da Axencia Estatal de Seguridade Ferroviaria (AESF) con periodicidade semestral na forma que esta dispoña, para o eventual exercicio das súas competencias de control.

4. Cando sexa necesario realizar obras dentro do ámbito establecido pola liña límite de edificación nun punto ou zona determinados, e exista xustificadamente motivo de interese xeral para iso, os administradores xerais de infraestruturas poderán establecer a liña límite da edificación. edificación a unha distancia inferior á indicada no apartado 2 deste artigo, por instancia do interesado e logo da tramitación do correspondente procedemento administrativo, que deberá estar motivada e xustificada constar as causas que levan a ter en conta esta específica. modificación, sempre que exista informe favorable da Administración competente en materia de ordenación urbanística e non cause prexuízos á seguridade, regularidade, conservación e libre tránsito do ferrocarril, adoptando as medidas de control de riscos necesarias para que sexa aceptable. de acordo co método común de seguridade para a avaliación e valoración do risco, así como cando non sexa incompatible coa construción de novas infraestruturas correspondentes a estudos informativos que sigan producindo efectos conforme o disposto no artigo 5.8 desta lei.

Con carácter excepcional poderá permitirse a execución de obras de nova construción en parcelas ou solares clasificados como solo urbano consolidado, sempre que respecten, en todo caso, as condicións de aliñación das edificacións lindeiras. Todo isto, unha vez tramitado o correspondente procedemento administrativo para reducir o límite da edificación, e respectando, en todo caso, as condicións impostas pola lexislación sobre rúidos e vibracións que resulte de aplicación, que deberán xustificarse ante o citado administrador, e o promotor deberá aceptar e corrixir pola súa conta os efectos que as futuras ampliacións ou modificacións do servizo ferroviario poidan supoñer en materia de rúidos e vibracións, incluído o cambio da súa tipoloxía.

As decisións que adopten os administradores de infraestruturas serán postas en coñecemento da Axencia Estatal de Seguridade Ferroviaria (AESF) con periodicidade semestral na forma que esta dispoña, para o eventual exercicio das súas competencias de control.

5. En canto á ordenación e inmisión acústica de acordo coa lexislación vixente en materia de rúidos, todas as edificacións estarán sometidas, independentemente da súa distancia de separación da vía férrea, ás restricións ou limitacións que resulten do establecemento da normativa zonas de servidume acústica que se definan como resultado dos mapas ou estudos específicos de ruído aprobados polo Ministerio de Transportes, Mobilidade e Axenda Urbana.

OBRAS E ACTIVIDADES

Artigo 16. Outras limitacións relativas ao dominio público e ás áreas de protección. LSF

1. Para executar, nas zonas de dominio público e protección da infraestructura ferroviaria, calquera tipo de obras ou instalacións fixas ou provisionais, modificar o seu destino ou o tipo de actividade que nelas se poida desenvolver e plantar ou cortar árbores, será necesaria a autorización previa do xestor de infraestructuras ferroviarias, adoptando as medidas de control de riscos necesarias para que sexa aceptable de acordo co método común de seguridade para a avaliación e avaliación de riscos. O disposto neste apartado enténdese sen prexuízo das competencias doutras administracións públicas.

Os solicitantes dunha autorización para a realización de calquera actividade no dominio público e zonas de protección ferroviaria estarán obrigados ao pagamento dos gastos de estudo, tramitación e seguimento derivados da devandita autorización e poderán ser requiridos, con carácter previo ao outorgamento da autorización, a constitución dun garantía para responder dos danos e perdas que se poidan ocasionar aos bens propiedade do administrador da infraestructura ferroviaria ou á explotación comercial dos operadores ferroviarios, fixando o seu importe en función do custo estimado de reconstrución dos bens, sen prexuízo de as sancións e indemnizacións que, se é o caso, sexan exixibles por calquera outro concepto.

As obras que se realicen na zona de dominio público e na zona de protección e que teñan por obxecto a salvagarda de paisaxes ou edificacións ou a limitación do ruído producido polo tránsito nas vías ferroviarias serán a cargo dos seus promotores. Non obstante o anterior, só se poderán realizar obras ou instalacións na zona de dominio público, previa autorización do administrador de infraestructuras ferroviarias, cando sexan necesarias para a prestación do servizo ferroviario ou cando a prestación dun servizo de interese xeral o requira. Excepcionalmente e por causas debidamente xustificadas, poderá autorizarse o cruzamento da zona de dominio público, tanto aérea como subterránea, para obras e instalacións de interese privado.

Nos supostos de ocupación da zona de dominio público ferroviario, a persoa que realice a ocupación estará obrigada a limpar e recoller o material situado no terreo ocupado ata o límite da citada zona de dominio público, previa solicitude do administrador de infraestructuras ferroviarias. da liña. De non atenderse a solicitude no prazo conferido, o administrador de infraestructuras ferroviarias da liña actuará subsidiariamente, realizando as necesarias limpeza e recollida do material, quedando obrigado o ocupante do terreo a compensar os gastos naqueles en que se puidese incurrir como consecuencia da devandita actuación.

Nos terreos clasificados como urbano ou urbanizable sectorizado, programado ou de categoría equivalente, e previa autorización do xestor de infraestructuras ferroviarias, poderán realizarse obras de urbanización que melloren a integración do ferrocarril no dito solo dentro da zona de dominio público.

En ningún caso se autorizarán obras ou instalacións que poidan afectar á seguridade do tráfico ferroviario, prexudicar a infraestructura ferroviaria ou impedir a súa correcta explotación.

2. Na zona de protección non se poderán realizar obras nin se admitirán usos distintos dos compatibles coa seguridade do tráfico ferroviario previa autorización, en todo caso, do xestor de infraestructuras ferroviarias. Estes últimos poderán utilizar ou autorizar o uso da zona de protección por razóns de interese xeral, cando así o requira o mellor servizo da liña ferroviaria ou por razóns de seguridade do tráfico ferroviario.

Indemnizaranse a ocupación da zona de protección e os danos ocasionados polo seu aproveitamento, segundo o disposto na Lei do 16 de decembro de 1954, de Expropiación Forzosa.

A denegación da autorización deberá fundamentarse no disposto nos plans ou proxectos de ampliación ou variación do liña de ferrocarril nos dez anos seguintes ao acordo, ou por razóns de seguridade do tráfico ferroviario, ou no feito de que a obra, instalación ou actividade afecte á seguridade do tráfico ferroviario, afecte directa ou indirectamente á estabilidade da plataforma ou da rasante, cause danos á integridade de calquera elemento da infraestructura, dificulten o mantemento normal ou impidan a correcta explotación da infraestructura.

3. Na zona de protección poderán cultivarse cultivos agrícolas, sen necesidade de autorización previa, sempre que se garanta a correcta evacuación das augas de rega e non se produzan danos na clasificación, quedando prohibida a queima de restollos.

4. Nas construcións e instalacións existentes só se poderán realizar obras de reparación e mellora, sempre que non supoñan un incremento do volume da construción e sen que se teña en conta para os efectos expropiatorios o incremento de valor que supoñan. En todo caso, tales obras requirirán a autorización previa do xestor de infraestructuras ferroviarias, sen prexuízo dos demais permisos ou autorizacións que resulten necesarios en función da normativa aplicable.

5. Mentres se asegure a conservación e mantemento da infraestructura ferroviaria, a planificación urbanística poderá cualificarse con diferentes usos, superficies superpostas, en terreo e subterráneos ou sobre rasante, coa finalidade de constituír un conxunto inmobiliario, conforme o permita a lexislación estatal do solo.

Artigo 18. Obras e actividades ilegais en zonas de dominio público ou de protección de infraestructuras ferroviarias. LSF

1. Os delegados do Goberno nas comunidades autónomas, por instancia do Ministerio de Fomento, da Axencia Estatal de Seguridade Ferroviaria ou do administrador de infraestructuras ferroviarias, ordenarán a paralización das obras ou instalacións e a suspensión dos usos prohibidos, non autorizados ou non autorizados. que non cumpran as condicións establecidas nas autorizacións. Así mesmo, poderán precintar as obras ou instalacións afectadas.

2. O delegado do Goberno interesará ao administrador de infraestructuras ferroviarias para a realización do oportuno comprobación das obras paralizadas e dos aproveitamentos suspendidos, debendo adoptar, no prazo de dous meses desde que se produza a instancia e oídos os que poidan resultar directamente afectados, algunha das seguintes resolucións:

B01. TRANSPORTE_B01(e). Ferrocarril

- a) A demolición das obras ou instalacións e a prohibición definitiva dos usos prohibidos, non autorizados ou que non se axusten ás autorizacións concedidas.*
- b) A iniciación do oportuno expediente para a eventual regularización das obras ou instalacións ou autorización de usos permitidos.*
- 3. A adopción dos acordos oportunos farase sen prexuízo das sancións e responsabilidades de toda orde que resulten precedentes.*

B02. PORTOS

PORTOS DO ESTADO E PORTOS DE GALICIA

DOMINO PÚBLICO PORTUARIO ESTATAL

Artigo 67. Natureza e determinación do dominio público portuario da LPE

1. Os portos de interese xeral forman parte do dominio público marítimo-terrestre e forman parte do dominio público portuario estatal, que se regula polo disposto nesta lei e, adicionalmente, pola lexislación costeira.

Pertencen ao dominio público portuario estatal:

- a) Os terreos, obras e instalacións portuarias fixas de titularidade estatal adscritos ao servizo dos portos.
 - b) Os terreos e instalacións fixas que as Autoridades Portuarias adquiran mediante expropiación, así como os adquiridos transacción ou por calquera outro título cando estean debidamente afectados polo Ministro de Fomento.
 - c) As obras que o Estado ou as Autoridades Portuarias realicen no devandito dominio.
 - d) As obras construídas polos titulares dunha concesión de dominio público portuario, cando revoquen á Autoridade Portuaria.
 - e) Os terreos, obras e instalacións fixas de axuda á navegación marítima, que para o efecto estean adscritos a Portos do Estado e ás Autoridades Portuarias.
 - f) Os espazos de auga incluídos na zona de servizo dos portos.
2. Considérase dominio público portuario estatal o dominio público marítimo-terrestre afectado por portos e instalacións portuarias de titularidade estatal.
3. O dominio público marítimo-terrestre ocupado por un porto de competencia dunha comunidade autónoma mantén a súa titularidade estatal, aínda que teña a condición de adscrito a dita Comunidade.

DOMINO PÚBLICO PORTUARIO DE GALICIA

Artigo 50. Réxime xurídico e determinación do dominio público portuario da LPG

- 1 Constitúen o dominio público portuario de competencia da Comunidade Autónoma de Galicia os portos e as instalacións marítimas suxeitos ao ámbito de aplicación desta lei, que se regula polas disposicións dela, polas disposicións da normativa estatal que resulten aplicables e polas disposicións que figuren nas normas regulamentarias de desenvolvemento.
2. As ampliacións dos portos e das instalacións de competencia da Comunidade Autónoma de Galicia terán o mesmo réxime xurídico que o porto ou a instalación orixinal, atendendo a natureza e o título dos bens que sustentan a dita ampliación.
3. Pertencen ao dominio público portuario de competencia autonómica:
- a) Os terreos, as obras e as instalacións portuarias fixas afectadas ao servizo dos portos de competencia autonómica.
 - b) Os terreos e as instalacións adquiridos pola Administración xeral da Comunidade Autónoma de Galicia ou por Portos de Galicia, ou por particulares, cando sexan debidamente afectados ao servizo dos portos, e mais os terreos e as instalacións que a consellaría competente en materia de patrimonio afecte ao servizo dos portos, segundo o procedemento previsto na lexislación de patrimonio da Comunidade Autónoma.
 - c) As obras que a Comunidade Autónoma de Galicia realice sobre o dominio público portuario.
 - d) As obras construídas e os terreos incorporados polas persoas titulares dunha concesión de dominio público portuario cando revertan a Portos de Galicia, unha vez extinguida esta de acordo co establecido no título de outorgamento.
 - e) As obras e as instalacións de axudas á navegación marítima que se encontren situadas en zonas de servizo dos portos ou das instalacións marítimas de competencia da Comunidade Autónoma.
 - f) Os espazos de auga incluídos na zona de servizo dos portos de competencia autonómica.

DELIMITACIÓN DE ESPAZOS DE USOS PORTUARIOS

Artigo 69. Delimitación de Espazos e Usos Portuarios da LPE

1. O Ministerio de Fomento determinará nos portos de titularidade estatal unha zona de servizo que comprenderá os espazos terrestres e acuáticos necesarios para o desenvolvemento dos usos portuarios a que se refire o artigo 72.1 desta lei, os espazos de reserva que garantan a posibilidade de desenvolvendo a actividade portuaria e aquelas que poidan ser utilizadas para vinculado á interacción porto-cidade mencionada no devandito artigo. Esta determinación farase mediante a Orde Ministerial de Delimitación de Espazos e Usos Portuarios.

2. O espazo acuático incluído na zona de servizo comprenderá as zonas de auga e dársena onde se realicen operacións portuarias de carga, descarga e transbordo de mercadorías e pesca, embarque e desembarque de pasaxeiros, onde se presten servizos técnicos. prodúcese a construción, reparación e desmantelamento de buques a flote, así como as zonas de atraque, viraxe e manobra de buques e embarcacións, canles de acceso e navegación e zonas de espera e fondeo, incluídas as marxes necesarias para a seguridade marítima e para a protección contra actuacións terroristas e antisociais. Tamén incluírá os espazos de reserva necesarios para a ampliación do porto. O espazo de augas subdividirase en dúas zonas:

a) Zona I, ou interior das augas portuarias, que abranguerá os espazos de auga abrigados de xeito natural ou por efecto de diques.

b) Zona II, ou fóra das augas portuarias, que comprenderá o resto das augas.

3. A Autoridade Portuaria elaborará a proposta de expediente de Delimitación de Espazos e Usos Portuarios, no que se recollerá a definición exterior e interior do dominio público portuario, os usos previstos para cada un dos distintos ámbitos nos que se divide a zona de servizo. do porto a que se refire o artigo 72 desta lei, e a xustificación da necesidade ou conveniencia de tales usos, segundo criterios transparentes, obxectivos, non discriminatorios e de fomento da competencia na prestación de servizos. Así mesmo, incluíranse os espazos necesarios para que os órganos da Administración pública poidan exercer competencias de vixilancia, seguridade pública, inspección, control de entrada e saída de persoas e mercadorías do territorio nacional, identificación e outras que, pola súa relación directa con a actividade portuaria, deberá realizarse necesariamente no porto de acordo co disposto no artigo 72.2 desta lei.

4. Elaborado pola Autoridade Portuaria a proposta de expediente de Delimitación de Espazos e Usos Portuarios, procederase ao seguinte trámite administrativo:

a) A Autoridade Portuaria solicitará informe ás administracións urbanísticas, á Administración con competencias en materia de costas, pesca en augas continentais, xestión do sector pesqueiro e deportivo, así como naqueles outros ámbitos sectoriais que poidan verse afectados pola Delimitación. de Espazos e Usos Portuarios, que deberá informar sobre aspectos relacionados coas competencias propias.

b) Simultaneamente, a Autoridade Portuaria someterá o expediente preparado a información pública polo prazo de 45 días, durante o cal os interesados poderán formular alegacións. Rematado o período de información pública e o trámite de consultas, a Autoridade Portuaria responderá aos interesados incorporando ao expediente a documentación resultante dos trámites realizados e procedendo ás modificacións da Delimitación de Espazos e Usos Portuarios que se procedente. á vista das alegacións.

c) Finalizado este trámite, remitirase a Portos do Estado o expediente coa proposta de Delimitación de Espazos e Usos Portuarios. No caso de que o informe da Administración competente en materia de custos fose negativo ou a Autoridade Portuaria non recollese as súas suxestións na súa proposta, Portos do Estado convocará á Autoridade Portuaria e ao órgano competente da mencionada Administración de Costas para un prazo. de consultas durante o prazo dun mes desde a recepción da proposición, para que poidan contrastar as súas posicións e para que, para esta última, mediante o correspondente informe fórmulanse as observacións e suxestións finais que se consideren oportunas para que, se é o caso, sexan tomadas en consideración. No caso de que o dito órgano competente en materia de gastos non emita informe no prazo máximo dun mes desde a finalización do proceso de consulta, entenderase favorable á proposta da Autoridade Portuaria.

d) Simultaneamente, Portos do Estado obterá un informe do Ministerio de Defensa, desde a perspectiva da súa posible incidencia nos intereses da defensa nacional, do Ministerio do Interior, en materia de seguridade pública e control de entrada. saídas de persoas do territorio nacional, do Ministerio de Economía e Facenda no que se refire aos aspectos de vixilancia e control aduaneiro previstos na normativa comunitaria e nacional en materia na entrada e saída de mercadorías e persoas con destino ou orixe. territorio aduaneiro comunitario nacional e, se é o caso, o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio nos aspectos relacionados coa construción naval. Estes informes deberán emitirse no prazo de dous meses desde a recepción da proposición, entendéndose favorable se transcorre o dito prazo sen que se emitise expresamente o informe.

e) Cando a proposta de delimitación inclúa terreos e bens do Patrimonio do Estado destinados nese momento a distintos usos e fins, Portos do Estado someteraa a informe vinculante do Ministerio de Economía e Facenda. Así mesmo, cando a proposta de deslindamento inclúa terreos e bens adscritos ao Ministerio do Interior ou ao Ministerio de Defensa, someterase a informe vinculante dos devanditos ministerios. O dito trámite realizarase, cando proceda, simultaneamente á solicitude de petición sinalado no apartado d), e entenderase favorable se non se emite expresamente no prazo de dous meses desde a recepción da documentación, ampliable a tres meses cando así o requiran as circunstancias do destino actual ou previsible. que foran de ser considerados, previa comunicación expresa da Consellería solicitando a prórroga na que conste as ditas circunstancias, que deberá remitirse a Portos do Estado con anterioridade á finalización do prazo inicial.

f) Unha vez recibidos os informes ou transcorrido o prazo para a súa emisión, Portos do Estado emitirá informe que elevará, xunto co expediente, ao Ministerio de Fomento. No caso de que o informe final da Administración competente en materia de

custas resulte desfavorable, Portos do Estado farase constar expresamente esta circunstancia no seu informe, debendo motivar as que deben ser tomadas en consideración, así como as que non poidan ser admitidas.

g) Correspóndelle ao ministro de Fomento aprobar a Delimitación de Espazos e Usos Portuarios.

5. A aprobación da Delimitación de Espazos e Usos Portuarios levará implícita a declaración de utilidade pública para os efectos de expropiación de bens de titularidade privada e rescate das concesións exixidas pola actuación portuaria no ámbito da dita delimitación, así como a afectación dos aproveitamento portuario dos bens de dominio público e dos bens patrimoniais incluídos na zona de servizo que sexan de interese para o porto.

6. Apróbase a Delimitación de Espazos e Usos Portuarios, texto íntegro do acordo adoptado no acto de aprobación do mesmo publicarase no «Boletín Oficial del Estado».

Artigo 52. Delimitación da utilización dos espazos e dos usos portuarios de LPG

1. Nos portos e nas instalacións marítimas de competencia da Comunidade Autónoma de Galicia delimitarase unha zona de servizo portuaria que estará integrada polos espazos de terra e de auga necesarios para a execución das actividades propias dos portos e das instalacións marítimas, polos espazos destinados a usos complementarios ou non estritamente portuarios e polos espazos de reserva que garantan a posibilidade de desenvolvemento ou ampliación da actividade portuaria. A delimitación efectuarase a través da delimitación dos espazos e dos usos portuarios.

2. A superficie de auga incluída na zona de servizo comprenderá as áreas de auga onde se realicen as operacións de carga, descarga e transbordo de mercadorías, embarque e desembarque de pasaxeiros e pasaxeiras, construción e reparación de buques, atracada e viraxe, as canles de acceso e as zonas de ancoraxe, incluíndo as marxes necesarias para a seguridade marítima, a practicaxe e o avituallamento dos buques. Tamén comprenderá os espazos de reserva necesarios para a ampliación do porto.

O espazo de auga subdividirase en dúas zonas:

a) Zona I ou interior das augas portuarias, que comprenderá os espazos de auga incluídos dentro dos diques de abrigo e as zonas necesarias para manobras de atracada e viraxe, onde non existan estes.

b) Zona II ou exterior das augas portuarias, que comprenderá o resto das augas incluídas na zona de servizo.

3. A consellaría competente en materia de portos, por proposta de Portos de Galicia, aprobará a delimitación dos espazos e dos usos portuarios de cada porto e instalación marítima, na que se delimitará a zona de servizo correspondente, e que incluírá os usos previstos para cada unha das diferentes zonas do porto ou da instalación, así como a xustificación da necesidade ou conveniencia de tales usos. A delimitación dos espazos e dos usos portuarios poderá ser aprobada para un só porto ou para un conxunto de portos, aínda que estean localizados en diferentes termos municipais, cando razóns xeográficas, económicas, técnicas ou organizativas así o aconsellen a criterio de Portos de Galicia.

4. A entidade pública empresarial Portos de Galicia redactará e formulará a proposta de delimitación dos espazos e dos usos portuarios de cada porto e solicitará informes sobre as materias da súa competencia ao concello ou aos concellos afectados por razón da súa localización e ás administracións con competencias sectoriais no ámbito portuario que resulten afectadas.

No suposto de que a delimitación dos espazos e dos usos portuarios inclúa espazos do dominio público marítimo-terrestre que aínda non fosen adscritos á Comunidade Autónoma, solicitaranse os informes previstos na lexislación estatal que regula o procedemento de adscrición.

5. Simultaneamente á solicitude dos informes precedentes, Portos de Galicia someterá a información pública a delimitación elaborada por un prazo de dous meses, no cal as persoas interesadas poderán formular alegacións.

6. Tras a conclusión dos trámites de informes e de información pública, Portos de Galicia dará resposta razoada ás alegacións presentadas e procederá, de ser o caso, a efectuar as modificacións da delimitación que sexan oportunas.

7. A proposta de delimitación dos espazos e dos usos portuarios de cada porto será remitida por Portos de Galicia á consellaría competente en materia de portos para a súa aprobación. Nesta proposta incluírase un estudo motivado sobre as razóns da aceptación ou do rexeitamento das consideracións recollidas durante a fase de información pública e de informes.

8. A aprobación da delimitación dos espazos e dos usos portuarios de cada porto levará implícita a declaración de utilidade pública para os efectos da expropiación dos bens e dos dereitos e mais do rescate ou da revisión das concesións que requira a actuación portuaria no ámbito da delimitación, así como a afectación ao uso portuario dos bens patrimoniais e demaniais públicos incluídos na zona de servizo que sexan de interese para o porto de acordo co previsto na lexislación aplicable.

Así mesmo, a aprobación da delimitación habilitará para a revogación sen indemnización das autorizacións que resulten incompatibles con esta, ou ben para acordar a súa adaptación a ela.

USOS E ACTIVIDADES PERMITIDAS NO DPP

Artigo 72. Usos e actividades permitidas no dominio público portuario da LPE

1. Só se poderán realizar no dominio público portuario actividades, instalacións e construcións conformes aos usos portuarios e á sinalización marítima, de acordo co establecido nesta lei.

Para iso, considéranse usos portuarios os seguintes:

a) Os usos comerciais, que inclúen os relacionados co intercambio entre modos de transporte, os relacionados co desenvolvemento de servizos portuarios e outras actividades comerciais portuarias.

b) Usos pesqueiros.

c) Usos náutico-deportivos.

d) Usos complementarios ou auxiliares dos anteriores, incluídos os relacionados coas actividades de loxística e almacenamento e os que correspondan a empresas industriais ou comerciais cuxa localización no porto se xustifique pola súa relación co tráfico portuario, polo volume de tráfico marítimo. xerar ou para os servizos que prestan aos usuarios do porto.

Naqueles terreos que non reúnan as características naturais dos bens de dominio público marítimo-terrestre definidos no artigo 3 da Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas, e que, debido á evolución das necesidades operativas do tráfico portuario en desuso ou perdeu a súa funcionalidade ou idoneidade técnica para a actividade portuaria,

Poderán ser admitidos no dominio público portuario os espazos destinados a usos vinculados á interacción porto-cidade, tales como equipamentos culturais e recreativos, eventos feirais, exposicións e outras actividades comerciais non estritamente portuarias, sempre que o desenvolvemento futuro do porto e as operacións de tráfico portuario e cumprir o disposto na planificación urbanística. As Autoridades Portuarias non poderán participar directa ou indirectamente na promoción, explotación ou xestión das instalacións e actividades que se desenvolvan nestes espazos, salvo as relacionadas con equipamentos culturais e exposicións no caso de que sexan promovidas por calquera administración pública.

En ningún caso poderá autorizarse a realización de vertedoiros no dominio público portuario que non estean destinados ao uso portuario.

Co obxecto de preservar o patrimonio arquitectónico que constitúen os faros, nos espazos do dominio público portuario afectados polo servizo de sinalización marítima poderán autorizarse usos e actividades distintos dos de sinalización marítima, de conformidade co disposto nos parágrafos anteriores, sempre que non condicionen nin limiten a prestación do servizo que proceda en cada momento, tendo en conta as necesidades de tráfico e tecnoloxía, sen que en ningún caso sexan compensables as modificacións impostas pola dita causa.

Excepcionalmente, por razóns de interese xeral debidamente acreditadas e previo informe de Portos do Estado e da Administración competente en materia de costas, o Consello de Ministros poderá levantar a prohibición de instalacións hoteleiras, así como de albergues ou aloxamentos que podería favorecer o desenvolvemento de actividades culturais ou similares de interese social, en espazos do dominio público portuario destinados ao servizo de sinalización marítima que estean situados na superficie de 100 metros medidos desde o límite interior da beira do mar ou 20 metros se o solo clasifícase como solo urbano, sempre que non se fagan novas edificacións e non se acondicione nin se limite a prestación do servizo.

No caso de que as instalacións de sinalización marítima, nas que se destinan os citados usos, estean situadas fóra da superficie de 100 metros medidos desde o límite interior da ribeira do mar, ou 20 metros, se o terreo ten a clasificación de solo urbano. , o ministro de Fomento, logo de informe de Portos do Estado, poderá levantar a citada prohibición.

As obras que supoñan un aumento de volume da edificación existente só poderán situarse fóra da superficie de 100 ou 20 metros respectivamente á que se fixo referencia.

Tamén excepcionalmente, por razóns de interese xeral debidamente acreditadas e para os efectos da súa conservación, noutras infraestruturas en desuso distintas dos faros, situadas dentro do dominio público portuario obxecto de protección sempre que formen parte do patrimonio histórico, a prohibición poderá de instalacións hoteleiras, así como de albergues ou aloxamentos, sempre que non condicionen nin limiten a prestación dos servizos portuarios ou o control aduaneiro. O levantamento da prohibición realizarase nos mesmos termos e condicións que os establecidos para os faros.

2. A ocupación de espazos de dominio público portuario destinados a usos portuarios polos organismos ou entidades de calquera Administración pública, para o cumprimento dos fins da súa competencia, só poderá ser autorizada para usos ou actividades que, pola súa relación directa coa actividade, porto, necesariamente debe desenvolverse dentro deles.

3. Quedan prohibidas aquelas ocupacións e usos do dominio público portuario que se destinen a edificacións de residencia ou de vivenda, a instalación aérea de liñas eléctricas de alta tensión e a publicidade comercial a través de carteis ou paneis, medios acústicos ou audiovisuais situados no exterior dos edificios. Para estes efectos, non teñen a consideración de publicidade os carteis informativos e os sinais indicativos dos establecementos ou empresas titulares dunha autorización ou concesión administrativa da Autoridade Portuaria.

4. Excepcionalmente, por razóns de interese xeral debidamente acreditadas e previo informe de Portos do Estado, o Consello de Ministros poderá levantar a prohibición de instalacións hoteleiras en espazos do dominio público portuario destinados a zonas de actividades e usos loxísticos vinculados a interacción porto-cidade, debendo tales usos hoteleiros ser acomodarse ao plan especial de ordenación da zona de servizo portuario ou instrumento equivalente. Estas instalacións non poderán situarse nos primeiros 20 metros medidos terra dentro desde o límite interior da ribeira do mar ou o bordo do peirao.

A instalación aérea de liñas eléctricas de alta tensión poderá ser autorizada polo ministro de Fomento cando concorran circunstancias excepcionais e de utilidade pública.

A Autoridade Portuaria poderá autorizar a publicidade de actividades deportivas, sociais e culturais que se desenvolvan ocasionalmente no dominio público portuario.

Artigo 55. Actividades, instalacións e construcións permitidas LPG

1. Na zona de servizo portuaria só se poderán levar a cabo actividades, instalacións e construcións acordes cos usos portuarios e de sinalización marítima, consonte o establecido nesta lei, na normativa estatal de aplicación e nas normas que a desenvolvan.

2. Para tal efecto, teñen a consideración de usos portuarios os seguintes:

a) O uso de infraestrutura básica asignado a diques e vieiros.

b) Os usos comerciais, entre os cales figuran os relacionados co intercambio entre modos de transporte, os relativos ao desenvolvemento de servizos portuarios e outras actividades portuarias comerciais..

c) Os usos pesqueiros.

d) Os usos náutico-deportivos.

e) Os usos complementarios ou auxiliares dos anteriores, incluídos os relativos a actividades loxísticas e de almacenaxe e os que correspondan a empresas industriais ou comerciais que xustifiquen a localización no porto pola súa relación co tráfico portuario, polo volume dos tráfico marítimos que xeran ou polos servizos que prestan ás persoas usuarias do porto.

f) Os usos necesarios para levar a cabo o transporte das persoas usuarias do transporte marítimo competencia da Comunidade Autónoma.

3. Nos terreos da zona de servizo portuaria que non reúnan as características naturais de bens de dominio público marítimo-terrestre definidos no artigo 3 da Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas, poderanse admitir outros usos non estritamente portuarios, tales como equipamentos culturais, recreativos, certames feirais, exposicións e outras actividades comerciais e industriais non portuarias, sempre que resulten compatibles cos usos antes definidos, que non se prexudique globalmente o desenvolvemento futuro do porto e das operacións de tráfico portuario e mais que se axusten ao establecido no planeamento urbanístico en vigor, así como ao previsto na normativa de costas en materia de protección do dominio público marítimo-terrestre adscrito.

Artigo 56. Réxime de prohibicións. LPG

1. Están prohibidas aquelas ocupacións e utilizacións do dominio público portuario que se destinen a edificacións para residencia ou habitación, a tendido aéreo de liñas eléctricas de alta tensión e a publicidade a través de carteis ou valados, medios acústicos ou audiovisuais. Permitirase a publicidade nos termos establecidos na lexislación reguladora de costas.

2. Conforme a normativa de costas, excepcionalmente, e por razóns de utilidade pública debidamente acreditadas, a consellaría competente en materia de portos, logo da proposta de Portos de Galicia, poderá solicitar do Consello de Ministros que levante a prohibición de instalacións hoteleiras nos espazos de dominio público portuario destinados a usos complementarios, para o que tales usos hoteleiros deberán acomodarse ao plan especial de ordenación do porto. As citadas instalacións non poderán situarse nos primeiros 20 metros medidos terra adentro a partir do límite interior da ribeira do mar ou do cantil do peirao.

3. Conforme a normativa de costas, cando se aprecien circunstancias excepcionais e de utilidade pública, a consellaría competente en materia de portos, logo da proposta de Portos de Galicia, poderá solicitar dos órganos da Administración xeral do Estado que posúan as competencias sobre a materia a autorización para o tendido aéreo de liñas eléctricas de alta tensión.

4. Portos de Galicia poderá autorizar a publicidade exterior para actividades deportivas, sociais e culturais que ocasionalmente se desenvolvan no dominio público portuario nos termos previstos na normativa en materia de costas.

5. Agás que medie a autorización prevista no artigo 30.b), queda prohibido o desenvolvemento de actividades marisqueiras e pesqueiras nas augas interiores do porto constitutivas da zona I.

B03. AERONÁUTICA

AEROPORTOS

ÁREA DE SERVIZOS E PLAN DIRECTOR

Artigo 2 Plan Director do aeroporto e da súa área de servizo RDOA

1. En cada aeroporto de interese xeral aprobarase un Plan Director que definirá as grandes directrices de organización e desenvolvemento do aeroporto ata alcanzar a súa máxima expansión previsible e que terá como obxectivo a delimitación da zona de servizo aeroportuario, que incluirá:

a) As superficies necesarias para a execución das actividades de tránsito e transporte aéreo; estancia, reparación e subministración de aeronaves; recepción ou envío de viaxeiros e mercadorías; servizos a pasaxeiros e empresas de transporte aéreo; acceso de vehículos e aparcamento; servizos de navegación aérea, e, en xeral, todos aqueles que sexan necesarios para a mellor xestión do aeroporto.

b) Os espazos de reserva que garantan a posibilidade de desenvolvemento e ampliación do aeroporto e que incluirán todos aqueles terreos previsiblemente necesarios para garantir o correcto desenvolvemento da actividade aeroportuaria no futuro.

2. Así mesmo, o Plan Director poderá incluír dentro da área de servizo dos aeroportos de interese xeral, ademais das actividades aeroportuarias sinaladas no apartado anterior, o desenvolvemento doutras actividades complementarias, comerciais e industriais, cuxa localización no aeroporto sexa xustificadas ou convenientes pola súa relación co tráfico aeroportuario, pola natureza dos servizos que prestan aos usuarios dos aeroportos ou polo volume de tráfico aéreo que xeran; así como espazos para equipamentos.

A realización das actividades a que se refire este apartado verificarase de acordo coas determinacións de ordenación do espazo aeroportuario contidas no Plan Director do aeroporto e de acordo co plan especial ou instrumento equivalente que resulte de aplicación, sempre que o fagan. non prexudique o desenvolvemento e execución das actividades aeroportuarias e de transporte aéreo, nin se limite a facilidade de acceso ao aeroporto.

OBRAS

Artigo 10 Execución de obras no complexo aeroportuario da RDOA

1. As obras que realice o xestor dentro do sistema xeral aeroportuario deberán adaptarse ao Plan especial de ordenación do espazo aeroportuario ou instrumento equivalente. Para a comprobación deste requisito deberán someterse a informe da Administración urbanística competente, que se entenderá emitido en sentido favorable se non fose desaloxado expresamente no prazo dun mes desde a recepción da documentación. No caso de non estar aprobado o Plan Especial ou instrumento equivalente, as obras que realice o xestor na zona aeroportuaria deberán axustarse ao Plan Director do aeroporto.

As obras de nova construción, reparación e conservación realizadas no interior do aeroporto e da súa zona de servizo polo xestor non estarán sometidas aos actos de control preventivo municipal a que se refire o artigo 84.1.b) da Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das Bases de Réxime Local, para a constitución de obras públicas de interese xeral.

2. Non eximen as obras realizadas dentro do aeroporto e da súa zona de servizo baixo autorización ou arrendamento os seus promotores para a obtención dos permisos, licenzas e demais autorizacións que sexan esixidos polas disposicións vixentes. O proxecto de construción deberá adaptarse ao Plan Especial de ordenación do espazo aeroportuario e irá acompañado dun informe do xerente sobre a compatibilidade co Plan Especial ou, noutro caso, sobre a necesidade das obras e a súa conformidade co Plan Director do aeroporto.

AERÓDROMOS

SERVIDUMES DOS AERÓDROMOS E AS SÚAS OBRAS

Artigo 1 DSA

1. As que son necesario establecer no seu contorno e, se é o caso, no seu interior para garantir a continuidade das operacións aéreas en condicións de seguridade adecuadas.

2. Sen prexuízo das medidas adoptadas polas comunidades autónomas para a protección dos aeródromos autónomos no exercicio das súas competencias en materia de ordenación do territorio, urbanismo e aeródromos, o órgano competente da comunidade autónoma poderá propoñer o establecemento ou modificación de sistemas aeronáuticos. servidumes nos aeródromos de uso público da súa xurisdición.

Artigo 2 DSA

Cando o Ministerio do Aire proxecte a construción dun aeródromo, definirase polas súas coordenadas xeográficas un punto que será o centro dunha circunferencia de sete quilómetros de radio e dentro do cal non se poderán realizar alteracións físicas sen a autorización previa do devandito Ministerio.

Esta restrición establecerase mediante Decreto e terá vixencia polo prazo dun ano, dentro do cal deberán definirse as servidumes específicas definitivas, en caso contrario quedará nula a dita restrición.

Artigo 4 DSA

O espazo suxeito a servidumes de aeródromo está delimitado polas zonas e superficies de ascenso, aproximación e circundantes definidas no artigo seguinte, dentro das cales se poderán adoptar unha ou varias das seguintes medidas: restrinxir a creación de novos obstáculos, eliminar os existentes ou sinalizalos.

O trazado e as condicións das vías que se constrúen nas zonas obxecto de servidume deberán axustarse ás normas especificadas polo Ministerio do Aire en cada caso.

HELIPORTOS

SERVIDUMES DOS AÉRODROMOS E AS SÚAS OBRAS

Artigo 5 DSAH

O espazo sometido a Servidumes de Heliportos estará delimitado polas zonas e superficies definidas no artigo seguinte e dentro das cales se poderá adoptar unha ou varias das seguintes medidas: restrinxir a construción de novos obstáculos, reducir ou eliminar os existentes, ou sinalizalos.

B04. ENERXÍA

B04(a). Liñas Eléctricas

CONCEPTOS BÁSICOS

DISTANCIA DE ILLAMENTO NO AIRE D(eli)

Punto 5.2, ITC-LAT 07 RCTAT

Distancia mínima de illamento no aire especificada para evitar a descarga entre os condutores de fase e os obxectos en potencial de terra en sobretensións fronte lentas ou rápidas.

Pode ser tanto interna, cando se consideran as distancias do condutor ata a estrutura da torre, como externa, cando se considera unha distancia do condutor ata un obstáculo.

SERVIDUME DE PASO DE ENERXÍA SPE

Artigo 158. Servidume de paso aéreo de enerxía eléctrica RIEE

A servidume de paso aéreo da enerxía eléctrica incluirá:

- a) O voo sobre a predio servinte.
- b) O establecemento de postes, torres ou apoios fixos para o apoio de cables condutores de enerxía eléctrica e instalación de posta a terra dos ditos postes, torres ou apoios fixos.
- c) O dereito de paso ou acceso para atender o establecemento, vixilancia, conservación, reparación da liña eléctrica e corta de árbores, se é o caso.
- d) A ocupación temporal de terreos ou outros bens, se é o caso, necesarios para os efectos sinalados na alínea c) anterior.

Artigo 159. Servidume de paso soterrado de enerxía eléctrica RIEE

A servidume de paso soterrado de enerxía eléctrica incluirá:

- a) A ocupación do subsolo polos cables condutores á profundidade e coas demais características sinaladas pola normativa técnica e urbanística de aplicación. Para os efectos do expediente de expropiación e sen prexuízo do disposto en materia medidas de seguridade e distancias na normativa técnica sobre a materia, a servidume subterránea comprende a franxa de terreo situada entre os dous condutores extremos da instalación.
- b) O establecemento dos dispositivos necesarios para o apoio ou fixación dos condutores.
- c) O dereito de paso ou acceso para atender o establecemento, vixilancia, conservación e reparación da liña eléctrica.
- d) A ocupación temporal de terreos ou outros bens, se é o caso, necesarios para os efectos sinalados na alínea c) anterior.

Artigo 161. Limitacións á constitución da servidume de vía RIEE

1. Non se poderá impoñer dereito de paso ás liñas de alta tensión: nas edificacións, os seus patios, currais, colexios, campos deportivos e xardíns e hortas, tamén pechadas, anexas a vivendas que xa existan no momento de incoar o expediente de solicitude declaración. de utilidade pública, sempre que a extensión das hortas e xardíns sexa inferior á media hectárea.

2. Tampouco se poderá impoñer unha servidume de paso para liñas de alta tensión en ningún tipo de predios particulares sempre que conxuntamente se cumpran as seguintes condicións:

- a) Que a liña poida instalarse en terreos de titularidade, uso ou servizo do Estado, da Comunidade Autónoma, das provincias ou dos concellos, ou seguindo os límites dos predios de titularidade privada.
- b) Que a variación do trazado non sexa superior en lonxitude ou altura ao 10 por cento da parte da liña afectada pola variación que, segundo o proxecto, se produza na propiedade do solicitante do mesmo.
- c) Que a variación sexa tecnicamente posible.

A indicada posibilidade técnica será valorada polo órgano que tramita o expediente, previo informe das Administracións ou organismos públicos aos que pertencen ou estean adscritos os bens afectados pola variante e, se é o caso, con audiencia do interesado. propietarios particulares.

En todo caso, considerarase improcedente a variante cando o seu custo sexa un 10 % superior ao orzamento da parte da liña afectada pola variante.

Artigo 162. Relacións civís RIEE

1. A servidume de enerxía eléctrica non impide que o propietario do predio servinte o peche ou constrúa nel, deixando a salvo a dita servidume, sempre que así o autorice a Administración competente, que terá en especial consideración a normativa vixente en materia de seguridade. Así mesmo, o propietario poderá solicitar a modificación do trazado da liña, de non existir dificultades técnicas, correndo os custos da variación pola súa conta, incluídos os danos ocasionados nos ditos custos.

2. Entenderase respectada a servidume cando o valado, plantación ou edificación construída polo propietario non afecte ao seu contido e á seguridade da instalación, das persoas e dos bens de acordo co establecido neste real decreto.

3. En todo caso, e para as liñas eléctricas aéreas, limitarase a plantación de árbores e prohibese a construción de edificios e instalacións industriais na franxa definida pola proxección no chan dos condutores extremos nas condicións máis desfavorables, incrementada en as distancias regulamentarias a ambos lados da devandita proxección.

Para as liñas subterráneas prohibese a plantación e construcións mencionadas no parágrafo anterior na franxa definida pola gabia onde se aloxan os condutores, incrementadas coas distancias mínimas de seguridade regulamentarias.

Artigo 57. Servidume de paso LSE

1. A servidume de paso da enerxía eléctrica terá a consideración de servidume legal, gravará os bens alleos na forma e co alcance que se determinan nesta lei e rexerase polo disposto na mesma, nas súas disposicións de desenvolvemento e desenvolvemento. na lexislación mencionada no artigo anterior, así como na lexislación especial aplicable.

2. A servidume de paso aéreo inclúe, ademais do voo sobre a finca servinte, o establecemento de postes, torres ou apoios fixos para o apoio de cables condutores de enerxía, todo isto incrementado nas distancias de seguridade que establécense regulamentos.

3. A servidume de paso subterráneo comprende a ocupación do subsolo polos cables condutores, á profundidade e coas demais características sinaladas pola lexislación urbanística de aplicación, todo isto incrementado polas distancias de seguridade que regulamentariamente se establezan.

4. Ámbalas dúas formas de servidume comprenderán tamén o dereito de paso ou acceso e a ocupación temporal dos terreos ou outros bens necesarios para a construción, vixilancia, conservación, reparación das instalacións correspondentes, así como a tala de árbores, se é o caso.

Artigo 58. Limitacións á constitución de servidume de paso LSE

Non se poderá impor dereito de paso ás liñas de alta tensión:

a) Sobre as edificacións, os seus patios, currais, colexios, campos deportivos e xardíns e hortas, tamén pechadas, anexas a vivendas que xa existan no momento de decretar a servidume, sempre que a extensión das hortas e xardíns sexa inferior á metade. hectárea.

b) Sobre calquera tipo de propiedade privada, se a liña pode ser tecnicamente instalada, sen variación de trazado superior á que regulamentariamente se determine, en terreos de dominio, uso ou servizo público ou propiedade do Estado, das comunidades autónomas, das provincias. ou os concellos, ou seguindo os límites dos predios de propiedade privada.

B04(b). Hidrocarburos. Gases e líquidos

SERVIDUMES E AUTORIZACIÓNS DE PASO

Artigo 107 LSH

1. *As servidumes e autorizacións de paso que se establezan de conformidade co disposto neste capítulo gravarán os bens alleos na forma e no ámbito que se determinan nesta lei e rexeranse polo disposto nesta, e nas súas disposicións de desenvolvemento e na normativa a que se refire o artigo anterior.*
2. *As servidumes e autorizacións de paso incluírán, cando proceda, a ocupación do subsolo por instalacións e canalizacións á profundidade e coas demais características sinaladas polas Normas e Ordenanzas municipais.*
3. *As servidumes e autorizacións incluírán tamén o dereito de paso e acceso, e a ocupación temporal dos terreos ou outros bens necesarios para atender á vixilancia, conservación e reparación das instalacións e canalizacións.*
4. *A afección a terreos particulares derivado da construción de instalacións de gas e oleodutos especificarase do seguinte xeito:*
 - a) *Expropiación forzosa dos terreos sobre os que se vaian construír as instalacións de superficie fixa.*
 - b) *Para as canalizacións e cables de comunicación das conducións:*
 - 1º *Imposición dun dereito de paso permanente, nunha franxa de terreo de ata catro (4) metros, dous a cada lado do eixe, que se especificará na resolución de autorización, ao longo da canle pola que pasa o tubo ou tubaxe soterrado. correrá.tubos necesarios para a condución. Esta servidume que se establece estará suxeita ás seguintes limitacións de dominio:*
 - i) *Prohibición de realizar calquera tipo de obras, construción, edificación, ou realizar calquera acto que poida danar ou perturbar o bo funcionamento das instalacións, a unha distancia inferior a 10 m do eixe do trazado, a ambos lados de iso. Esta distancia poderá ser reducida sempre que se solicite expresamente e se cumpran as condicións que en cada caso estableza o órgano competente da Administración Pública.*
 - ii) *Permitir o libre acceso do persoal e dos equipamentos necesarios para vixiar, manter, reparar ou renovar instalacións co pagamento, se é o caso, dos danos causados.*
 - iii) *Posibilidade de instalar miliarios de sinalización ou delimitación e tubos de ventilación, así como a realización de obras superficiais ou subterráneas que sexan necesarias para a execución ou funcionamento das instalacións.*
 - 2.º *Ocupación temporal dos terreos necesarios para a execución das obras da franxa que se reflectirá, para cada predio, nos planos parcelarios de expropiación. Nesta zona eliminaranse provisionalmente todos os obstáculos e realizaranse as obras necesarias para a colocación e instalación da canalización e elementos anexos, realizando os traballos e operacións necesarias para estes efectos.*
5. *As condicións e limitacións que en cada caso deban impoñerse por razóns de seguridade poderán ser modificadas de acordo coa Normativa e Normas Técnicas que se diten para estes efectos.*

B04(c). Eólica

CONCEPTOS BÁSICOS (Título I LAEG)

DEFINICIÓN

Artigo 2 LAEG

Para os efectos da interpretación desta lei teranse en conta as seguintes definicións:

1. *Parque eólico: instalación de produción de enerxía eléctrica a partir de enerxía eólica, constituída por un ou varios aeroxeradores interconectados eléctricamente con liñas propias, que comparten a mesma estrutura de acceso e control, con medición de enerxía propia, así como con obra civil necesaria.*
2. *Plan sectorial eólico de Galicia: instrumento de ordenación territorial, con incidencia supramunicipal, que ten como obxectivo regular e ordenar a implantación territorial dos parques eólicos. O plan sectorial eólico de Galicia integra as distintas áreas de desenvolvemento eólico (ADE) para garantir unha adecuada inserción das infraestruturas e instalacións dos parques eólicos no territorio.*
3. *Área de desenvolvemento eólico (ADE): espazo territorial, delimitado en coordenadas UTM e incluído no ámbito do plan sectorial eólico de Galicia, capaz de acoller un ou varios parques eólicos dedicados á produción de enerxía eléctrica en réxime especial.*
4. *Aeroxerador: conxunto mecánico instalado nun parque eólico composto esencialmente de zapata, torre, pa e góndola que transforma a enerxía eólica do vento en enerxía eléctrica mediante rotores de palas que, a través dun sistema de transmisión mecánico, xiran o rotor dun xerador convertindo a enerxía mecánica rotacional en enerxía eléctrica.*
5. *Instalacións de conexión: segundo se definen no artigo 30 do Real decreto 1955/2000, do 1 de decembro, polo que se regulan as actividades de transporte, distribución, comercialización, subministración e procedementos de autorización das instalacións de enerxía eléctrica, enténdese por instalacións de conexión a plantas de xeración aquelas que sirvan de enlace entre unha ou varias centrais de xeración de enerxía eléctrica e a correspondente instalación de transporte ou distribución, incluídas as liñas e as subestacións.*
6. *Poligonal de delimitación do parque eólico: superficie efectivamente afectada pola instalación dun parque eólico determinada no seu proxecto de execución.*

DISTANCIAS MÍNIMAS DE SEGURIDADE

A NÚCLEOS DE POBOACIÓN

Disposición Adicional 5ª LAEG

A distancia dos aeroxeradores ata os límites terrestres do núcleo rural, urbano ou urbanizable delimitado será a maior de estas dúas: 500 metros ou 5 veces a altura total do aeroxerador (torre máis pa).

Estes requisitos de distancia non serán de aplicación aos proxectos de modificacións substanciais (repotenciación) de parques que estean en funcionamento antes da entrada en vigor da Lei 18/2021, do 27 de decembro, de medidas fiscais e administrativas, nos que, para manter a súa totalidade de competencias en funcionamento, existe unha imposibilidade técnica xustificada da súa implantación. En todo caso, os aeroxeradores deberán situarse á máxima distancia posible, cun mínimo de 500 metros, das delimitacións do solo do núcleo rústico, urbano ou urbanizable delimitado.

A REDES ELÉCTRICAS

Artigo 5.12.4, ITC-LAT, RCTAT

Por razóns de seguridade das liñas eléctricas aéreas con condutores espidos, non está permitida a instalación de novos aeroxeradores na seguinte franxa de terreo: ZSV + altura aeroxerador (pa incluída) + 10m.

B05. TELECOMUNICACIÓNS

OCUPACIÓN DA PROPIEDAD PRIVADA

Artigo 44 LXT

Os operadores terán dereito, nos termos deste capítulo, a ocupar a propiedade privada cando resulte estritamente necesario para a instalación, implantación e explotación da rede na medida prevista no proxecto técnico presentado e sempre que non existan outros medios técnicos. alternativas ou economicamente viables, ben mediante a expropiación forzosa ou mediante a declaración de paso forzoso para a instalación, implantación e explotación de infraestruturas de redes públicas de comunicacións electrónicas. En ambos casos terán a condición de beneficiarios nos expedientes que se tramiten, de conformidade co disposto na lexislación sobre expropiación forzosa.

Os operadores asumirán os custos que se poidan derivar por esta ocupación.

A ocupación de bens particulares realizarase logo da instrución e resolución pola Consellería de Asuntos Económicos e Transformación Dixital do oportuno procedemento, no cal deberán ser cumpridos todos os trámites e todas as garantías establecidas a favor dos propietarios afectados na lexislación.de expropiación forzosa.

A aprobación polo órgano competente da Consellería de Asuntos Económicos e Transformación Dixital do proxecto técnico de ocupación da propiedade privada implicará, en cada caso concreto, a declaración de utilidade pública e a necesidade de ocupación para a instalación de redes públicas de comunicacións electrónicas,, para os efectos do disposto na lexislación de expropiación forzosa.

Previamente á aprobación do proxecto técnico, obterase informe do órgano da Comunidade Autónoma competente en materia de ordenación do territorio, que deberá emitirse no prazo máximo de trinta días hábiles contados a partir de a súa solicitude. Se o proxecto afecta a unha zona xeográfica relevante ou puidese ter efectos ambientais, este prazo ampliarase a tres meses. Así mesmo, obterase un informe dos Concellos afectados sobre a compatibilidade do proxecto técnico co planeamento urbanístico vixente, que deberá emitirse no prazo de trinta días hábiles desde a recepción da solicitude.

Nas expropiacións que se realicen para a instalación de redes públicas de comunicacións electrónicas vinculadas especificamente ao cumprimento das obrigas de servizo público, seguirase o procedemento especial de emerxencia establecido na Lei de expropiación forzosa, cando así conste na resolución do órgano competente da consellería. de Asuntos Económicos e Transformación Dixital que aprobe o oportuno proxecto técnico.

OUTRAS SERVIDUMES E LIMITACIÓNS

Artigo 47 LXT

1. A protección do dominio público radioeléctrico ten como obxectivos o seu óptimo aproveitamento, evitando a súa degradación e o mantemento dun nivel adecuado de calidade no funcionamento dos distintos servizos de radiocomunicacións e daqueles outros que fagan uso do dominio público radioeléctrico.

O Ministerio de Asuntos Económicos e Transformación Dixital poderá establecer as limitacións de titularidade e intensidade do campo eléctrico e as servidumes que sexan necesarias para a protección radioeléctrica de determinadas instalacións.

ou para garantir o bo funcionamento das estacións de radio ou instalacións utilizadas para a prestación de servizos públicos, por razóns de seguridade pública ou cando sexa necesario en virtude de acordos internacionais, nos que termos da disposición adicional segunda e das normas de desenvolvemento desta lei.

2. Así mesmo, a Consellería de Asuntos Económicos e Transformación Dixital poderá impoñer limitacións aos dereitos de uso do dominio público radioeléctrico para a protección doutros servizos ou bens ou servizos públicos prevalentes protexidos legalmente que poidan verse afectados pola utilización do dito dominio público. , nos termos que determine real decreto. Á hora de impoñer estes límites, deberá realizarse unha audiencia previa cos titulares dos dereitos de uso do dominio público radioeléctrico que poidan resultar afectados e respectar os principios de transparencia e publicidade.

PROXECTOS DE URBANIZACIÓN E OBRAS CIVÍS

Artigo 51 LXT

Cando se acometen proxectos de urbanización, o proxecto técnico de urbanización deberá ir acompañado dun proxecto específico de telecomunicacións que deberá prever a instalación de infraestruturas de obra civil para facilitar a instalación e explotación das redes públicas de comunicacións electrónicas, que poderán incluír adicionalmente elementos e equipamentos

de rede pasiva nos termos que determine a normativa técnica de telecomunicacións que se dite no desenvolvemento deste artigo.

As infraestruturas que se instalen para facilitar a instalación e explotación das redes públicas de comunicacións electrónicas conforme o parágrafo anterior formarán parte do conxunto resultante das obras de urbanización e integraranse no dominio público municipal. A Administración pública titular do devandito dominio público porá a disposición dos operadores interesados ditas infraestruturas en condicións de igualdade, transparencia e non discriminación.

Mediante real decreto estableceranse o dimensionamento e as características técnicas mínimas que deberán reunir estas infraestruturas.

Nas obras civís financiadas total ou parcialmente con recursos públicos, preveserase, nos supostos e condicións que Determinar mediante real decreto a instalación de recursos asociados e demais infraestruturas de obra civil para facilitar o despregamento das redes públicas de comunicacións electrónicas, que se porán a disposición dos operadores interesados en condicións de igualdade, transparencia e non discriminación.

LIMITACIÓNS E SERVIDUMES

Artigo 107 RDPR

1. Para os efectos do disposto neste capítulo, entenderase por limitación de propiedade para a protección radioeléctrica das instalacións a obrigación non individualizada de non facer e soportar, imposta aos titulares e propietarios dos predios próximos ao estacións ou instalacións suxeitas a protección.

Así mesmo, de conformidade co artigo 33 da Lei 9/2014, do 9 de maio, xeral de telecomunicacións, entenderase por servidume a obriga de non facer e soportar de carácter individualizado, indemnizable nos termos da lexislación sobre expropiación forzosa. Así mesmo, as limitacións á propiedade, cando efectivamente causen privación singular, serán resarcibles de acordo co disposto na lexislación sobre expropiación forzosa.

2. Os propietarios non poderán realizar obras ou modificacións dos predios serventes que impidan as ditas servidumes ou limitacións, unha vez establecidas, segundo o disposto no artigo seguinte deste regulamento.

3. A constitución das ditas servidumes e limitacións deberá reducir na medida do posible o imposto que supoñan e someterse ás normas de congruencia e proporcionalidade.

NOTA

Os artigos complementanse cos seguintes apartados referidos á **inesixencia de licenza ou autorización previa**

Artigo 49.9 LXT

Para a instalación ou explotación de estacións radioeléctricas ou infraestruturas e recursos asociados no dominio privado, as administracións públicas competentes non poderán estar obrigadas a obter licenza ou autorización previa para obras, instalacións, explotación ou actividade, de carácter ambiental ou doutra indole. clase análoga ou análoga, agás nos edificios do patrimonio histórico- artístico coa categoría de ben de interese cultural declarados polas autoridades competentes ou cando ocupen unha superficie superior a 300 metros cadrados, computándose para tal efecto a totalidade da superficie comprendida dentro do valado da estación

ou instalación ou, no caso de instalacións de nova construción, repercutir nos espazos naturais protexidos.

Para a instalación ou explotación de redes públicas fixas de comunicacións electrónicas ou estacións de radio ou infraestruturas e os seus recursos asociados no dominio privado distintos dos sinalados no parágrafo anterior, as administracións públicas competentes non poderán estar obrigadas a obter licenza ou autorización de obras. , instalacións, de explotación ou actividade, ou de carácter ambiental, nin outras licenzas ou homologacións de natureza análoga ou análoga que sometan a dita instalación a autorización previa, no caso de que o explotador se sometese voluntariamente á Administración Pública competente para a súa concesión. da licenza ou autorización, un plan de implantación ou instalación dunha rede de comunicacións electrónicas, que inclúa a dita infraestrutura ou estacións, e sempre que o citado plan fose aprobado pola devandita administración.

Para a instalación e despregamento de redes públicas de comunicacións electrónicas e os seus recursos asociados que deban realizarse no dominio público, as administracións públicas poderán establecer, cada unha no ámbito exclusivo das súas competencias e para todos ou algúns dos casos, que o tratamento realízase mediante declaración responsable ou comunicación previa.

Os plans de implantación ou instalación son documentos de carácter descritivo e informativo, non deben ter un grao de detalle propio dun proxecto técnico e a súa presentación é opcional para os operadores. O seu contido considérase confidencial.

No plan de implantación ou instalación, o operador realizará unha mera previsión dos supostos nos que se poidan realizar despregamentos aéreos ou de fachada de cables e equipamentos nos termos sinalados no apartado anterior.

Este plan de implantación ou instalación que presentará o operador estará suxeito ao contido e deberá respectar as condicións técnicas exixidas polo real decreto que acorde o Consello de Ministros.

O plan de implantación ou instalación dunha rede pública de comunicacións electrónicas entenderase aprobado se, transcorrido o prazo máximo de tres meses desde a súa presentación, a Administración pública competente non ditase resolución expresa.

A Administración pública competente poderá fixar un prazo de resolución máis breve.

Tanto para a aprobación dun plan de implantación ou instalación como para a concesión, se é o caso, dunha autorización ou licenza, a Administración competente só poderá requirir do operador a documentación asociada ao seu ámbito de competencia, que sexa razoable e proporcional á finalidade perseguida. e iso xa non está en poder da propia administración.

As licenzas ou autorizacións previas que, de conformidade co disposto nos parágrafos anteriores, non sexan exixibles, serán substituídas por declaracións responsables, de conformidade co disposto no artigo 69 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do Procedemento Administrativo Común. Administracións, relativas ao cumprimento das disposicións legais establecidas na normativa vixente. En todo caso, o declarante deberá estar en posesión do xustificante de pagamento do imposto correspondente cando sexa requirido.

A declaración responsable deberá conter unha declaración expresa do cumprimento daqueles requisitos que sexan exixidos segundo a normativa vixente, incluíndo, se é o caso, estar en posesión da documentación que o acredite.

Cando se deban realizar diversas actuacións relacionadas coa infraestrutura ou emisora de radio, as declaracións responsables tramitaranse conxuntamente sempre que sexa posible.

A presentación da declaración responsable, co conseguinte efecto de autorización a partir dese momento para executar a instalación, non prexulgará de ningún xeito a situación e adecuación efectiva das condicións da infraestrutura ou estación de radio á normativa aplicable, nin limitará. o exercicio das facultades administrativas de comprobación, inspección, sanción e, en xeral, control que lle sexan atribuídas á Administración en calquera orde, estatal, autonómica ou local, pola normativa sectorial aplicable en cada caso.

A inexactitude, falsidade ou omisión, de carácter esencial, en calquera dato, declaración ou documento que se acompañe ou se incorpore a unha declaración responsable, ou a non presentación da declaración responsable determinará a imposibilidade de explotar a instalación e, se é o caso. , a obriga de retirala desde o momento en que se coñezan tales feitos, sen prexuízo das responsabilidades penais, civís ou administrativas que puidesen derivarse.

Reglamentariamente estableceranse os elementos da declaración responsable que terán este carácter esencial.

Artigo 49.10 LXT

Para a instalación ou explotación de puntos de acceso sen fíos para espazos reducidos e os seus recursos asociados, nos termos definidos pola normativa europea, non será necesaria ningún tipo de concesión, autorización ou nova licenza ou modificación da existente nin declaración responsable ou comunicación previa. Ás administracións públicas competentes por razóns de ordenación territorial ou urbanística, agás nos casos de edificios ou lugares de valor arquitectónico, histórico ou natural que estean protexidos de acordo coa lexislación nacional ou, se é o caso, por razóns de seguridade pública. seguridade. A instalación de puntos de acceso sen fíos para áreas pequenas e os seus recursos asociados non está suxeita ao requisito de tributos por calquera Administración pública, agás a taxa xeral de operador e sen prexuízo do disposto no artigo 52.

B06. DEFENSA

ZONAS DE SEGURIDADE

Artigo 7 LZIDN

As instalacións militares e civís declaradas de interese militar dotaranse das zonas de seguridade ás que se refire o artigo terceiro desta lei, nas que se poderá establecer a distinción entre «zona próxima» e «zona remota», atendendo aos fins establecidos. no dito artigo, ás limitacións establecidas nesta Lei e ás características das propias instalacións.

Para estes efectos, a todas as instalacións militares, e as civís cando sexan declaradas de interese militar, asignaráselles, pola consellería da que dependan, unha clase ou categoría de acordo coas normas e clasificacións que regulamentariamente se establezan.

A declaración de que unha instalación civil afectada por obras ou servizos públicos do Estado ten interese militar, ou que, se é o caso, deixou de selo, deberá ser feita polo Consello de Ministros, por proposta do Ministerio militar correspondente ou do Ministerio civil que teña competencia sobre a obra ou servizo público..

Artigo 8 LZIDN

As zonas próximas de seguridade terán, por norma xeral, unha anchura de trescentos metros, agás nos portos militares, que incluírán non só o seu interior e a canle de acceso, senón tamén un sector marítimo que, cun radio mínimo dunha milla. , abrangue a fronte e ambos os dous lados, computando tales distancias na forma que regulamentariamente se estableza.

Sen prexuízo do disposto no parágrafo anterior, cando pola natureza da instalación de que se trate, a citada anchura se considere insuficiente para os efectos de seguridade que persegue ou, pola contra, sexa excesiva, especialmente nos casos en que as instalacións estean situadas no interior. localidades ou zonas urbanizadas, poderá ampliarse ou reducirse ata o límite estritamente imprescindible; todo isto sen prexuízo de que a normativa desta lei indique, con carácter xeral, para determinadas clases ou grupos de instalacións, anchos mínimos inferiores ou superiores aos mencionados no parágrafo primeiro deste artigo. A delimitación da superficie correspondente a cada instalación será realizada en cada caso polo Ministerio militar correspondente, na forma e cos requisitos que regulamentariamente se determine.

Artigo 9 LZIDN

Nas zonas de seguridade próximas non poderán realizarse obras, obras, instalacións e actividades de ningún tipo sen autorización do ministro correspondente.

Non obstante, será competencia das administracións autonómicas autorizar explotacións agrícolas ou forestais, así como escavacións ou movementos de terras e construción de valos ou sebes, casetas ou cuarteis provisionais e instalacións de liñas telegráficas, telefónicas e de transporte de enerxía eléctrica, sempre que: inequivocamente non obstaculizan os fins militares da propia zona.

Non requirirán autorización as obras de mera conservación de edificios ou instalacións existentes ou previamente autorizados. Cando se soliciten as autorizacións previstas neste artigo e no artigo décimo segundo para obras ou servizos públicos, será de aplicación o disposto no último parágrafo do artigo sexto desta Lei.

Artigo 10 LZIDN

A zona de seguridade remota ten por obxecto garantir o óptimo aproveitamento das armas ou elementos que compoñen a instalación, tendo en conta as características do terreo e dos medios integrados nela. A súa amplitude será a mínima necesaria para tal fin.

A determinación desta zona farase en cada caso polo ministerio afectado, na forma que regulamentariamente se determine.

Artigo 11 LZIDN

Na zona de seguridade remota, a autorización previa do ministro correspondente, cuxa concesión poderá delegarse nas súas autoridades autonómicas, só será necesaria para a realización de plantacións de árbores ou arbustos e erixir edificacións ou instalacións análogas en superficie. Só se poderá denegar a autorización cando os devanditos edificios, instalacións ou plantacións supoñan un prexuízo da utilización óptima dos medios integrados na instalación militar de que se trate, ou están expostas a sufrir danos por dito uso susceptibles de indemnización.

Sen prexuízo do disposto no parágrafo anterior, observarase, se é o caso, o disposto no último parágrafo do artigo sexto.

LIMITACIÓNS E DELIMITACIÓN DAS ZONAS DE SEGURIDADE

Artigo 27 RZIDN

1. As instalacións incluídas no grupo quinto do artigo 8 non requirirán zona de seguridade próxima, debendo, se é o caso, adquirir o uso ou titularidade das franxas de terreos circundantes imprescindibles o Ministerio de Defensa para evitar que o uso desas instalacións sexa causante. danos a bens situados en zonas limítrofes.

2. Disporán, non obstante, dunha zona de seguridade remota na que se realice a instalación de industrias ou actividades que, de conformidade coa normativa xeral (e local, se é o caso), vixente na materia, poidan ser tipificadas como "molestas, insalubres, nocivas ou perigosas", nunha franxa de 2.000 metros de ancho arredor do campamento militar, dende o seu perímetro exterior.

3. O Ministro de Defensa, ou por delegación súa a Autoridade militar autonómica correspondente, poderá, non obstante, autorizar o establecemento de tales industrias, condicionando a autorización á inclusión de dispositivos correctores dos seus fumes, fumes e similares, de forma que garantan que non prexudicará gravemente a saúde nin impedirá a visibilidade e outras condicións para unha actuación eficaz no ámbito militar en cuestión.

C02. CAMIÑOS DE SANTIAGO

DELIMITACIÓN E LIMITACIÓNS DAS DIFERENTES ÁREAS

ÁMBITO DE PROTECCIÓN DOS CAMIÑOS DE SANTIAGO

Artigo 78. Usos e actividades prohibidas nos Camiños de Santiago LPCG

1. Os tramos non urbanos do trazado dos Camiños de Santiago non poderán ser utilizados para o tráfico rodado de vehículos a motor, calquera que sexa a súa natureza, agás nos casos en que sexa o único medio de acceso ás parcelas e vivendas ou que se trate de vehículos. necesarios para o seu mantemento e conservación e os de extinción de incendios.

2. No ámbito de tres metros a ambos os dous lados da traza dende a súa liña exterior, prohibense os seguintes usos e actividades:

a) A tala xeneralizada de frondosas autóctonas, salvo nos casos permitidos pola lexislación forestal para a súa presentación. de declaracións responsables. O órgano competente en materia forestal tamén poderá autorizar a tala illada de frondosas autóctonas coa obriga, se é o caso, de compensar a tala coa replantación inmediata de exemplares similares.

b) O establecemento de campamentos e, en xeral, calquera tipo de acampada colectiva ou individual.

c) Nos tramos non urbanos, calquera tipo de actividade construtiva, agás aquelas que sexan necesarias para o acondicionamento, conservación ou protección dos Camiños de Santiago ou aquelas que respondan ás características tradicionais da zona pola que discorren. os camiños. Excepcionalmente, por resolución expresa da consellería competente en materia de patrimonio cultural poderán autorizarse edificacións que sexan compatibles formal, ambiental e funcionalmente co valor cultural dos Camiños.

d) A plantación de especies forestais alóctonas.

3. No ámbito delimitado do territorio histórico dos Camiños de Santiago prohibense os seguintes usos e actividades:

a) Explotacións mineiras e canteiras, incluída a extracción de grava e area

b) Instalacións de xestión de residuos e vertedoiros, provisionais ou permanentes.

c) A publicidade ou carteis en tramos non urbanos que excedan da finalidade meramente indicativa para a localización de servizos ou establecementos, que deberán ser expresamente autorizados pola consellería competente en materia de patrimonio cultural, previo informe vinculante do ente público instrumental con competencias en materia de turismo. Nos tramos urbanísticos correspóndelle a súa regulación ao respectivo concello.

D04(a).2. Explotacións bovinas

CLASIFICACIÓN EXPLOTACIÓNS DE GANDO BOVINO

Artigo 3 OGB

Clasificación das explotacións de gando bovino.

Sen prexuízo do establecido no Real Decreto 479/2004, de 26 de marzo, as explotacións de gando bovino clasifícanse e rexístranse de acordo con as seguintes categorías:

1. Polo tipo de explotación:

- a) Explotacións de produción e reprodución: tal e como se definen no anexo III do Real Decreto 479/2004, do 26 de marzo.
 - b) Pastos: tal e como se definen no anexo III do Real Decreto 479/2004, do 26 de marzo.
 - c) Explotacións de tratantes ou operadores comerciais de gando bovino: tal e como se definen no anexo III do Real Decreto 479/2004, do 26 de marzo. Segundo a súa actividade comercial clasifícanse en:
 - 1.º Tratantes para vida: aqueles cuxa actividade sexa a venda de animais con destino a explotacións de produción e reprodución excepto cebadeiros, ao que poderá levar animais unicamente de forma excepcional e/o
 - 2.º Tratantes para cebo ou sacrificio: aqueles cuxa actividade sexa a venda de animais cuxo destino sexa cebadeiro ou directamente o matadoiro.
 - d) Centros de concentración de gando bovino: calquera emprazamento, incluídas explotacións, centros de recollida e mercados, nos que se reúna a animais da especie bovina, procedentes de distintas explotacións para formar lotes de animais destinados ao comercio. O prazo entre a saída do animal desde o establecemento de orixe ata que sae do centro de agrupamento non será superior a 14 días. Inclúense:
 - 1.º Certame gandeiro: lugares autorizados nos que se reúne o gando bovino en instalacións adecuadas, con destino á súa transacción comercial, sexa para reprodución, cebo ou sacrificio, ou con destino á súa exposición ou mostra, ou a súa valoración e posterior premio, no seu caso, e nas que poden participar todos os gandeiros ou persoas interesadas que reúnan, en cada caso, os requisitos esixibles pola norma de sanidade animal vixente. Este poderá ter a consideración de permanente (feiras e mercados) ou non permanente (exposicións, poxas, concursos e mostras).
 - 2.º Centro de tipificación de gando bovino: aquel centro de concentración, que ten como finalidade a obtención de lotes de animais homoxéneos para a súa comercialización inmediata, procedentes unicamente de explotacións de reprodución que teñan unha mesma base social xustificada (cooperativas, Agrupacións de Defensa Sanitaria Gandeira). Non se poderá levar a cabo o cebo dos animais nestas instalacións.
 - 3.º Postos de control: os previstos no Regulamento (CE) 1/2005 do Consello, do 22 de decembro de 2004, que se corresponden cos puntos de parada do Real Decreto 479/2004, do 26 de marzo.
 - e) Centros de testaxe e/ou selección e reprodución de gando bovino: aquelas explotacións recoñecidas especificamente para este fin, e que valoran ou seleccionan e crían reprodutores, conforme á normativa vixente nesta materia.
 - f) Centro de concentración de lidia: explotación composta por machos de lidia, cabestros e, no seu caso, por femias, destinados a lidia ou sacrificio en matadoiro, e que proceden de distintas ganderías de reses de lidia. Non se considerarán centros de concentración de lidia as prazas de touros e instalacións anexas a aquelas.
 - g) Explotación de cabestros: explotación constituída exclusivamente por cabestros, destinados a prestar servizos para o manexo de reses de lidia en prazas de touros e instalacións anexas ás mesmas ou outros lugares autorizados para realizar festexos ou espectáculos taurinos.
 - h) Explotacións ou centros de corentena: explotacións nas que se manteñen os animais en observación e control sanitario antes do seu traslado definitivo á explotación gandeira de destino.
2. Pola súa clasificación zootécnica:
- a) As explotacións bovinas de produción e reprodución, segundo a súa orientación produtiva clasifícanse como:
 - 1.º Explotación para a produción de leite: aquela que ten por obxecto a produción e, no seu caso, comercialización de leite ou produtos lácteos, e nas que se somete ás femias bovinas reprodutoras a muxido con tal finalidade.
 - 2.º Explotación para a produción de carne: aquela que ten por obxecto a obtención de bovinos de produción propia destinados á súa cría ou engorde para a produción de carne, de maneira que as femias reprodutoras non son sometidas ao muxido de forma regular.
 - 3.º Explotación para a produción mixta: aquela que reúna as orientacións produtivas anteriores.
 - 4.º Explotación de recría de xatas: aquela dedicada á cría de femias bovinas para o seu destino posterior á reprodución exclusivamente, xa sexa para explotacións de produción de leite, carne ou mixtas.

5.º Cebadeiros: aquelas dedicadas ao engorde de bovinos con destino final a matadoiro, directo ou a través doutros cebadeiros, tratantes, ou certames gandeiros permanentes, ou a exportación. Serán de ciclo pechado aqueles cuxos animais non pasen a través doutros cebadeiros antes de chegar ao matadoiro; e de ciclo aberto no caso de que si pasen a través doutros cebadeiros.

b) As explotacións tipo pasto poderanse clasificar, con carácter voluntario, segundo a súa orientación produtiva de acordo cos subapartados 1.º, 2.º e 3.º do apartado anterior.

3. Polo seu sistema produtivo:

a) As explotacións bovinas de produción e reprodución clasifícanse como:

- 1.º Explotacións extensivas: explotacións nas que os animais non están aloxados dentro dunha instalación de forma permanente, e, para a súa alimentación, utilizan a maior parte do tempo unha base territorial con aproveitamento de pasto ou recursos agroforestais, complementando o pastoreo con achegas de materias primas vexetais ou pensos, en función das condicións climáticas e a dispoñibilidade de pastos.
 - 2.º Explotacións semiextensivas: explotacións que non podendo considerarse extensivas, dispoñen dunha base territorial á súa disposición cuxo aproveitamento se realiza con base en pastoreo e onde os animais realizan esta actividade un número significativo de horas a determinar pola autoridade competente da comunidade autónoma conforme á práctica habitual nos distintos territorios que a integran.
 - 3.º Explotacións non extensivas: o resto das explotacións que non se poidan clasificar como extensivas ou semiextensivas.
 - b) As explotacións tipo pasto clasifícanse a efectos do Rexistro Xeral de Explotacións Gandeiras como explotacións extensivas.
 - c) Ademais das clasificacións dos apartados anteriores, as explotacións bovinas que cumpran co disposto no Regulamento (UE) 2018/848 do Parlamento Europeo e do Consello do 30 de maio de 2018 sobre produción ecolóxica e etiquetaxe dos produtos ecolóxicos e polo que se derroga o Regulamento (CE) núm. 834/2007 do Consello, poderanse clasificar a efectos do Rexistro Xeral de Explotacións Gandeiras, con carácter voluntario, como explotacións de produción ecolóxica.
4. Pola súa capacidade produtiva:
- a) As explotacións bovinas de produción e reprodución para a produción de carne, leite, mixtas e recría de xatas, que non teñan a condición de explotación extensiva conforme ao previsto no apartado anterior, clasifícanse en función da súa capacidade produtiva, expresada en UGM, da forma seguinte:
 - 1.º Grupo I: explotacións con capacidade de ata 20 UGM inclusive.
 - 2.º Grupo II: explotacións con capacidade superior a 20 e ata 180 UGM inclusive.
 - 3.º Grupo III: explotacións con capacidade superior a 180 e ata 850 UGM inclusive.
 - 4.º Grupo IV: explotacións cunha capacidade superior a 850 UGM que á data de entrada en vigor do presente real decreto xa se atopasen en funcionamento, xa obtivesen a autorización correspondente ou se atopasen pendentes de obter a devandita autorización conforme ao establecido na disposición transitoria primeira.
 - b) As explotacións bovinas de produción e reprodución clasificadas como cebadeiros clasifícanse en función da súa capacidade produtiva, expresada en UGM, da forma seguinte:
 - 1.º Grupo I: con capacidade de ata 20 UGM inclusive.
 - 2.º Grupo II: explotacións con capacidade superior a 20 e ata 360 UGM inclusive.
 - 3.º Grupo III: explotacións con capacidade superior a 360 e ata 850 UGM inclusive.
 - 4.º Grupo IV: explotacións cunha capacidade superior a 850 UGM que, á data de entrada en vigor do presente real decreto, xa se atopasen en funcionamento, xa obtivesen a autorización correspondente ou se atopasen pendentes de obter a devandita autorización conforme ao establecido na disposición transitoria primeira.
 - c) As autoridades competentes poderán, mediante normativa, incrementar a capacidade produtiva establecida para as explotacións contempladas no grupo III dos apartados a) e b) anteriores ata un máximo dun 10 %. O limiar inferior para as explotacións contempladas no grupo IV dos apartados a) e b) anteriores quedará redefinido consecuentemente co devandito incremento.

CONDICIÓNS SOBRE UBICACIÓN E SEPARACIÓN SANITARIA PARA EXPLOTACIÓNS DE NOVA INSTALACIÓN

Artigo 8. A) OGB

1. Ca fin de reducir o risco de difusión de enfermidades infecto-contaxiosas no gando bovino, as autoridades competentes poderán establecer no seu territorio distancias entre as explotacións de bovino de nova instalación con respecto ás explotacións de bovino xa existentes e con respecto a calquera outro establecemento ou instalación que poida representar un risco hixiénico-

sanitario. As distancias que se establezan deben garantir a efectividade na aplicación da normativa en materia de sanidade animal e no medio ambiente.

2. De maneira xeral, as explotacións de gando bovino estarán situadas de tal forma que se minimicen ruídos e cheiros nas poboacións próximas. A súa orientación permitirá as mellores condicións de ventilación natural, de xestión enerxética e de iluminación.

3. A autoridade competente poderá limitar a instalación e ampliación de explotacións de gando bovino e a capacidade máxima das mesmas por razóns ambientais ou sanitarias, en zonas declaradas pola comunidade autónoma como de alta densidade gandeira ou como vulnerables, estas últimas nos termos establecidos polo Real Decreto 47/2022, do 18 de xaneiro, sobre protección das augas contra a contaminación difusa producida polos nitratos procedentes de fontes agrarias.

4. Co obxecto de evitar impactos negativos sobre o medio ambiente, os proxectos de construción de novas explotacións de gando bovino someteranse ao proceso de avaliación ambiental simplificada establecido na Lei 21/2013, do 9 de decembro, de avaliación ambiental, cando ditas novas explotacións presenten a capacidade de acollemento de animais establecida no anexo II da mencionada Lei 21/2013, do 9 de decembro, ou á normativa autonómica que corresponda.

5. Evitarase a localización de infraestruturas de tipo permanente de explotacións bovinas de nova construción nas áreas críticas de especies silvestres ameazadas, de acordo co establecido nos plans de recuperación ou de conservación aprobados polas comunidades autónomas, co fin de garantir a conservación das especies protexidas de acordo cos artigos 57 e 59 da Lei 42/2007, do 13 de decembro, do patrimonio natural e a biodiversidade.

D04(a).3. Explotacións porcinas

CLASIFICACIÓN DE EXPLOTACIÓNS DE GANDO PORCINO

Artigo 3 OGP

Sen prexuízo do disposto no Real decreto 479/2004, do 26 de marzo, as explotacións porcinas clasificaranse e rexistraranse segundo as seguintes categorías:

1. Por tipo de explotación:

a) Explotacións de produción e reprodución: segundo se definen no anexo III do Real decreto 479/2004, do 26. marzo.

b) Centros de concentración de gando porcino:

1.º Instalacións de concurso de gando: instalacións nas que, de acordo coa correspondente autorización, se celebren concursos de gando, tal e como se definen na Lei 8/2003, do 24 de abril.

2.º Explotacións de tratantes ou operadores comerciais: segundo se definen no anexo III do Real decreto 479/2004, do 26 de marzo.

3.º Centros de ensaios: é a explotación onde se realizan probas de animais machos e femias para determinar o seu valor xenético ou aptitude reprodutiva, procedentes de explotacións de selección, multiplicación, ganderías de reprodución e centros de recollida de seme porcino, dentro dun grupo de explotacións cun programa sanitario común.

4.º Centro de agrupación de reprodutores para separar: é a instalación na que se reúnen reprodutores de animais de de-viñedo de distintas explotacións de orixe, destinados ao sacrificio, cun tempo máximo de permanencia de 48 horas.

c) Puntos de control: os previstos no Regulamento 1/2005, do Consello, do 22 de decembro de 2004, sobre protección de animais durante o transporte e operacións relacionadas e pola que se modifican as Directivas 64/432/CEE e 93/119/CE e o Regulamento (CE) no 1255/97, que corresponden a puntos de parada do Real decreto 479/2004, do 26 de marzo.

d) Explotacións de corentena: explotacións nas que os animais se manteñen en observación e control sanitario antes do seu traslado definitivo á explotación gandeira de destino.

2. Pola súa orientación ou clasificación zootécnica.

As explotacións de produción e reprodución, segundo a súa orientación zootécnica, poderán ser:

a) Selección: son aquelas dedicadas á produción de animais de raza pura ou híbrida, inscritas nos correspondentes libros ou rexistros xenealóxicos, que poden ser utilizadas para calquera explotación contemplada no anexo VI ou para a súa propia substitución, e que participan nun programa de cría homologado. pola autoridade competente de conformidade co disposto no artigo 8 do Regulamento UE 2016/1012, do Parlamento Europeo e do Consello, do 8 de xuño de 2016.

b) Multiplicación: son aquelas dedicadas á produción de animais de raza pura ou híbridos, procedentes de explotacións de selección ou de crianza de criadores de selección, que teñen como finalidade principal a obtención de animais destinados á reprodución, podendo xerar os seus reprodutores para a súa autoreposición.

c) Cría de reprodutores: son os dedicados á cría de futuros reprodutores dunha única explotación gandeira de selección ou multiplicación, cuxo destino sexa a reprodución ou, como actividade secundaria, a fase de acabado ou engorde. Así mesmo, poderá autorizarse a incorporación a este tipo de explotacións de animais de varias explotacións, sempre que estean suxeitos ao mesmo programa sanitario tutelado polo veterinario da explotación, a criterio da autoridade competente.

d) Transición de reprodutoras nulíparas: son aquelas que albergan exclusivamente femias nulíparas dunha única explotación de orixe, para ser fecundadas e comercializadas con carácter xeral como reprodutoras preñadas ou, marxinalmente, destinadas á fase de acabado ou engorde. Así mesmo, poderá autorizarse a incorporación a estas explotacións de femias nulíparas doutras explotacións,

sempre que estean sometidas ao mesmo programa sanitario tutelado polo veterinario da explotación, a criterio da autoridade competente.

e) Centro de recollida de seme porcino: explotación especificamente autorizada pola autoridade competente para a recollida, transformación, almacenamento e transporte de seme de verrón para a súa comercialización, ou para o seu transporte a un centro de transformación externo previo á súa comercialización, para a súa aplicación en inseminación artificial.

f) Transición de leitóns: son explotacións que albergan leitóns doutras explotacións para a súa cría e posterior traslado ao engorde ou matadoiro, incluída a fase de ceba dos leitóns previa á de ceba que se realiza no sector ibérico.

g) Produción: son aquelas que se dedican á produción de leitóns para engorde e sacrificio, ben directamente ou tras pasar por cría ou transición de leitóns, podendo xerar os seus reprodutores para a súa autoreposición. Segundo o seu destino, subdivídense en explotacións de:

1.º Ciclo pechado: o destino dos animais é a propia explotación. As instalacións permiten que todas as fases, é dicir, parto, cría, cría ou transición e engorde, se desenvolvan na mesma explotación, utilizando só produción propia.

2.º Produción de leitóns: o destino dos animais é unha explotación de cría ou de transición ou a unha explotación de ceba autorizada ou o matadoiro. O proceso de produción limitase ao nacemento e cría ata o destete, podendo prolongalo ata a cría ou transición dos leitóns.

3.º Tipo mixto: parte dos leitóns nados nestas explotacións destinaranse á cría ou ceba noutras explotacións ou a un matadoiro e outra parte dos animais permanecerá na explotación para o engorde completo.

h) Ceba: son os dedicados ao engorde de leitóns con destino final para matadoiro. Debido ás súas especiais características, existen dous tipos particulares de granxas de cebas que teñen a súa propia clasificación zootécnica:

1.º Ceba: aquelas explotacións de engorde que albergan leitóns desde o final da fase de cría ou de transición, completando o engorde ata que saen para o sacrificio.

2.º Ceba desde o destete ata o remate: aquelas explotacións de engorde que albergan os leitóns desde o destete, completando o engorde ata que parten para o matadoiro.

Cada explotación contará cunha única clasificación zootécnica para efectos de rexistro e identificación. Non obstante, no caso de que as autoridades competentes das comunidades autónomas consideren que as medidas de bioseguridade e o Sistema de Xestión Integral das Explotacións previstas no artigo 6 son adecuados e suficientes para previr a introdución e o contaxio de enfermidades, unha explotación poderá combinar as seguintes directrices zootécnicas:

– Explotacións de transición de leitóns e de engorde.

– Explotacións de produción e explotacións de reprodución de animais de cría ou explotacións de transición de reprodutores nulíparas, sempre que a cría destes animais estea destinada exclusivamente á propia explotación.

3. Pola súa capacidade produtiva.

As explotacións porcinas clasifícanse en función da súa capacidade produtiva, expresada en UGM, de acordo coas equivalencias establecidas para cada tipo de gando no anexo I, do seguinte xeito:

a) Explotación reducida: as definidas no artigo 2.2.g), cunha capacidade máxima de 5,1 UGM.

b) Primeiro grupo: explotacións con capacidade ata 120 UGM.

c) Segundo grupo: explotacións cunha capacidade superior a 120 UGM e ata 480 UGM.

d) Terceiro grupo: explotacións cunha capacidade superior a 480 UGM e ata 720 UGM.

A capacidade máxima dunha explotación porcina será establecida pola UGM dos distintos tipos de animais da explotación, de acordo coas equivalencias do anexo I. As comunidades autónomas poderán incrementar normativamente a capacidade máxima prevista do terceiro grupo, en función das características das superficies nas que se sitúan as explotacións, as circunstancias produtivas ou outras condicións que determine o órgano competente das explotacións, sen que en ningún caso se poida incrementar a citada capacidade en máis dun 20%.

DISTANCIAS MÍNIMAS

Artigo 7. A) OGP

1. Co fin de reducir o risco de propagación de enfermidades infecciosas-contaxiosas nos porcos, establécense unha serie de distancias mínimas entre os distintos tipos de explotacións, así como entre estas e outros establecementos ou instalacións que poidan constituír fonte de contaxio e con núcleos urbanos, que se reflicten no anexo V. Á marxe dos establecementos incluídos no anexo V, as autoridades competentes poderán establecer distancias a outras explotacións de especies epidemioloxicamente relacionadas ou a calquera outro establecemento ou instalación que presente un risco hixiénico. o consideren oportuno.

2. Excepcionalmente, e coas correspondentes xustificacións técnicas, a autoridade competente poderá autorizar, como máximo, unha redución do 10 % das distancias mínimas establecidas no anexo V, analizando previamente os riscos epidemiolóxicos da instalación, tendo en conta, como mínimo, a orografía do terreo, a orientación dos ventos dominantes e as condicións de bioseguridade das instalacións, e establecendo as medidas complementarias que considere oportunas.

Así mesmo, naqueles casos en que as medicións de campo superen en máis dun 30 % as medidas planas e existan barreiras naturais ou características do terreo que minimicen os riscos de propagación da enfermidade, a autoridade competente poderá reducir as distancias mínimas establecidas no Anexo V nun 10 % adicional.

3. As comunidades autónomas poderán modular as distancias mínimas establecidas no anexo V, en función das características das zonas nas que se sitúen e das medidas complementarias que se establezan, sen que en ningún caso poidan reducilas en máis de 20. %.

4. A medición das distancias a que se refire o apartado 1 deste artigo realizarase nun plano (distancia topográfica) e realizarase tomando como referencia o lugar onde se aloxan os animais máis próximo á instalación na que se atopa. destinada a establecer

a distancia citada, e ata o límite da franxa de dominio público, para as vías públicas, establecido no artigo 13 da Lei 38/2015, do 29 de setembro, do Sector Ferroviario, e no artigo 29 da Lei 37/2015, 2015, 29 de setembro, Estradas.

5. As distancias a que se refire o apartado 1 aplicaranse reciprocamente entre as explotacións e o resto dos establecementos. Excepcionalmente, non serán de aplicación as distancias mínimas establecidas no anexo V entre explotacións porcinas e matadoiros:

a) Naqueles matadoiros que sacrifiquen especies distintas dos porcos, sempre que, a xuízo da autoridade competente da comunidade autónoma, tanto as explotacións como os matadoiros contan con sistemas de illamento sanitario adecuados segundo a normativa vixente, mantendo en todo caso unha distancia mínima de 500 metros.

b) No caso de matadoiros que sacrifiquen porcos, as distancias establecidas no anexo V entre explotacións porcinas e matadoiros poderán reducirse ata un 50 %, a criterio da autoridade competente da comunidade autónoma, con carácter excepcional. a un estudo caso por caso e sempre que, como mínimo, o matadoiro cumpra os seguintes requisitos, que minimicen a propagación de axentes patóxenos:

1.º Entrada exclusiva de vehículos para descarga de animais, con sistema de desinfección de vehículos.

2.º Descarga de camións en espazos cubertos e pechados.

3.º Limpeza e desinfección de vehículos nas mesmas instalacións despois da descarga dos animais.

4.º Limpeza e desinfección diaria dos recintos de espera de animais.

OBSERVACIÓNS

Disposición adicional 4ª LMETAG

Para os efectos da aplicación das condicións mínimas de localización establecidas para as novas explotacións porcinas na normativa básica estatal relativa ás medidas de ordenación sanitaria e zootécnica daquelas, e de acordo co réxime de asentamento de poboación propio de Galicia, entenderase por «zona urbana» os asentamentos con poboación suficiente e efectiva que constitúan núcleos de poboación formados, na data de solicitude do correspondente título habilitante para a nova explotación porcina, por polo menos 10 predios. uso residencial, cunha separación entre eles inferior a 25 metros, que estean formando rúas, prazas e demais vías urbanas e que constitúan un conxunto no que teñan a súa residencia polo menos 100 persoas. Polo tanto, non se considerarán incluídos no concepto de «zona urbana» dos núcleos rurais outros tipos de asentamentos de poboación que non cumpran conxuntamente as ratios de poboación e edificación anteriormente sinaladas, nin vivendas illadas dispersas, nin asentamentos de poboación dispersos constitutivos.

A distancia sinalada na normativa de referencia medirase entre a edificación con uso residencial da "zona urbana" máis preto da explotación e o peche sanitario da mesma.

D04(a).7. Explotacións cinexéticas

ZONAS DE SEGURIDADE

Artigo 42.2 LCG

2. Considéranse zonas de seguridade

a) As vías públicas, entendéndose como tales, para os efectos desta lei, as vías férreas, as autoestradas, as autovías, as vías de automóbil e as estradas convencionais debidamente sinalizadas como tales, sexan de titularidade estatal ou autonómica ou local, así como das súas marxes e zonas de servidume das vías públicas e vías do ferrocarril, prolongadas nunha franxa de 50 metros de ancho a ambos os dous lados do eixo da vía e, se estivesen pechadas, a 50 metros do peche.

b) O dominio público marítimo-terrestre e o dominio público hidráulico e as súas marxes, máis unha franxa de 5 metros, en cada unha das súas marxes. Para estes efectos quedan excluídos os ríos, masas de auga e canles de menor anchura.

3 metros de media na zona onde se desenvolve a acción cinexética.

c) As zonas habitadas segundo a definición do artigo 35, ampliando o propio terreo cunha franxa de 100 metros en todos os sentidos. Nos núcleos de poboación tomananse como referencia as edificacións máis periféricas.

d) Edificios habitables illados, xardíns e parques públicos, áreas recreativas, zonas de acampada, recintos deportivos e zonas industriais segundo a definición do artigo 36, ampliando o propio terreo cunha franxa de 100 metros en todos os sentidos.

e) Calquera outro lugar que polas súas características sexa declarado como tal polo titular da consellería competente en materia de caza para velar pola protección das persoas e dos seus bens..

Artigo 46. Sinalización dos terreos cinexéticos LCG

1. Os propietarios dos terreos cinexéticos suxeitos ao réxime especial teñen a obriga de sinalar os seus límites con sinais que indiquen a súa condición cinexética.

2. O departamento cinexético competente está obrigado a sinalar as zonas libres nas que se permite a caza.

3. Prohíbese destruír, alterar ou modificar os sinais que indiquen a condición cinexética dun terreo, así como a colocación dos sinais indicadores na vexetación.

4. Regulamentariamente establecerase o réxime de solicitude da sinalización dos terreos cinexéticos..

D04(b). Actividades industriais

CONDICIÓNS DO CONTORNO DO EDIFICIO

Anexo II, apartado A.1 RSIEI

a) *Os edificios cunha altura de evacuación descendente superior a nove m deberán dispor dun espazo de manobra apto para o paso de vehículos, que reúna as seguintes condicións polas fachadas accesibles:*

1.ª *Ancho libre mínimo: seis m.*

2.ª *Altura libre: a do edificio.*

3.ª *Separación máxima do edificio: 10 m.*

4.ª *Distancia máxima a calquera acceso principal ao edificio: 30 m.*

5.ª *Pendente máxima: 10 por cento.*

6.ª *Capacidade portante do solo: 2000 kp/m².*

7.ª *Resistencia á perforación do chan: 10 t sobre 20 cm Ø.*

A condición referida ao punzonado deberá cumprirse nas tapas de rexistro das canalizacións de servizo público, situadas neste espazo, cando as súas dimensións sexan superiores a 0,15 m × 0,15 m, debendo axustarse ás especificacións da norma UNE-EN 124: 1995.

O espazo de manobra deberá manterse libre de mobiliario urbano, árbores, xardíns, lindeiros ou outros obstáculos.

Nos edificios de bloque pechado, cuxos únicos accesos e ocos estean abertos exclusivamente a patios ou prazas interiores, deberán existir accesos a estes para os vehículos do servizo de extinción de incendios. Tanto as prazas ou patios como os citados accesos axustaranse ao establecido anteriormente e ao previsto no apartado A.2.

b) b) *Nas zonas urbanizadas limítrofes ou interiores con zonas forestais, deberán cumprirse as condicións sinaladas no apartado 10 deste anexo:*

10. *Risco de incendio forestal.*

A localización das industrias en terreos lindeiros ao monte xera risco de incendio en dúas direccións: perigo para a industria, xa que un incendio forestal pode afectala, e perigo de que un incendio nunha industria poida provocar un incendio forestal.

A zona construída ou urbanizada deberá dispor preferentemente de dúas vías de acceso alternativas, cada unha das cales deberá reunir as condicións de aproximación ás edificacións (ver apartado A.2.).

Cando non se dispoñan dos dous itinerarios alternativos sinalados, o acceso único deberá rematar nunha rúa sen saída circular cun radio de 12,5 m.

Os establecementos industriais de medio e alto risco situados preto dunha masa forestal deberán manter unha franxa perimetral de 25 m de ancho permanentemente libre de vexetación baixa e arbustiva coa masa forestal esclarecida e poda das ramas baixas.

En lugares con vento forte e masa forestal próxima, a distancia establecida debe incrementarse nun 100 por cento, polo menos nas direccións dos ventos predominantes.

D04(f). Farmacias

REQUISITOS DOS LOCAIS

Artigo 17 LOFG

1. Os locais das oficinas de farmacia terán unha superficie útil mínima de setenta metros cadrados. Se ocupan máis dunha planta, serán contiguas e comunicadas entre si, sendo accesibles ás persoas con diversidade funcional.
2. Os locais das oficinas de farmacia reunirán as condicións hixiénico-sanitarias necesarias para prestar unha correcta atención farmacéutica.
3. As oficinas de farmacia deberán dispor do equipamento informático adecuado para o exercicio das súas funcións e cos demais medios técnicos e materiais que se contemplen na normativa básica estatal e na normativa que, respectando esta normativa, se dite en desenvolvemento desta lei.
4. As condicións de humidade e temperatura serán as necesarias para a conservación dos medicamentos, das materias primas empregadas na formulación maxistral e dos produtos sanitarios a dispensar na oficina de farmacia.
5. Así mesmo, o chan, as paredes e os teitos deberán ter unha natureza que permita unha limpeza e desinfección adecuada, debendo manterse en bo estado, respectando sempre o uso previsto para cada unha das zonas a que se refire o artigo 19. que define a farmacia. áreas de oficinas.

PLANIFICACIÓN E ORDENACIÓN TERRITORIAL DAS FARMACIAS

CRITERIOS PARA MEDIR ESTAS DISTANCIAS

Artigo 8. Itinerario de medición de distancias DOF

A medición de distancias entre as oficinas de farmacia ou entre estas e os centros, servizos ou establecementos de saúde realizarase polo trazado viario máis curto, seguindo unha liña idónea de acordo co establecido nos apartados seguintes:

1. O itinerario de medición de distancias deberá transcorrer polas vías públicas habituais, excluídas as vías de emerxencia ou artificiais.
2. As circunstancias a ter en conta para a práctica da medición de distancias serán as existentes no momento en que se realice a solicitude de apertura da nova oficina de farmacia ou o traslado.
3. Para os efectos da medición de distancias, enténdese por vía pública as rúas, estradas, prazas e camiños de dominio público e, no seu defecto, os terreos de uso público polos que circulan os peóns. A medición de distancias non poderá realizarse en terreos privados, no momento da solicitude de apertura ou cesión.
4. Á hora de medir distancias teranse en conta os pasos e escaleiras elevados ou subterráneos que se localicen. no itinerario que se realiza.
5. Á hora de medir distancias prescindirase de obstáculos como balaustradas, valos ou sebes que impidan o paso dos peóns pola vía de que se trate, e a medición de distancias realizarase, se é o caso, en avión ou mediante o uso de medios técnicos adecuados, cando non se poida facer directamente sobre o terreo.
6. En todo caso, as distancias existentes deberán acreditarse mediante informe dun técnico competente, visado polo seu colexio profesional.
7. Enténdese por acceso a entrada desde a vía pública ao local no que se pretenda establecer a oficina de farmacia que se vai instalar ou trasladar, ou á que xa está en funcionamento ou ao local no que se atope o centro, servizo. . ou establecemento de saúde pública.
8. Enténdese por chafrán o plano situado na esquina de dúas vías públicas, que constitúe unha fachada oblicua respecto á dirección de ambas.

Artigo 9. Puntos iniciais e finais de medición de distancias.

1. O punto de partida da medición da distancia deberá ser o centro da fachada do local da oficina de farmacia xa instalada, con independencia do acceso a esta.
2. A medición remata no centro da fachada do local proposto para a oficina de farmacia que se pretende instalar ou trasladar.
3. Respecto dos centros, servizos ou establecementos sanitarios públicos, a medición realizarase desde o centro do acceso desde a vía pública ao centro, servizo ou establecemento e, se hai máis dun acceso, desde aquel que ofrece un itinerario máis breve ata o lugar onde se quere instalar a nova oficina de farmacia ou a que se traslade.

Artigo 10. Práctica de medición de distancias.

1. Desde o punto inicial seguirase unha liña perpendicular ao eixe da vía pública, orientada ao centro da fachada do local da oficina de farmacia xa establecida. Continuaremos por este eixo, sexan cales sexan as características da vía pública, ata atopar o eixo da vía ou vías públicas seguintes. Estenderase polo citado eixe ata o punto en que coincida coa intersección da recta perpendicular que se poida trazar, desde o punto de medición final ata o eixe da vía pública pola que se estaba a realizar a medición. Continúa pola citada recta perpendicular ata o punto final.
2. Á hora de medir as distancias entre os centros das fachadas e os eixes das vías públicas que dan fronte aos dous locais respecto dos cales se efectúe a medición, só se terá en conta a liña perpendicular da distancia menor das dúas que se podan debuxar.
3. Se existisen chafráns no itinerario polo que se realice a medición de distancias, a liña de medición non deberá estar separada da fachada do chafrán por unha distancia superior á existente entre o eixe da vía pública de menor ancho, da cal. conflúen no chaflán e na súa esquina.
4. Nos supostos en que os peóns poidan desprazarse dun lugar a outro entre os que se practique a medición de distancias, sen necesidade de cruzar ningunha das vías públicas fronte aos centros das súas fachadas, a dita medición deberá realizarse sen ter en conta a perpendicular. liña que se pode trazar dende o centro das fachadas ata o eixe da vía pública á que se enfrontan.
5. Cando existan pasos superiores ou inferiores, a medición de distancias realizarase ao longo do seu eixe. As escaleiras deben medirse tendo en conta a súa pendente.

Artigo 11. Medición por prazas e espazos libres.

1. Cando o itinerario de medición de distancias deba transcorrer por praza ou espazo libre, a medición realizarase polo camiño máis curto utilizado polos peóns.
2. A medición de distancias realizarase polo eixe da beirarrúa e o dos pasos sinalados de acordo coas ordenanzas municipais de circulación de peóns ou, cando non existan, polo camiño máis curto que poida seguir o peón. por terreos de dominio ou uso público autorizado.
3. Os bloques abertos ou os bloques constituídos por edificacións illadas considéranse espazos libres para os efectos desta norma.

REFORMAS DOS LOCAIS DA OFICINA DE FARMACIA

Artigo 43 LOFG

1. As obras que afecten o acceso ou distribución interior do local ou supoñan ampliación ou redución da súa superficie requirirán a correspondente autorización. Regulamentariamente establecerase o procedemento de autorización de obras nas oficinas de farmacia. 2. Para a realización de calquera outro traballo no local deberá presentarse unha comunicación dirixida á xefatura territorial correspondente da consellería competente en materia de sanidade antes do seu inicio. 3. Durante a execución das obras, garantirase a adecuada prestación da atención farmacéutica, ademais do cumprimento das condicións hixiénico-sanitarias dos medicamentos e produtos sanitarios. 4. As obras deberán iniciarse no prazo máximo de seis meses desde o outorgamento da autorización ou desde a presentación da comunicación, se é o caso. O transcurso deste prazo sen que se iniciasen as obras provocará a caducidade da autorización ou, no caso de obras obxecto de comunicación, determinará a necesidade de presentar unha nova comunicación. 5. En función das condicións das obras e da súa incidencia na atención na oficina de farmacia, a autorización das ditas obras poderá implicar o peche das mesmas durante o tempo en que se prorroguen. Nestes casos, se se producen graves prexuízos no acceso da poboación aos servizos farmacéuticos, especialmente nos núcleos rurais de poboación cunha única oficina de farmacia, poderase autorizar o traslado provisional da oficina.

E01. CÓDIGO CIVIL

SERVIDUMES LEGAIS

SERVIDUMES EN MATERIAS DE AUGAS SMA

Artigo 553 CC

As marxes dos ríos, aínda cando sexan de dominio privado, están suxeitas en toda a súa lonxitude e as súas marxes, nunha superficie de tres metros, á servidume de uso público en interese xeral da navegación, flotación, pesca e pesca. rescate. Tamén están suxeitos á servidume de sirga para o servizo exclusivo de navegación e flotación fluvial os predios contiguos ás ribeiras de ríos navegables ou flotables. Se para iso fose necesario ocupar terreos de titularidade privada, aplicarase a indemnización correspondente.

Artigo 554 CC

Cando para o desvío ou captación de auga dun río ou regato, ou para o aproveitamento doutras correntes continuas ou descontinuas, sexa necesario establecer un encoro, e quen deba facelo non sexa o propietario das marxes ou terreos de que precise apoiar, poderá establecer a servidume do estribo da presa, con suxeición á indemnización que corresponda.

Artigo 555 CC

As servidumes forzosas de extracción de augas e de bebedoiro só poderán ser impostas por razóns de utilidade pública a favor dunha poboación ou aldea, con suxeición á indemnización que corresponda.

Artigo 556 CC

As servidumes de captación de augas e de rega levan consigo a obriga dos predios serventes de dar paso ás persoas e gando ata o punto de uso, debendo estenderse a indemnización a este servizo.

Artigo 557 CC

Quen queira aproveitar as augas dispoñibles para o seu inmovble ten dereito a pasala polas fincas intermedias, coa obriga de indemnizar aos seus propietarios, así como as das fincas inferiores nas que saia ou caia auga.

Artigo 558 CC

Quen pretenda facer uso do dereito concedido no artigo anterior está obrigado
1.º Xustificar que se pode dispor da auga e que é suficiente para o uso ao que está destinada.
2.º Demostrar que o paso solicitado é o máis conveniente e o menos gravoso para o terceiro.
3.º Indemnizar ao propietario do ben servinte na forma que determinen as leis e regulamentos.

Artigo 560 CC

A servidume de acueduto non impide que o propietario do predio servinte o peche e peche, así como edificar sobre o propio acueduto para que non sufra danos, nin se impoñan as reparacións e limpezaas necesarias.

Artigo 561 CC

Para os efectos legais, a servidume de acueduto considerarase continua e aparente, aínda cando o caudal de auga non sexa constante ou dependa o seu aproveitamento das necesidades do predio dominante, ou dunha quenda establecida por días ou horas.

Artigo 562 CC

Quen, para regar a súa propiedade ou mellorala, necesite construír un divisor na canle pola que se vai recibir a auga. poderá esixir aos propietarios dos bancos que permitan a súa construción, logo de aboamento dos danos e prexuízos, incluídos os derivados da nova servidume aos devanditos propietarios e aos demais regantes..

Artigo 563 CC

O establecemento, ampliación, forma e condicións das servidumes de auga a que se refire este apartado rexeranse pola lei especial da materia en canto non estea previsto neste Código.

SERVIDUME DE PASO SP

Artigo 564 CC

O propietario dun inmovble, situado entre outros predios e sen acceso á vía pública, ten dereito a esixir o paso polos predios limítrofes, con suxeición á indemnización que corresponda. Se esta servidume se constitúese de forma que o seu uso poida ser continuado para todas as necesidades do predio dominante mediante o establecemento dunha vía permanente, a indemnización consistirá no valor do terreo ocupado e no importe dos danos causados ao predio servinte. . . Cando se limite ao paso necesario para o cultivo dos predios situados entre outros e para a extracción dos seus cultivos polo predio servinte sen vía permanente, a indemnización consistirá no pagamento dos danos causados por este imposto.

Artigo 567 CC

Se, cando se adquiere un inmovble mediante venda, permuta ou partición, este se sitúa entre outros bens do vendedor, permuta ou coparticipante, estes están obrigados a ceder sen indemnización, salvo pacto en contrario.

Artigo 568 CC

Se o paso concedido a un predio enclavado deixase de ser necesario porque o seu propietario o uniu a outro lindeiro á vía pública, o propietario do predio servinte poderá solicitar a extinción da servidume, devolvendo o que tería percibido en concepto de indemnización. O mesmo entenderase no caso de abrir unha nova vía que dea acceso ao predio situado.

Artigo 569 CC

Se fose imprescindible construír ou reparar un edificio para trasladar materiais por propiedade allea, ou colocar estadas ou outros obxectos para a obra, o propietario deste inmovble está obrigado a consentilo, percibindo a indemnización correspondente aos danos causados.

Artigo 570 CC

As servidumes de paso para o gando existentes, coñecidas polos nomes de barranco, cordel, verrea ou calquera outra, e as de abeiro, repouso e araba, rexeranse polas ordenanzas e regulamentos do ramo, e no seu defecto, polo uso e costume do lugar. Sen prexuízo dos dereitos lexitimamente adquiridos, o barranco non poderá superar en ningún caso un ancho de 75 metros, unha lonxitude de 37 metros 50 centímetros, e unha beirarrúa de 20 metros. Cando sexa necesario establecer un paso forzoso ou un bebedoiro de gando vacún, observarase o disposto neste apartado e nos artigos 555 e 556. Neste caso o ancho non poderá exceder de 10 metros.

SERVIDUME DE MEDIANEIRA SM

Artigo 571 CC

A servidume de medianeira rexerase polo disposto neste título e polas ordenanzas e usos locais en canto non se opoñan a ela, ou non estean previstos nel.

Artigo 572 CC

A servidume de medianeira presúmese sempre que non exista título, nin sinal exterior, nin proba en contrario:
1.º Nas medianeiras das edificacións lindeiras ata o punto común de cota.
2.º Nas medianeiras dos xardíns ou currais situados nas cidades ou no campo.
3.º Nas cercas, valados e sebes que dividen as fincas rústicas.

Artigo 573 CC

Enténdese que existe un sinal exterior, contrario á servidume de medianeira:
1.º Cando existan ventás ou espazos libres nas medianeiras dos edificios.
2.º Cando o muro medianeiro sexa recto e achumabornado en toda a súa cara por un lado, e polo outro teña o mesmo na súa parte superior, tendo releixo ou restos na parte inferior.
3.º Cando a totalidade do muro estea edificada no terreo dun dos predios, e non a medio camiño entre un e outro dos dous predios lindeiros.

4.º Cando sufra as cargas de recorridos, chans e reforzos dun dos predios, e non do adxacente.
5.º Cando a medianeira entre patios, xardíns e fincas se constrúa de forma que a cofia desvíe cara a un dos predios.
6.º Cando o muro mediador, construído en cachotería, ten pedras chamadas pasarelas, que de lonxe a distancia saen da superficie só por un lado e non por outro.
7.º Cando non estean pechados os predios lindeiros a outros defendidos por valados ou sebes. En todos estes casos, a titularidade dos muros, valados ou sebes entenderase exclusivamente do propietario do predio ou predio que teña ao seu favor a presunción baseada nalgún dos sinais sinalados.

Artigo 574 CC

As gabias ou gabias de rego abertas entre os predios tamén se presumen como medianeiras, de non existir título ou sinal que demostre o contrario.
Existe un sinal contrario á medianeira cando a terra ou xesta retirada para abrir a gabia ou para a súa limpeza estea dun só lado, caso en que a titularidade da gabia será exclusivamente do propietario do predio que teña este sinal. ao seu favor. no estranxeiro.

Artigo 575 CC

A reparación e construción das medianeiras e o mantemento dos valados, sebes, gabias e gabias, tamén medianeiras, serán a cargo de todos os propietarios dos predios que teñan a medianeira ao seu favor, en proporción ao dereito. de cada un.
Non obstante, calquera propietario poderá eximirse de contribuír a esta carga renunciando á medianeira, agás no caso de que a medianeira sustente o seu edificio.

Artigo 576 CC

Se o propietario dun edificio que se apoia sobre unha medianeira quere demolelo, tamén poderá renunciar á medianeira, pero será responsable de todas as reparacións e obras necesarias para evitar, por unha única vez, os danos que a demolición pode provocar á parede medianeira.

Artigo 577 CC

Calquera propietario poderá levantar a medianeira, facéndoo pola súa conta e indemnizando os danos ocasionados pola obra, aínda que sexan temporais.
Os gastos de mantemento do muro tamén serán da súa responsabilidade, na medida en que se levantara ou se afondaron os seus cimentos con respecto a como era antes; e tamén a indemnización dos maiores gastos que teñan que realizar para a conservación da medianeira pola maior altura ou profundidade que se lle deu.
Se a medianeira non pode soportar a maior elevación, o propietario que queira levantala terá a obriga de reconstruíla pola súa conta; e, se hai que darlle maior espesor, debe facerse a partir da súa propia terra.

Artigo 578 CC

Os demais propietarios que non contribuísen a darlle maior cota, profundidade ou grosor ao muro, poderán, non obstante, adquirir os dereitos de medianeira sobre el, aboando proporcionalmente o importe da obra e a metade do valor do terreo. na que se lle daría maior grosor.

Artigo 579 CC

Cada propietario dunha medianeira poderá utilizalo en proporción ao dereito que teña na comunidade; Poderase, polo tanto, construír apoiando a súa obra na medianeira, ou introducindo vigas de ata a metade do seu espesor, pero sen impedir o uso común e respectivo dos demais medianeiros.
Para utilizar a medianeira deste dereito deberá obter previamente o consentimento dos demais interesados na medianeira; e, de non obterse, estableceranse por expertos as condicións necesarias para que a nova obra non prexudique os seus dereitos.

SERVIDUME DE LUCES SL E SERVIDUME DE VISTAS SV

Artigo 580

Ningún medianeiro pode abrir unha ventá ou calquera oco no muro de medianeira sen o consentimento do outro.

Artigo 581 CC

O propietario dun muro non medianeiro, contiguo a propiedade allea, poderá abrir nela fiestras ou ocos para recibir luces á altura dos corredores, ou inmediatamente ata os teitos, e cunhas dimensións de 30 centímetros cadrados, e, en todo caso, cun valado de ferro metido na parede e unha rede de arame.
Non obstante, o propietario do predio ou predio contiguo ao muro no que se atopen os ocos poderá pechalos se adquire a medianeira, e se non houbese acordo o contrario.
Tamén podes cubrilos construíndo no teu terreo ou levantando un muro contiguo ao que ten o devandito burato ou ventá.

Artigo 582 CC

Non se poderán abrir ventás con vistas rectas, nin balcóns ou outros salientes análogos, sobre a finca do veciño, se non hai dous metros de distancia entre o muro sobre o que están construídas e o devandito predio. Tampouco se pode ter vistas laterais ou oblicuas da mesma propiedade, se non hai 60 centímetros de distancia.

Artigo 583 CC

As distancias mencionadas no artigo anterior computaranse nas vistas rectas desde a liña exterior do muro nos ocos onde non existan beiriles, dende a liña destes onde os haxa, e para as vistas oblicuas dende a liña de separación. das dúas propiedades.

Artigo 584 CC

O disposto no artigo 582 non é de aplicación ás edificacións separadas por vía pública.

Artigo 585 CC

Cando por calquera título se adquiera o dereito a ter vistas directas, balcóns ou miradoiros sobre o predio lindeiro, o propietario do predio servidor non poderá edificar a menos de tres metros, facéndose a medición na forma sinalada no artigo 583.

DO DESAUGADOIRO DOS EDIFICIOS SVT E SD

Artigo 586 CC

O propietario dun edificio está obrigado a construír as súas cubertas ou cubertas para que as augas pluviais caian sobre o seu propio chan ou sobre a rúa ou lugar público, e non sobre o do veciño. Aínda que caia ao propio chan, o propietario está obrigado a recoller a auga para que non cause danos ao predio lindeiro.

Artigo 587 CC

O dono do predio que sofre a servidume da vertente dos tellados poderá edificar recibindo as augas sobre o seu propio tellado ou dándolle outra saída conforme as ordenanzas ou costumes locais e de modo que non resulte gravame nin prexuízo ningún para o predio dominante.

Artigo 588 CC

O propietario do predio que sufra a servidume de pendente das cubertas, poderá edificar pola súa conta recibindo as augas. cuberta ou dándolles outra saída de acordo coas ordenanzas ou costumes locais, e de forma que non resulte ningún gravame ou dano á propiedade dominante.

DISTANCIAS E OBRAS INTERMEDIAS PARA CONSTRUCIÓN E PLANTACIÓNS

Artigo 589 CC

Non se poderán facer construcións ou plantacións preto de fortalezas ou fortalezas sen someterse ás condicións esixidas polas leis, ordenanzas e regulamentos particulares da materia.

Artigo 590 CC

Ningún pode construír pozos, sumidoiros, acuedutos, fornos, forxas, chemineas, cortes, depósitos de materiais corrosivos, aparellos movidos por vapor ou fábricas que por si mesmas ou polos seus produtos sexan perigosos ou perigosos preto dun muro alleo ou medianeira. , sen gardar as distancias prescritas pola normativa e usos do lugar, e sen realizar as obras de protección necesarias, con suxeición, na forma, ás condicións que a mesma normativa prescribe. A falta de normativa, adoptaranse, logo de peritaxe, as precaucións que se estimen necesarias, co fin de evitar calquera dano aos predios ou edificacións limítrofes.

Artigo 591 CC

Non se poderán plantar árbores preto de predios alleos salvo á distancia autorizada polas ordenanzas ou costumes do lugar, e no seu defecto, a dous metros da liña divisoria da propiedade se a plantación é de árbores altas e a 50 centímetros se a plantación é de arbustos ou árbores baixas. Todo propietario ten dereito a solicitar o arranque das árbores que se van plantar máis preto da súa propiedade.

Artigo 592 CC

Se as pólas dalgunhas árbores se estenden sobre unha finca, xardíns ou patios limítrofes, o propietario destas terá dereito a esixir que sexan cortadas tan pronto como se estendan sobre a súa propiedade, e se as raíces das árbores veciñas se estendan sobre a súa. propiedade, terreo alleo, o propietario do terreo en que se introducen pode cortalos el mesmo dentro da súa finca.

Artigo 593 CC

Tamén se presume que as árbores existentes nunha medianeira son sebes medianeiras, e calquera dos seus propietarios ten dereito a esixir a súa demolición. A excepción son as árbores que serven de delimitación, que non poderán ser arrancadas salvo acordo común entre os veciños limítrofes.